

กายทิพย์

แปลเรียบเรียง
จากเรื่อง

MAN VISIBLE
AND
INVISIBLD

By
C.W. Leadbeate

โดย
ศิริ พุทธศุภการ์

กายทิพย์

- * ที่มาของความรู้เรื่องนี้
- * ภาพหรือภูมิต่าง ๆ
- * อำนาจทิพจักขุ
- * เครื่องมือในระดับต่าง ๆ
- * องค์สาม
- * อาสวะในยุคต้น
- * วิญญาณกลุ่มของสัตว์
- * เส้นโค้งที่เดินขึ้น
- * วิญญาณของมนุษย์
- * อาสวะชนิดที่ ๓

ด้วยความเคารพรัก
รำลึกถึง ... และ อาลัยยิ่ง ...

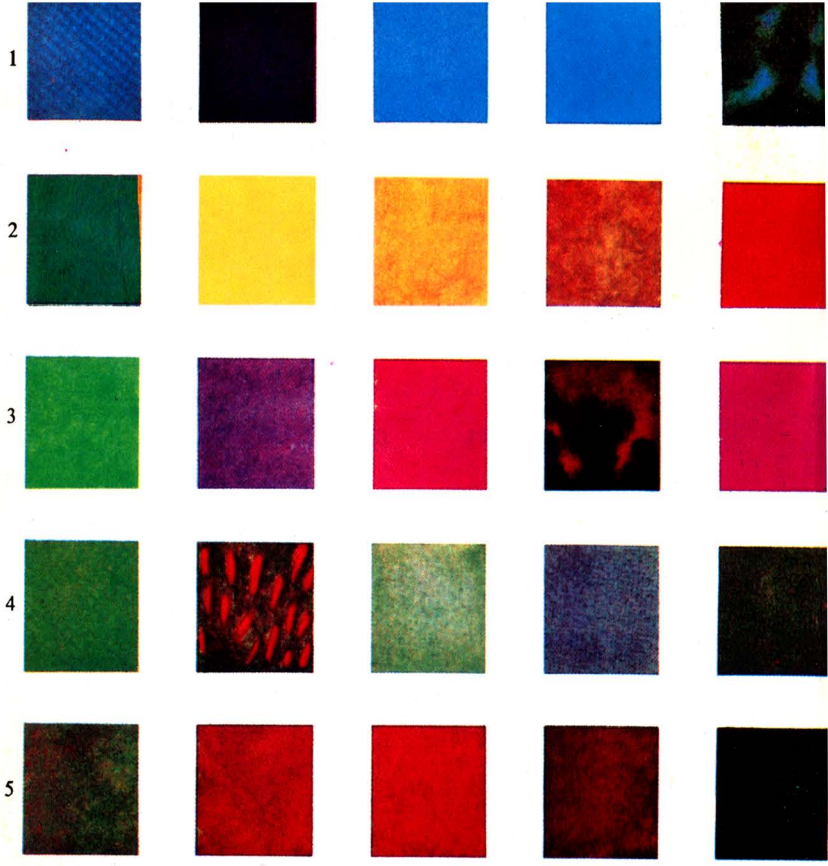
สำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณ
มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ
๕ มกราคม ๒๕๔๔
ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๒ วันพระจันทร์เต็มดวง

ชีวิต พุยาธิ กาโล จ เทพนิรุกเขปนัง คติ
ปญฺเจเต ชีวโลกสมฺมึ อนิมิตฺตา น นายเร.

ชีวิต ความเจ็บไข้ เวลา(ที่จะตาย) ที่ทอดร่าง คติ
(ที่จะไป) ทั้ง ๕ อย่างนี้ กำหนดไม่ได้ ใคร ๆ รู้ไม่ได้
ในโลกที่เป็นอยู่นี้.

คัมภีร์วิสุทธิมรรค ภาค ๑

หน้า ๒๕๘

1. High Spirituality.
—	1. Devotion mixed with Affection.
—	1. Devotion to a Noble Ideal.
—	1. Pure Religious Feeling.
—	1. Selfish Religious Feeling.
—
2. Religious Feeling, tinged with Fear.
—	2. Highest Intellect.
—	2. Strong Intellect.
—	2. Low type of Intellect.
—	2. Pride.
—
3. Sympathy.
—	3. Love for Humanity.
—	3. Unselfish Affection.
—	3. Selfish Affection.
—	3. Pure Affection
—
4. Adaptability.
—	4. Jealousy.
—	4. Deceit.
—	4. Fear.
—	4. Depression.
—
5. Selfishness.	5. Avarice.	5. Anger.	5. Sensuality.	5. Malice.

KEY TO THE MEANINGS OF COLOURS

* มโนปทุพพคมา ธมฺมา *

สำนักคั่นคว่าทางวิญญาน

ISBN 974-7387-37-9

หนังสือ
ผู้เขียน
พิมพ์ครั้งที่ ๒
จำนวนพิมพ์
เจ้าของ
ผู้อำนวยการ
ผู้จัดการ
บรรณาธิการ
ออกแบบปก
จัดรูปเล่ม
พิมพ์ที่

กายทิพย์
ศิริ พุทธศุภร์ (แปล)
มิถุนายน ๒๕๓๙
๓,๐๐๐ เล่ม
สำนักคั่นคว่าทางวิญญาน
ศรีเพ็ญ จัตุหะศรี
ผ่องผิว พัฒนประภาพันธุ์
รังษี สุนันต์
สำนักคั่นคว่าทางวิญญาน
สุทัศน์ ไวยปิติ
โรงพิมพ์วิญญาน ๔๗/๒
ถ. สามเสน บางลำพู กทม. ๑๐๒๐๐
โทร. ๒๘๒-๒๐๒๕
สายส่งสุขภาพใจ ๑๔/๓๔๙-๓๕๐
หมู่ ๑๐ ถนนพระราม ๒ กทม. ๑๐๑๕๐
โทร. ๔๑๕-๒๖๒๑, ๔๑๕-๖๕๐๗,
๔๑๕-๖๗๙๗, ๔๑๖-๗๗๔๔
โทรสาร ๔๑๖-๗๗๔๔

สงวนลิขสิทธิ์

กายทิพย์

แปลโดย

ศิริ พุทธศุภร์

จัดพิมพ์โดย

สำนักคณควาทางวิญญาน

สถิติการพิมพ์

พิมพ์ครั้งที่	๑	กุมภาพันธ์	พ.ศ. ๑๕๒๔
พิมพ์ครั้งที่	๒	มิถุนายน	พ.ศ. ๒๕๓๙

คำปรารภ

ในการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๒

หนังสือ "กายทิพย์" ภาคภาษาไทยเล่มนี้ สำนัก
คั่นคว่าทางวิญญานจัดพิมพ์นับเป็นครั้งที่ ๒ ได้จัดพิมพ์
ครั้งแรก เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๔ ขาดคราวมานาน ทางสำนัก ฯ
จึงจัดพิมพ์ขึ้นใหม่สำหรับท่านผู้สนใจ

หนังสือเล่มนี้ แม้ว่าจะเขียนขึ้นโดยฝรั่ง ผู้นับถือ
ศาสนาคริสต์ คือ ท่านลีด บีเตอร์ ก็ตาม แต่สำหรับ
เนื้อหาสาระแล้ว ก็ว่าด้วย กายที่มองเห็นได้ด้วยตามนุษย์
และกาย(ทิพย์)ที่มองไม่เห็นด้วยตามนุษย์ คือเป็นกายที่ไม่
ปรากฏ (อภิสสมานกาย) เป็นกายที่เกิดผุดขึ้น (โอบปาติกะ)
คือ ผู้เกิดผุดขึ้นมาโตเต็มตัวในทันใด ตายก็ไม่ต้องมีเชื้อ
หรือซากปรากฏ เช่นเทวดาและสัตว์นรก เป็นต้น ซึ่งมี
ข้อความบางส่วนเหมือนหลักคำสอนในพระพุทธศาสนา

เนื้อหาสาระในเล่มเมื่ออ่านแล้วชวนติดตาม จึงเป็นที่สนใจ
 ของผู้มีฉันทะในเรื่องนี้ ทั้งผู้แปล คืออาจารย์ศิริ พุทธศุภร์
 เป็นอาจารย์ผู้บรรยายวิชาภาษาอังกฤษฝ่ายพุทธศาสนาในสภา
 การศึกษามหามกุฏราชวิทยาลัย มหาวิทยาลัยพุทธศาสนา
 แห่งคณะสงฆ์ไทย และอดีตบรรณาธิการวารสาร WFB
 REVIEW ขององค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก ผู้เชี่ยวชาญ
 ด้านการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยอย่างยอดเยี่ยม
 เป็นผู้แปล อ่านแล้วเข้าใจง่ายเหมือนอ่านหนังสือที่คนไทย
 ด้วยกันเขียน

อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ได้ร่วมทำงานด้านหนังสือกับ
 อาจารย์พร รัตนสุวรรณ และคุณศรีเพ็ญ จัตุหะศรี มา
 เป็นเวลาประมาณ ๓๐ ปี จนกระทั่งอาจารย์พร รัตนสุวรรณ
 ได้ละกายหายาบในมนุษยโลกไป เข้าถึงกายละเอียดในโลก
 ทิพย์แล้ว อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ก็ยังคงร่วมงานด้านหนังสือ
 กับสำนักคันคว้าทางวิญญาณอยู่จนปัจจุบัน รายละเอียดเรื่อง
 อื่น ๆ มีอยู่ในคำปรารภของผู้แปลและผู้จัดพิมพ์ครั้งที่แล้วมา

สำหรับหนังสือ "กายทิพย์" นี้ อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์
 ได้แปลสู่ภาคภาษาไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๔ สำนัก

ค

คั่นคว่าทางวิญญาณจัดพิมพ์ครั้งแรก เมื่อพ.ศ. ๒๕๒๔
เหลืออยู่ที่สำนักคั่นคว่าไม่กี่เล่ม ขาดครวมานานจนท่านผู้
สนใจถามหาอยู่เนือง ๆ บัดนี้ทางสำนักคั่นคว่าทางวิญญาณ
พิจารณาเห็นสมควร จึงดำเนินการจัดพิมพ์หนังสือ “กาย
ทิพย์” ขึ้นใหม่ เพื่อสนองความต้องการของท่านผู้สนใจ
ทั่วไป.

สำนักคั่นคว่าทางวิญญาณ

มิถุนายน ๒๕๓๙

กายทิพย์

แปลเรียบเรียงจากเรื่อง

MAN VISIBLE AND INVISIBLE

By C.W. Leadbeater

โดย

ศิริ พุทธศุภกร

ความเห็นแก่ตัวคือความตาย

ความไม่เห็นแก่ตัว (ความปล่อยวาง)

คือชีวิต (นิรันดร)

Selfishness is Suicide;

Selflessness (Detachment)

is life (eternal)

Iris.

กุศลอันหากเกิดมีจาก น้ำแรง น้ำใจ น้ำตา

ที่ได้กลิ่น ตกผลึก และประพรมลงบนหน้ากระดาษ
ของหนังสือเล่มนี้
ขออุทิศให้

ท่าน (ผู้แต่ง) ผู้ทำให้ข้าพเจ้าเกิด Will power ในอัน
ที่จะพัฒนากายทิพย์ของตนเองให้ยิ่งขึ้นไป

และ

เธอ ผู้มาพร้อมกับ impression อันสูงส่งและ inspira-
tion อันอ่อนหวาน ซึ่งเป็น right spot จุด
สำคัญจุดหนึ่งในกายทิพย์ของข้าพเจ้า

กับทั้ง

เขา ผู้เข้าใจความสำคัญของกายทิพย์ และได้เอื้อเพื่อ
จัดพิมพ์ฉบับแปลขึ้น

ตลอดจนถึง

ผู้อ่าน ทั้งปวง ผู้เข้าถึงใจกัน และได้รับประโยชน์ทาง
กายทิพย์ร่วมกัน

ขอให้ทุกท่าน จงบรรลुถึงความงามอัน เลื่อมรัศมี
ของโอปอล์และไข่มุกผสมกัน แห่งกายรังสีนั้นเทอญ.

TO

The Heaven-sent

Apsara Of
Kangchenjunga,

The Maid of Fate,

who has captured my heart
and has through her vision inspired me
to undertake this work
with all my heart and soul,

Whatever meritorious fruits

of uplifting thoughts and creative courage
are acquired through that inspiration

are all affectionately dedicated.

-Siri Buddhasukh

กายทิพย์
แปลเรียบเรียงจากเรื่อง
MAN VISIBLE AND INVISIBLE

ของ
C.W. Leadbeater

โดย ศิริ พุทศุภกร
ผู้บรรยายวิชาภาษาอังกฤษ สภาการศึกษา
มหามกุฏราชวิทยาลัย
บรรณาธิการวารสาร WFB REVIEW
ขององค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก

จัดพิมพ์โดย
สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ
๔๗/๒ ถนนสามเสน บางลำภู กรุงเทพมหานคร

ขอมอบลิขสิทธิ์ในทาง
แปลเรียบเรียงเรื่อง " มนุษย์พิศมัย "
จากเรื่อง MAN VISIBLE AND
INVISIBLE โดย C.W. Leadbeater
ให้สำนักพิมพ์สารานุกรมจุฬาลักษณ์ เป็น
ผู้จัดพิมพ์ไว้แต่ผู้เดียวตลอดไป

- ตรี นฤนาถ

๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๔

คำนำ

ในทางพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า “ผู้ใดไม่เชื่อว่า โอบปาติกะมี ผู้นั้นได้ชื่อว่าเป็นมิจฉาทิฎฐิ และเป็นมิจฉาทิฎฐิที่ร้ายแรงด้วย” เพราะตราบใดที่ผู้นั้นยังยืนยันว่าโอบปาติกะไม่มี ก็หมายความว่า ผู้นั้นยืนยันอยู่ตลอดเวลาว่า ฟ้าและเทวดาไม่มี บุญบาปไม่มี นรกสวรรค์ในชาติหน้าไม่มี ตายแล้วสูญ และที่สำคัญที่สุดก็คือ เมื่อไม่ยอมรับว่าโอบปาติกะมี หรือยอมรับว่ามีแต่ไม่เข้าใจว่า โอบปาติกะเกิดขึ้นมาจากอะไร ? เกิดขึ้นมาได้อย่างไร ? ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็หมายความว่าผู้ที่ไม่ยอมรับ หรือยอมรับแต่ไม่เข้าใจเรื่องโอบปาติกะตามความเป็นจริงตามที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ นั้น จะไม่มีทางรู้แจ้งเรื่องตัวเองว่า ร่างกายนี้เกิดมาจากวิญญาน ตามหลักที่พระองค์ตรัสไว้ว่า “วิญญานเป็นปัจจัยให้เกิดนามรูป” และจะไม่รู้แจ้งด้วยว่า ชีวิตทุกชีวิตต้องเป็นไปตามกฎของกรรม “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” “หว่านพืชเช่นใด บ่อมได้รับผลเช่นนั้น” “และเมื่อ

ไม่รู้แจ้งเรื่องวิญญานสร้างร่างกาย ไม่รู้แจ้งเรื่องกรรม ก็ย่อมจะรู้ว่า บุญและบาปซึ่งมีอยู่ในใจของแต่ละบุคคลนั้น นั้นแหละคือตัวการสำคัญที่จะตัดสินศาลให้คนเราเป็นไปตามกฎของกรรมโดยไม่มีข้อยกเว้น และในเมื่อไม่เข้าใจเรื่องวิญญาน เรื่องกรรม เรื่องบุญและบาป ก็จะไม่มีความเข้าใจด้วยตนเองว่า นรกและสวรรค์มีได้อย่างไร ? ตลอดทั้งจะไม่เข้าใจเรื่อง อภิญญาต่าง ๆ ซึ่งรวมทั้งจะไม่เข้าใจเรื่องนิพพานด้วย

โอบปาติกะเป็นชีวิตที่มีจริง ไม่ใช่เป็นเรื่องเพ้อฝัน หรือ เป็นเรื่องจินตนาการ หรือเป็นมโนภาพ เช่นเดียวกับเมื่อเรา ยอมรับว่า สสารพลังงานมีจริง โลกนี้มีจริง พืชและสัตว์ ต่าง ๆ ในโลกนี้มีจริง มนุษย์มีจริง ดวงจันทร์ ดวงดาว ดวงอาทิตย์มีจริง โอบปาติกะก็เป็นสิ่งที่มีจริง เช่นเดียวกับ **สิ่งเหล่านี้** ผู้ที่ไม่ยอมรับว่าโอบปาติกะมีนั้น จะเป็นเสมือน หนึ่งพวกปลาในนิทานเรื่องเต่าซึ่งได้ท่องเที่ยวไปบนบกแล้วกลับ ลงน้ำ เล่าเรื่องบนบกให้ปลาฟัง พวกปลาทั้งหลายตั้งใจฟัง แต่ถึงแม้จะฟังเต่าเล่าสักเพียงไร ฟุ้งปลาทั้งหลายก็ไม่ยอมเชื่อ อยู่แน่นอน เพราะปลาเหล่านั้นไม่เคยเห็น และไม่มีทางจะเห็น ได้ด้วย และก็ไม่มีทางที่จะเข้าใจได้ด้วยในเมื่อมันไม่เคยเห็น อย่าลืมที่จะนึกบ่อย ๆ ว่า พระพุทธเจ้ามีคุณสมบัติอย่างไรบ้าง

ขอให้คิดดู แม้พระองค์จะทรงมีร่างกายเป็นมนุษย์ อยู่ใน
 โลกมนุษย์ แต่พระองค์ก็เป็นเสมือนคนสองโลก คือจะอยู่
 ในโลกมนุษย์ ท่องเที่ยวไปในโลกเหมือนกับมนุษย์ทั้งหลาย
 ก็ทำได้ แต่ในเวลาเดียวกันพระองค์ก็สามารถที่จะทรงมีรูปร่าง
 ตัวตนเป็นกายทิพย์อยู่ในโลกของวิญญูณหรือในโลกของ
 โอปปาติกะ ซึ่งสามารถจะท่องเที่ยวไปได้ทั่วทุกภพทุกภูมิใน
 โลกของโอปปาติกะก็ทำได้ แต่เรื่องที่พระพุทธเจ้าทรงมี
 ความสามารถเช่นนี้ ซึ่งในบทพุทธคุณใช้คำว่า “**วิชชาจรณ-**
สมปนโน ซึ่งแปลว่า **เป็นผู้สมบูรณ์ด้วยวิชาและจรณะ**” นั้น
 ผู้ที่จะเชื่อเรื่องนี้จริง ๆ และเข้าใจเหตุผลด้วยนั้น ก็จะต้อง
 ยอมรับว่า โอปปาติกะมี ไม่เช่นนั้นก็ไม่มีความเข้าถึงพุทธคุณ
 บทนี้เลย เพราะฉะนั้นจะเห็นว่า การศึกษาเรื่องของ
 โอปปาติกะให้เข้าใจ และยอมรับว่า ชีวิตพวกโอปปาติกะ
 มีจริงนั้นจึงเป็นเรื่องสำคัญมาก และจะเห็นด้วยกับคำที่
 พระองค์ตรัสว่า “**ผู้ใดไม่เชื่อว่าโอปปาติกะมี ผู้นั้นได้ชื่อว่า**
เป็นมิจฉาทิฎฐิ และเป็นมิจฉาทิฎฐิที่ร้ายแรงจริง ๆ”

โอปปาติกะเป็นชีวิตที่ตามนุษย์มองไม่เห็น นอกจาก
 พวกที่มีตาเป็นสื่อ ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ในบางครั้งโดยบังเอิญ
 หรือไม่ก็ต้องเป็นพวกที่ได้สมาธิขั้นสูงถึงขั้นมีตาในหรือ

ตาพิพม์เกิดขึ้น จึงจะสามารถเห็นชีวิตเหล่านี้ได้เป็นปกติ
 เหมือนดังที่เราเห็นคนทั้งหลายในโลกมนุษย์ พระพุทธเจ้า
 ตรัสไว้ว่า “ชีวิตที่เรียกว่าโอปปาติกะนั้นเป็นสิ่งที่มีรูปร่างเป็น
 ตัวตน มีอวัยวะทุกอย่างครบถ้วนเหมือนร่างกายมนุษย์
 มีผิวหนัง ผิวขาว และผิวอย่างอื่นเหมือนมนุษย์ มีอุณฑลภูมิ
 มีโลหิต มีผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ มีตา หู จมูก ลิ้น
 กาย และสมอง เรียกได้ว่าชีวิตของโอปปาติกะได้ถอดแบบ
 ไปจากมนุษย์ และมนุษย์ก็คือโอปปาติกะ ซึ่งเป็นกาย
 ละเอียด มองไม่เห็น สัมผัสไม่ได้ด้วยประสาทของมนุษย์นั้น
 ได้วิวัฒนาการเปลี่ยนแปลงเป็นกายหยาบ” และที่สำคัญยิ่ง
 ก็คือ ร่างกายของโอปปาติกะนั้นเห็นได้ชัดว่า เกิดจาก
 วิญญาณเป็นผู้สร้างหรือบันดาลให้เกิดขึ้น ซึ่งเมื่อเข้าใจเรื่อง
 นี้แจ่มแจ้ง ก็ารู้ชัดด้วยตนเองว่า ร่างกายของมนุษย์ก็เกิด
 จากวิญญาณเหมือนกัน” จุดนี้แหละคือจุดสำคัญที่สุด
 ในการศึกษาให้เข้าใจเรื่องนี้ เพราะผู้ที่รู้แจ้งจริง ๆ
 ด้วยตนเองว่าวิญญาณเป็นผู้สร้างร่างกายนั้นไม่มีทางไหนที่จะทำให้
 เข้าใจเรื่องนี้ง่าย เหมือนกับผู้ที่เข้าใจเรื่องโอปปาติกะ
 ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้พยายามค้นคว้าเรื่องนี้มานานนับเป็น
 สิบ ๆ ปีแล้ว และในปัจจุบันก็นับได้ว่า งานค้นคว้า

ในด้านนี้ได้ทำให้บุคคลชั้นปัญญาชนเชื่อในเรื่องนี้กันอย่างแพร่หลาย

หนังสือเรื่องกายทิพย์ เป็นหนังสือที่แปลมาจากต้นฉบับภาษาอังกฤษว่า MAN VISIBLE AND INVISIBLE ซึ่งตามตัวแปลว่า มนุษย์ที่มองเห็นได้ (ด้วยตามนุษย์) และมนุษย์ที่มองไม่เห็น (ด้วยตามนุษย์) และเขียนโดยท่านลีด บีเตอร์ ท่านผู้นี้ไม่ได้เขียนจากการลอกแบบหรือแปลถอดมาจากต้นฉบับอื่นแต่ตรงกันข้าม หนังสือเล่มนี้ได้เขียนขึ้นจากประสบการณ์ของผู้เห็นพวกกายทิพย์ด้วยตนเอง ฉะนั้นจึงได้มีรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้มาก ซึ่งเรื่องราวอันละเอียดเช่นนี้ไม่มีกล่าวไว้ในคัมภีร์ของพุทธศาสนา เว้นไว้แต่หลักใหญ่ ๆ ตรงกันเกือบทั้งหมด ข้าพเจ้าเห็นว่าหนังสือเล่มนี้จักเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในอันที่จะทำให้มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องของพวกเขาโอบปาติกะกว้างขวางขึ้น และจะได้เป็นข้อเปรียบเทียบกับหลักในทางพุทธศาสนาด้วย ซึ่งผลที่จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนก็คือ ทำให้บุคคลผู้นับถือพุทธศาสนาอยู่แล้วนั้น ได้เลื่อมใสในหลักของพุทธศาสนายิ่งขึ้น และจะยอมรับได้อย่างสนิทใจว่า ผีและเทวดามีแน่โดยไม่ต้องกลัวว่าจะไม่มีคนอื่นเชื่อเหมือนตนเองด้วยเหตุนี้จึงได้ขอร้องให้ อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ช่วยแปล

เรื่องนี้ให้จบ ซึ่งท่านก็แปลให้ด้วยความเต็มใจและด้วย
ศรัทธาและได้มอบลิขสิทธิ์ฉบับแปลนี้ให้เป็นสมบัติของสำนัก
คั่นคว่ำทางวิญญานด้วย ข้าพเจ้าจึงขอจารึกความขอบคุณ
อย่างลึกซึ้งด้วยน้ำใสใจจริงไว้ในโอกาสนี้ด้วย

พร รัตน์สุวรรณ

๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๔

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาน (ชั่วคราว)

๔๗/๒ ถนนสามเสน กรุงเทพมหานคร

โทร. ๒๘๒๒๐๒๕ เข้าตรอกข้างร้านตัดเสื้อมิตรชาย

ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับถนนลำพู ทางเข้าวัดสังเวชฯ

คำนำของผู้แปล

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่แปลยากที่สุดในบรรดางานแปลเป็นไทยของผู้แปลทั้งหมด ข้อความบางตอนซึ่งในฉบับภาษาอังกฤษมีความไพเราะอ่อนหวาน ทำให้เกิดความบันเทิงใจที่เรียกว่า inspiration และความประทับใจที่เรียกว่า impression มาก แต่พอถึงเวลาแปลเป็นภาษาของตนเอง กลับแปลออกมาไม่ได้เหมือนดังความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในใจ ดังนั้นจึงมีข้อความบางตอน หรืออันที่จริงหลายตอนที่ทำการแปลเป็นไทยยากกว่า และเสียเวลามากกว่างานแปลเป็นภาษาอังกฤษบางเล่มมาก ดังนั้นความบกพร่องในเรื่องนี้จะต้องมีอยู่บ้างไม่มากก็น้อย แม้ว่าผู้แปลจะได้พยายามอย่างที่สุดความสามารถแล้วก็ตาม

อนึ่งในการแปลหนังสือเล่มนี้ก็เช่นเดียวกับหนังสือเล่มอื่น คือเป็นการแปลอย่าง ห่วงผู้อ่าน ที่อ่านฉบับแปล ไม่ได้ห่วงประโยคภาษาอังกฤษ เพราะไม่ใช่เป็นการแปลเพื่อเอาคะแนนในการสอบเข้า หรือสอบออกที่มหาวิทยาลัยแห่งใด ข้อความหลายแห่งจึงยาวกว่าฉบับเดิมในภาษาอังกฤษ ทั้งนี้

เพื่อประโยชน์ของท่านผู้อ่านฉบับภาษาไทยโดยเฉพาะนั่นเอง ความยากในการแปลหนังสือเล่มนี้จึงไม่เหมือนกับเล่มอื่น ๆ คือมิได้ยากในการทำความเข้าใจเนื้อความดีแล้ว ก็ยังไม่สามารถถ่ายทอดออกมาโดยเลือกสรรคำให้เกิดความไพเราะซาบซึ้งได้เหมือนต้นฉบับเดิม ในความเห็นของผู้แปล คิดว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นแบบเรียนส่งเสริมศีลธรรมได้เป็นอย่างดีอีกเล่มหนึ่ง ซึ่งควรอ่านควบคู่กันไปกับเรื่อง “พลังแห่งความคิด” ซึ่งได้จัดพิมพ์ออกมาก่อนหน้านี้แล้ว เพราะเป็นการอธิบายให้เห็นความจริงในด้านวัตถุละเอียดว่า การคิดดีทำดี คือการไม่เห็นแก่ตัว ไม่เบียดเบียนหรือประทุษร้ายผู้อื่นนั้น เป็นการส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าของตนเองนั่นเอง ในทางตรงกันข้าม การคิดชั่วทำชั่ว คือการเห็นแก่ตัว หรือคิดอยู่ในวงแคบ ๆ เบียดเบียน เอาเปรียบ คดโกง และประทุษร้ายผู้อื่นนั้นก็คือการทำร้ายตนเอง หรืออย่างน้อยก็ถ่วงความเจริญของตนเองโดยแท้

จริงอยู่ มีข้อความบางตอนที่กล่าวถึงพระผู้เป็นเจ้าของผู้สร้างโลก อตตะ ฯลฯ ซึ่งขัดกับหลักพุทธศาสนา แต่ผู้แปลคิดว่าสิ่งนั้นเป็นเรื่องความเห็นส่วนตัวของเขา หรือคณะของผู้แต่งเรื่องนี้เอง ถ้าเราชาวพุทธรังเกียจที่จะรับเชื่อ ก็อย่ารับไว้

แต่พยายามเลือกสรรแต่สิ่งที่มีประโยชน์ซึ่งมีอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน ก็จะเป็นผลดีแก่ชีวิตและการพัฒนาทางจิตของตนเอง และอันที่จริงในบทสุดท้าย ผู้แต่งก็ได้ยกย่องสรรเสริญพระพุทธรองค์ ใ้ไว้มากเหมือนกัน รูปรังสีอันเจิดจ้าสุกสกาวกว่ามนุษย์สามัญ (ภาพใหญ่) นั้น แสดงถึงรัศมีของบุคคลขนาดสาวกของ พระพุทธรองค์เท่านั้นเอง สำหรับรัศมีของพระพุทธรองค์ซึ่งผู้แต่ง เรียกว่า พระบรมครู (The Great Teacher) และพระมหาบุรุษ (The Great One) นั้น ผู้แต่งบอกว่า ไม่มีทางที่เราจะเห็น รัศมีของท่าน ซึ่งมีเทพารและมหัศจรรย์พันลึกยิ่งกว่ารูปนั้น ได้เลย

“บาปบริสุทธิ์” และ “มลทินแห่งบุญ”

คุณประโยชน์ที่สำคัญอีกประการหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ ก็คือ จะทำให้ท่านผู้อ่านรู้จักคิดในแง่สัมพัทธ์ คือ Relative ได้บ้าง ในโลกอันเป็นชุมทางหรือจุดนัดพบกันของคนดีและ คนชั่วนี้ การคิดในแง่ absolute อย่างเดียว จะเป็นอันตราย มากทั้งแก่ตนเองและผู้อื่นที่เกี่ยวข้องด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่ง ก็คือ บุคคลธรรมดาสามัญทั่วไปนั้นไม่สามารถจะเป็นนักบุญ ได้เสมอไป หรือว่าเป็นคนบาปในทุกกรณี เราทุกคนมีเชื้อ

ทั้งของบุญและบาปอยู่ในสันดานมากบ้างน้อยบ้าง ดังนั้น ในการทำสิ่งที่ถูกเรียกว่าบาปนั้น บางครั้งผู้ทำก็อาจมีใจ เป็นกุศลอยู่ได้บ้างเหมือนกัน แนวความคิดดังกล่าวนี้ ปัจจุบันรู้สึกว่าจะเริ่มจะมีการรับรองกันมากขึ้นทุกที ภาพยนตร์ ที่ วิ.ชุด “บาปบริสุทธิ์” ซึ่งได้รับความนิยมนอย่างกว้างขวาง ย่อมเป็นประจักษ์พยานในข้อนี้ ซึ่งแสดงว่าผู้จัดทำหรือผู้วาง โครงเรื่อง เข้าถึงจิตใจของปวงชนได้เป็นอย่างดี

โดยนัยกลับกัน เราจะพิจารณาเห็นได้ว่า เมื่อการทำบาป ด้วยใจบริสุทธิ์มิได้ การทำบุญด้วยใจที่ไม่บริสุทธิ์นั้นก็ น่า จะมีได้เช่นเดียวกัน และหนังสือเล่มนี้จะชี้แจงให้ท่านเห็น ความจริงว่า “มลทินแห่งบุญ” นั้น ก็ย่อมมิได้จริง ๆ เสียด้วย ดังนั้น การที่จะตัดสินว่าการกระทำใด ๆ จะเป็นบาปหรือบุญ มากน้อยเพียงใดนั้น เราจะต้องพิจารณาให้ลึกซึ่งเข้าไปถึง เจตนาด้วย ไม่ใช่เพ่งเล็งถึงการกระทำภายนอกเพียงอย่าง เดียว การพิจารณาถึงกรรมจาก ๒ ฐาน (Premise) เช่นนี้ จะทำให้เราเข้าใจธรรมชาติแห่งจิตใจของมนุษย์ได้ดีกว่าการ พิจารณาเพียงฐานเดียว

ในภาษาอังกฤษมีสุภาษิตง่าย ๆ แต่มีใจความลึกซึ้งอยู่ ประโยคหนึ่งว่า Things in the world are not only black

and white แปลว่าทุกสิ่ง (หรืออันที่จริงหมายถึงทุกคนด้วย) ในโลกนี้ไม่ใช่จะมีแต่สีขาวกับสีดำเท่านั้น นี่หมายความว่า ในระหว่างสีขาวกับสีดำ ก็ยังมีสีอื่น ๆ อีกมากมาย ในระดับความเข้มข้นหรือแก่อ่อนต่าง ๆ กันมากมาย เช่น เหลือง แดง เขียว น้ำเงิน น้ำตาล ฯลฯ แม้จนกระทั่งสีต่าง (คือขาวกับดำผสมกันเป็นจุด ๆ) ผู้ที่คิดว่าคนในโลกนี้มีแต่ คนดีล้วน ๆ และคนชั่วล้วน ๆ เท่านั้น จึงเป็นผู้ที่คิดผิด อย่างมาก เพราะคนที่ชั่วบ้างดีบ้าง มากบ้างน้อยบ้าง ในอัตราต่าง ๆ กันไปนั้น มีอยู่เป็นจำนวนมากมาย อาจจะถูกกล่าวได้ว่า ๙๙ เปอร์เซ็นต์เลยทีเดียว ดังนั้น ความบริสุทธิ์ ของบาป และ รอยมลทินแห่งบุญ จึงมีได้เป็นได้ด้วยเหตุผล ดังกล่าวมานี้

อย่างไรก็ตาม การทำบาปด้วยใจที่ไม่บริสุทธิ์และ การทำบุญด้วยใจบริสุทธิ์นั้น ก็ย่อมมีอยู่เหมือนกัน ถ้าหนังสือเล่มนี้จะมีส่วนช่วยให้ท่านละเว้นการทำบาปดังกล่าว และพัฒนาไปสู่การทำบุญถึงขนาดนั้นได้จริง ๆ ก็นับได้ว่า ชีวิตของท่านได้พัฒนาไปแล้วอย่างน่าพอใจและภูมิใจ การเกิดของท่านจะไม่เสียไปเปล่า บุคคลเช่นนั้น “หายใจเข้าก็มีกำไร หายใจออกก็ไม่ขาดทุน” แม้ยังไม่

สิ้นภพชาติ เมื่อกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกก็จะ “ไม่ลืมศีล
 ธรรมที่เคยบำเพ็ญรักษามา เป็นการเพิ่มอำนาจวาสนา
 บุญญาภิสมภารขึ้นโดยลำดับ” และการตายของบุคคล
 ผู้เห็นปานนั้นย่อมเป็นการเปลี่ยนสภาพ “จากหยาบไปหา
 ละเอียด จากสั้นไปหายาว จากต่ำไปหาสูง และจากวิภูฏะ
 ไปเป็นวิริภูฏะในที่สุด”

ศิริ พุทธศุภร์

๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๔

ข้อความบางตอนในเล่ม

ในโลกสัมพัทธ์ (In a Relative World)

อารมณ์ของมนุษย์นั้น ยากนักยากหนาที่จะเป็น
อารมณ์เดียวโดด ๆ โดยไม่มีอีกอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง
ผสมอยู่ด้วย (หน้า ๑๒๕)

ผู้ที่พัฒนามา (ไกลพอสมควร) แล้ว

บุคคลเช่นนี้สามารถนำเอาคุณลักษณะทั้งหมดในตัว
เขา ทั้งดีและชั่วมาใช้เป็นประโยชน์ เพื่อเป็นเครื่อง
เสริมกำลังให้แก่ตนเอง แทนที่จะให้มันคอยตัดคะแนนและ
เบียดเบียนกันเหมือนดังแต่ก่อน (หน้า ๒๐๕)

โปรดดูข้อความทำนองเดียวกันในโลกทิพย์ภาค ๔ หน้า
๒๗๕ ด้วยเรื่อง “ดอกไม้จะบานหลังพายุกล้าเท่านั้น
แต่ไม่ก่อนนั้นเลย” ซึ่งหมายความว่าการทำงานใหญ่ทุกอย่าง
จะต้องมีการขับเคี่ยวต่อสู้อย่างทรหด หัวใจของผู้ปฏิบัติธรรม
จะต้องมีโลหิตออกไหลโซม และชีวิตของเขาก็จะคล้ายกับ
แตกทำลายเป็นผุยผงเสียก่อน ต่อเมื่อผู้ปฏิบัติต่อสู้
ผ่านพ้นไปได้ สิ่งเหล่านั้นจะเป็นเครื่องสร้างสรรค์ความเจริญ
ไม่ใช่เครื่องทำลายหรือขัดขวางดังแต่ก่อน

และโปรดเทียบดูกับข้อความในเรื่อง “สู่แดนพุทธภูมิ” หน้า ๕ ซึ่งมีข้อความว่า “ภาพภูเขาหิมालัยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ปะทะกับความเกรี้ยวกราดของลมสูงอันกระพือพัดหิมะให้แตก กระจายเป็นระลอกกระยิบระยับ เป็นภาพชวนให้พิศดูอย่าง เคลิบเคลิ้มหลงใหล และมองสูงขึ้นไปจนกระทั่งเห็นหิมะนั้น ละลายหายไปในฟากฟ้า” (ซึ่งแสดงว่า เมื่อบุคคลหวัง ความสำเร็จอันไพศาลเพียงใด ก็จะต้องผ่านความยากแค้น แสนเข็ญอันมหาศาลพอ ๆ กัน)

คนขี้กลุ่ม (ประสาท)

คนขี้กลุ่มขี้รำคาญนั้น เขาไม่ค่อยจนปัญญาดอก เขาสามารถจะหาเรื่องที่ไม่เป็นเรื่องมาทำให้เป็นเรื่อง เพื่อทำ ให้ตนเองเกิดความกลุ่มความกังวลและความรำคาญได้เสมอ (หน้า ๑๙๓)

มิตที่ ๕

โลกทิพย์ในระดับต่าง ๆ นั้น อยู่ซ้อนกัน “เข้าไป” ไม่ใช่ขึ้นไป หรือลงไปดังที่เราคิดกันเป็นส่วนมาก สภาวะ เหล่านั้นอยู่ “ที่นี้” เอง ไม่ใช่ไกลออกไปในอวกาศที่ไหนเลย (หน้า ๑๖,๑๗)

เรามักจะสะกดจิตตนเองว่า อะไรที่เราไม่เห็น มันก็ต้องไม่มี เพราะถ้ามีเราก็ต้องเห็น ซึ่งเป็นความคิดที่ผิด หลักวิทยาศาสตร์อย่างยิ่ง (หน้า ๑๑)

คนใจบอด

คือคนผู้ไม่มีปัญญาจักขุ ไม่รู้ว่าเราทุกคนมีของดีซ่อนเร้นอยู่มากมายภายในกายเนื้อหยาบนี้ (หน้า ๒๐๖-๒๐๘)

และโปรดเทียบดูข้อความทำนองเดียวกันในเรื่อง “โลกทิพย์ ๔” ตอน “คนใจบอด” หน้า ๑๓๒, ๑๔๔, ๑๔๗ ซึ่งมีใจความว่า โลกมนุษย์ในบางสมัยและบางแห่ง เต็มไปด้วยคนใจบอด ไม่มีดวงตาคือปัญญาเห็นคุณค่าของความดี กลับคิดไปเสียว่า ความสุขในสวรรค์นั้นดีเกินไปจนเป็นความจริงไปไม่ได้

การศึกษาเรื่องต้นกำเนิดของโลก

เรื่องนี้สามารถศึกษาได้จากตา “ข้างใน” หรือ นัยตาใจ (mind's eye) ย้อนหลังไปตั้งแต่เริ่มมีสุริยจักรวาล (solar system) เลยทีเดียว โดยจะดูช้า ๆ แบบ slow motion ก็ได้ หรือจะดูผ่าน ๆ ไปแบบ fast forward ก็ได้ (หน้า ๓๙)

ค้นหา (วิญญาน) ในแร่ธาตุ

ความสัมพันธ์ทางเคมี (Chemical Affinity) เป็นปรากฏการณ์ของค้นหา (ของวิญญาน) ในแร่ธาตุ โดยแสดงว่ามันมีการชอบบางอย่าง และไม่ชอบบางอย่างอยู่เสมอ เช่นเมื่อนำโซเดียม (Na) ใส่ลงไปในน้ำ (H_2O) อ็อกซิเจน (O_2) จะผลจากไฮโดรเจนเข้ารวมตัวกับโซเดียม กลายเป็นโซเดียมไฮดรอกไซด์ (NaOH) ทันที่ (หน้า ๗๔)

รอยมลทิน และ มุมสว่าง ในดวงใจ

แม้อารมณ์อันรุนแรง (ทั้งทางดีและทางชั่ว) จะมีลักษณะเป็นอนิจจังคือไม่เที่ยง เกิดและดับได้รวดเร็วก็ตาม แต่วิบากของมันที่ฝังรอยไว้ในกายทิพย์กลับมีสภาวะที่ถาวร ยิ่งยืงกว่า คือไม่สูญหายไปเองและมันมีลักษณะสั่งสมทับทวี (cumulative) อีกด้วย ดังนั้น อารมณ์ที่เป็นอกุศล เช่นราคะและโทสะ จะฝาก “รอยมลทิน” ไว้ในจิตใจ หน้อยหนึ่งทุกคราวที่เกิดขึ้น ทำให้จิตใจนั้นพร้อมที่จะ “ออกรับ” ได้รวดเร็วจับปล้นยิ่งขึ้นเมื่อถูก ยั่ว และ ยุ ในคราวต่อไป ในทางตรงกันข้าม อารมณ์อันเป็นกุศล (เช่นความยินดีเสียสละ ปิตีในธรรม) เมื่อเกิดขึ้นครั้งหนึ่ง

ก็ได้ฝาก “มุมสว่าง” ไว้ให้จิตใจหนอยหนึ่ง ก่อนที่มันจะดับไปในคราวต่อไปจิตจะ “ขานรับ” ต่ออารมณ์เช่นนั้นได้เร็วขึ้นเมื่อมีเสียงเรียกเช่นเดียวกันเกิดขึ้น (หน้า ๑๑๓, ๑๓๔, ๑๗๒)

บุคคลประเภท “ความซื่อที่ไม่หนี ความดีที่ไม่เกี้ยว”

บุคคลที่มีอินทรีย์คือ ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา เข้มขัน และในเวลาเดียวกันก็มีกิเลสคือ ราคะ โทสะ โมหะ แรงกล้าพอ ๆ กันนั้น ก็มีอยู่ บุคคลเช่นนี้สามารถทำความดีได้อย่างมหาดศาล และทำความชั่วได้อย่างมหันต์ เรียกว่าเรื่องทำความซื่อที่ไม่หนี เรื่องทำความดีที่ไม่เกี้ยว กามคุณก็แรง ความเสียสละก็สูง นโปเลียน คัทรินมหาธาซีนี และจอมพลนักรักผู้เรื่องนามของประเทศไทย เป็นต้น ก็อยู่ในประเภทนี้ บุคคลประเภทนี้ถึงอย่างไร ก็ยังดีกว่าประเภทที่เรียกว่า “เรื่องทำความซื่อละก็หนี เรื่องทำความดีละก็ไม่สู้” (หน้า ๑๘๙, ๒๐๑)

นี่คือความรัก (This is Love)

ก) ความรักไม่ใช่การลงทุนในธุรกิจการค้า การตั้งเงื่อนไขว่าผู้ที่ตนรักจะต้องรักตนเท่านั้น หรือเอาใจตนเช่นนั้น ๆ จึงเป็นความรักที่มีความเห็นแก่ตัวปนอยู่อย่างมาก (หน้า ๑๓๐)

- ข) ความรักที่แท้จริงเกิดจากการเป็นผู้ให้ ไม่ใช่ผู้รับ (True love consists in giving rather than getting) (หน้า ๑๓๐)
- ค) ความรักมักจะจุดความรักให้ลุกโพล่งขึ้นได้ (Love tends to kindle love) (หน้า ๑๗๓)
- ง) ความรักสามารถทำให้บุคคลเหินลม (elevate) ขึ้นสู่บรรยากาศเบื้องบน อันสูงพ้นระดับแห่งความเห็นแก่ตัว ชีวิตที่เคยหมกตัวขดอยู่ในที่คับแคบอันมีดมิดปิดทวาร ด้วยความเห็นแก่ตัว ก็ลุกโพล่งเป็นแสงเรืองรองขึ้นรับประกายไฟทิพย์ (divine spark) ซึ่งพุ่งลงมาจากเบื้องบน ประสบการณ์นี้จะเป็นบันทึกลาว ทำให้เขาได้รู้ว่าสถานะของจิตที่สูงพ้นความเห็นแก่ตัวนั้น เป็นความรุ่งโรจน์และสวยงามเพียงใด ในช่วงเวลาดังกล่าวนั้น เขาได้ก้าวเข้าไปสู่ดินแดนอันมหัศจรรย์พันลึก เป็นดินแดนที่พระเจ้าคือความเห็นแก่ตัวได้ถูกขับไล่ตกบัลลังก์ไปอย่างน้อยก็ชั่วคราว (หน้า ๑๘๕)

โปรดเทียบเคียงดูข้อความในเรื่อง “พลังแห่งความคิด” หน้า ๗๒ เรื่อง ความรักที่เห็นแก่ได้แบบสัตว์ ด้วย

ซึ่งหมายความว่าความรู้สึกเช่นนั้นไม่สมควรจะเรียกว่าความรักเสียด้วยซ้ำไป เพราะ “ความรักคือการยินยอมเสียสละด้วยใจยินดี เพื่อให้ผู้อื่นมีความสุขจากการกระทำของตน โดยไม่หวังสิ่งใดตอบแทนเลย”

และในเรื่อง “โลกทิพย์ภาค ๔” เรื่อง “การเข้า (ถึง) ใจของกันและกัน” หน้า ๑๘๙ ซึ่งมีความว่า “ในขณะที่แห่งความสุขอันเิบอาบไปด้วยความรัก มีความรักเป็นเครื่องโสรจสรงหัวใจให้ชุ่มชื้นนั้น บุคคลทั้งสองได้ปล่อยวางความยึดถือในกายหายไปได้แล้วจริง ๆ แม้จะเป็นชั่วขณะหนึ่งก็ตาม ในขณะที่ดวงใจสองดวงจะมีสภาวะความเป็น “หนึ่ง” อย่างแท้จริง

สารบัญ

	หน้า
บทที่ ๑ ที่มาของความรู้เรื่องนี้	๑
๐๐ ๒ ภาพหรือภูมิต่าง ๆ	๑๑
๐๐ ๓ อานาจทิพยจักขุ	๑๘
๐๐ ๔ เครื่องมือ (คือกาย) ในระดับต่าง ๆ	๓๐
๐๐ ๕ องค์สาม	๔๑
๐๐ ๖ อาสวะในยุคต้น	๕๕
๐๐ ๗ วิญญาณกลุ่มของสัตว์	๖๓
๐๐ ๘ เส้นโค้งที่เดินขึ้น	๗๐
๐๐ ๙ วิญญาณของมนุษย์	๗๙
๐๐ ๑๐ อาสวะชนิดที่ ๓	๙๑
๐๐ ๑๑ การพัฒนาของมนุษย์	๑๐๘
๐๐ ๑๒ กาย (ในระดับต่าง ๆ) ของมนุษย์	๑๑๘
๐๐ ๑๓ ความหมายของสี่ต่าง ๆ	๑๒๕
๐๐ ๑๔ กายต้นเค้าของกายเนื้อ	๑๔๐
๐๐ ๑๕ การพัฒนาในยุคแรกของมนุษย์	๑๕๕

บทที่ ๑๖	บุคคลทั่วไป	๑๖๒
๐๐	๑๗ อารมณ์รุนแรงที่เกิดขึ้นโดยฉับพลัน	๑๖๘
๐๐	๑๘ บันทึกถาวร	๑๘๓
๐๐	๑๙ บุคคลผู้ที่พัฒนาแล้ว	๒๐๖
๐๐	๒๐ รั้งสี่แห่งสุขภาพ	๒๒๕
๐๐	๒๑ กายรั้งสี่ของท่านผู้มีบารมีแก่กล้า เป็นความงามอันลึกซึ้งตรึงใจอย่างที่สุด	๒๓๕

คำอธิบายภาพตามลำดับ

ภาพที่ ๑ เป็นแผนแสดงถึงภูมิทั้ง ๗ ซึ่งมีอธิบายไว้ในบทที่ ๒ เป็นต้น

ภาพที่ ๒ แสดงถึงอัสวะ ๓ ซึ่งมีอธิบายไว้ในบทที่ ๖ เป็นต้น

ภาพที่ ๓ เป็นแผนแสดงถึงภูมิทั้ง ๗ อีกแง่หนึ่ง ซึ่งมีอธิบายไว้ในบทที่ ๒ เป็นต้น

ภาพที่ ๔ (ภาพใหญ่) เป็นภาพกายรังสีของพระอรหันตสาวกของพระพุทธเจ้า ซึ่งมีอธิบายไว้ในบทที่ ๒๑

กายทิพย์

(MAN VISIBLE AND INVISIBLE)

บทที่ ๑

ที่มาของความรู้เรื่องนี้

มนุษย์เป็นสัตว์โลกที่มีความสลับซับซ้อนมากมาย อย่างน่าอัศจรรย์ ดังนั้นกระบวนการแห่งวิวัฒนาการของมนุษย์ นับตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน และไปจนถึงอนาคตนั้นจึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจน่าศึกษาอย่างยิ่ง สำหรับผู้ที่สามารถจะรู้เห็นและเข้าใจได้ การที่มนุษย์ค่อย ๆ วิวัฒนาการมาตั้งแต่ต้นจนถึงภาวะเช่นที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ จะต้องใช้เวลานานแสนนานสักเพียงใดก็ดี เมื่อมนุษย์ได้มาถึงขั้นนี้แล้ว เขาได้มาถึงจุดใดในเส้นทางอันยาวนานนั้นก็ดี และเขาจะต้องได้วิวัฒนาการต่อไปอีกนานสักเท่าใด จึงจะถึงจุดหมายปลายทางก็ดี ทั้งหมดเหล่านี้เป็นปัญหาหน้าขบคิด ซึ่งผู้มีปัญญารู้จักคิดได้พยายามหาคำตอบมาแล้วทุกยุคทุกสมัย จนกระทั่งปัจจุบันนี้

ในโลกตะวันตก มีผู้ให้คำตอบต่อปัญหาดังกล่าว ข้างต้นนั้นหลายอย่างต่าง ๆ กันมากมาย บ้างก็เป็นคำตอบที่ยืนยันแกมบังคับว่า ต้องให้เชื่อให้ได้ มิเช่นนั้นจะเป็นการผิดและบาปด้วย แต่แล้วคำยืนยันประเภทบังคับให้เชื่อนี้ ก็มีนัยแตกต่างกันออกไปอีกหลายแนว แต่ละแนวก็อ้างว่าได้รับคำบอกเล่ามาจากเทพเจ้าในสรวงสวรรค์ทั้งสิ้น นอกจากนี้ ก็ยังมีคำตอบที่เป็นผลของการแก่งหรือสันนิษฐานด้วยเหตุผลอันชาญฉลาดน่าฟัง ประเภทนี้บางรายก็มีแนวโน้มไปเป็นการหาเหตุผลทางอภิปรัชญา (Metaphysical reasoning) ด้วย อย่างไรก็ตาม ในคำตอบทั้งสองประเภทดังกล่าวมานั้น จะเห็นได้ว่า คำตอบที่มีลักษณะบังคับให้เชื่อนั้น เมื่อพิจารณาดูตามเนื้อความที่ปรากฏตามตัวอักษรแล้ว ก็เห็นได้ว่าเป็นสิ่งที่เป็นไปได้เลยทีเดียว ส่วนคำตอบที่แก่งหรือสันนิษฐานเอาตามข้อมูลต่าง ๆ นั้น ก็เป็นเรื่องที่ใช้วิธีการหาเหตุผลของการแก่งหรือสันนิษฐานนั้นในแง่ของวัตถุฝ่ายเดียว และพยายามที่จะสรุปผลออกมาคือ ๆ โดยไม่คำนึงถึงปรากฏการณ์ของอีกฝ่ายหนึ่ง (คือฝ่ายวิญญาณ) ซึ่งมีอยู่จริง ๆ เหมือนกัน และซึ่งเราจะละเลยเสียไม่ได้ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าทั้งสองประการที่กล่าวมานั้น

เป็นการตอบปัญหา ชนิดที่ยังไม่เป็นไปตามความเป็นจริงเลยสักอย่างเดียว เพราะเรื่องเช่นนี้ อันที่จริงแล้วก็เป็นเรื่องที่เราควรจะศึกษา พิจารณา และค้นคว้าหาเหตุผลได้ตามหลักวิทยาศาสตร์เหมือนกัน

ด้วยเหตุนี้ จึงได้มีความคิดตามแนวพรหมวิทยา (Theosophy) เกิดขึ้นเพื่อสนองความต้องการดังกล่าว และเป็นการค้นคว้าตามแนวพื้นฐานต่างกันไปจากสองประการที่กล่าวข้างต้นนั้น อันที่จริงพรหมวิทยาก็มิได้ละเลยหรือว่าตำหนิข้อความในคัมภีร์ไบเบิล หรือการหาเหตุผลทางปรัชญาเสียทีเดียว แต่ประการสำคัญที่เป็นลักษณะเฉพาะของพรหมวิทยา ก็คือ เราถือว่าการค้นคว้าหาเหตุผลในเรื่องโครงสร้างและวิวัฒนาการของมนุษย์นั้นเป็นเรื่องที่เราควรกระทำได้โดยการหาเหตุผลประกอบอย่างมีหลักฐานจริง ๆ ไม่จำเป็นต้องใช้วิธีการเดาหรือแก้งความจริงกันเลย และเมื่อเราได้กระทำการค้นคว้าโดยดำเนินไปตามหลักการที่กล่าวมาแล้ว ก็ปรากฏผลว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องที่มีเหตุผลอันยิ่งใหญ่ลึกซึ้ง ต่อเนื่องกัน และเป็นเรื่องที่เราพอจะเข้าใจได้จริง ๆ ไม่จำเป็นจะต้องถือว่าเป็นเรื่องลึกลับอย่างใดเลย อันโครงสร้างของเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องนี้ นั้น แม้ว่าจะลงรอยกันได้

กับข้อความในคัมภีร์ของศาสนาอยู่หลายประการก็จริง แต่ก็ได้หมายความว่า จะต้องขึ้นอยู่กับศาสนานั้นหรือจำต้องอาศัยศาสนานั้น ๆ แต่อย่างใด การพิสูจน์ความจริงเรื่องนี้ เรากระทำได้เป็นขั้น ๆ ชนิดที่มีความประณีตและลึกซึ้งขึ้นไปเรื่อย ๆ โดยอาศัยการพัฒนาอินทรีย์หรือประสาทสัมผัสภายใน ซึ่งมีความละเอียดประณีตกว่าอินทรีย์ของบุคคลสามัญธรรมดาโดยทั่วไป จริงอยู่ การพัฒนาอินทรีย์ไปจนถึงขั้นดังกล่าวนี้ ยังมีได้เป็นของที่พึงกระทำได้โดยคนทั่วไปในสมัยนี้ แต่แม้กระนั้นมันก็เป็นพลังที่ซ่อนอยู่ภายในตัว (คือจิตใจ) ของทุก ๆ คน และในจำนวนนั้น บรรดาศิษย์ของสำนักพรหมวิทยานี้ ก็มีจำนวนหนึ่งสามารถพัฒนาความสามารถดังกล่าวนี้ได้แล้ว ทำให้เราสามารถพิสูจน์ยืนยันถึงความจริงที่เราได้ศึกษาค้นคว้ามาได้อย่างมีเหตุผลและหลักฐานประกอบแน่นอน

ในอดีต ความจริงดังกล่าวมาแล้ว ซึ่งมีบันทึกไว้ในคัมภีร์ทางศาสนาต่าง ๆ ในยุคแรก ๆ นั้น ได้รับการตรวจสอบยืนยันจากบุคคลผู้สามารถพัฒนาอินทรีย์ คือทิพยจักขุได้ด้วยตนเอง เมื่อบุคคลเข้าถึงสภาวะเช่นนั้น เขาก็จะสามารถรับความสันติสุขเทือนของวัตถุชนิดละเอียดประณีต ที่เข้ามา

สัมผัสกับจิตใจของเขาได้เป็นอย่างดี ส่วนในอนาคตต่อไปนี้ นั้น ความรู้เช่นนั้นก็ยังคอยการค้นพบของมนุษย์อยู่เสมอเช่นเดิม ซึ่งผลของเรื่องนี้จะเป็นอย่างไรมาก่อน ก็คงจะต้องขึ้นกับปัจจัย บางประการดังต่อไปนี้ คือประการแรก จะต้องขึ้นอยู่กับ ความจริงที่ว่า ปัจจุบันนี้เราได้ทำการค้นคว้าก้าวหน้าไปแล้ว มากน้อยเพียงใด และยังคงเหลือที่เราจะต้องดำเนินการ ค้นคว้าต่อไปอีกแค่ไหน ประการที่สอง ขึ้นอยู่กับว่าบุคคล ผู้ที่ได้ทำการค้นคว้าไปจนบรรลุถึงสภวานั้น ๆ แล้ว จะได้ เล่าถึงประสบการณ์ของเขาให้เราทราบได้มากน้อยเพียงใด เพราะสภาวะอันละเอียดประณีตอย่างยิ่งเหล่านั้น สำหรับ พวกเราส่วนมาก ก็ยังคงอยู่ไกลแสนไกลทีเดียว (ถ้า ไม่อาศัยการบรรยายของท่านผู้ที่ได้เข้าถึงสภาวะเหล่านั้นด้วย ตนเองแล้ว ก็เป็นการยากที่พวกเราส่วนมากจะมีโอกาสรู้ได้ ด้วยตนเอง ในสภาวะเช่นปัจจุบันนี้) ประการที่สาม เมื่อเรา ได้รู้เห็นสภาวะของท่านผู้ได้พัฒนาไปไกลกว่าเรามากเช่นนี้แล้ว ก็จะได้มีโอกาสเปรียบเทียบว่าในบรรดาท่านเหล่านั้น ประเภท ใดจะอยู่สูงกว่าหรือว่าก้าวหน้าไปไกลกว่าประเภทอื่น ๆ (เพื่อเป็น เหตุให้เกิดกำลังใจในอันที่จะปฏิบัติเจริญรอยตาม) ในทำนอง เดียวกันกับที่เด็ก ๆ ทั้งหลาย ที่เมื่อเห็นบุคคลที่เป็นผู้ใหญ่กว่า

อยู่รอบข้างตน เติบโตขึ้นไปตาม ๆ กันในระยะต่าง ๆ กันของชีวิต ก็ย่อมรู้ได้โดยสัญชาตญาณว่า ในไม่ช้าก็เร็ว ตนเองก็จะต้องเป็นเช่นนั้นบ้างเหมือนกัน

การศึกษาถึงสภาวะของมนุษยชาติที่กระทำอยู่ในปัจจุบันนี้ หมายถึงการศึกษาเพื่อให้ทราบว่าเขาได้ใช้วิธีการเช่นไร จึงได้พัฒนามาถึงจุดนี้ และการพัฒนาดังกล่าวนั้น มีผลต่อความคิด อารมณ์ และการกระทำของเขาอย่างไรบ้าง เรื่องนี้ทางนักศึกษา ฝ่ายสำนักพรหมวิทยาได้คำนึงถึงการที่จะนำเอาหลักการต่าง ๆ ซึ่งเป็นหลักทั่วไปอย่างกว้างขวางมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้อย่างไร ต่อจากนั้นก็จะได้พยายามสังเกตอย่างละเอียดถี่ถ้วน โดยศึกษาจากบุคคลเป็นรายตัว แต่ละกรณี ซึ่งการกระทำเช่นนี้ก็คงจะต้องใช้ความอดทนและความพยายามเป็นอย่างมากทีเดียว กว่าจะได้ทราบหลักการและการดำเนินงานของกฎ (ธรรมชาติ) เหล่านั้นโดยละเอียด อันที่จริงโดยนัยดังกล่าวนี้ ถ้าจะว่าไปก็เป็นเรื่องของจักรุสัมผัส (ที่กว้างขวางลึกซึ้งยิ่งขึ้น) นั่นเอง และการที่เราจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ขึ้นมา ก็ด้วยความประสงค์เป็นประการแรกว่า จะได้เป็นการช่วยให้ผู้ที่ใคร่ต่อการศึกษา

ด้วยใจจริง แต่ยังไม่มีโอกาสบรรลุถึงความสามารถ (ที่จะเห็นได้อย่างลึกซึ้งเช่นนั้น) ได้มีโอกาสรู้ (โดยทางอ้อมไปพลาง ๆ ก่อน) ว่า สภาวะของวิญญาณนั้น เมื่อได้วิเคราะห์ดูด้วยวิธีการดังกล่าวมาแล้วนี้ จะเป็นอย่างไร นี่หมายรวมถึงพาหนะของวิญญาณ (คือกายในรูปและสภาวะแห่งความประณีตในระดับต่าง ๆ กัน) ด้วย ประการที่สองก็คือ บุคคลที่ได้เริ่มบรรลุถึงความประณีตแห่งสัมผัสดังกล่าวมาแล้วบ้างเล็กน้อย ๆ ก็จะได้มีโอกาสเข้าใจมากขึ้นว่า สิ่งที่ตนได้เห็นมีประการต่าง ๆ นั้น มีความหมายว่าอย่างไร

ข้าพเจ้ารู้ดีว่า ส่วนใหญ่ของบุคคลในโลกเวลานี้ยังไม่มีความรู้เลย ในเรื่องเกี่ยวกับทิพยจักขุ หรือความสามารถในการเห็นสภาวะที่ละเอียดประณีตถึงขนาดดังกล่าวแล้วนี้ แต่ข้าพเจ้าก็พอจะทราบได้บ้างเหมือนกันว่า สำหรับบุคคลที่ได้พยายามศึกษาเรื่องนี้อย่างจริงจังแล้ว เหตุผลและประจักษ์พยานดังจะกล่าวต่อไปนี้ ก็เป็นสิ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้โดยสิ้นเชิงเช่นเดียวกัน ท่านผู้อ่านที่ได้อ่านเรื่องราวอันเป็นจริงของบุคคลแต่ละรายที่ได้กล่าวอ้างไว้ในหนังสือของข้าพเจ้าที่ชื่อว่า “ทิพยจักขุ” (Clairvoyance) แล้ว และได้อ่านเพิ่มเติม

จากต้นฉบับในหนังสือเดิม ซึ่งเรื่องเหล่านั้นปรากฏอยู่เป็นครั้งแรกแล้ว ก็จะทำให้เห็นว่า มีประจักษ์พยานมากมายที่แสดงว่าความสามารถของบุคคลในเรื่อง ตาทิพย์ นี้เป็นของที่มีได้ เป็นได้จริง ๆ อย่างไม่มีทางที่จะคัดค้านได้เลย ดังนั้น สำหรับผู้ที่บรรลุถึงสภาวะเช่นนี้ด้วยตนเอง และได้ใช้ประโยชน์จากสมรรถภาพเช่นนี้โดยวิธีการต่าง ๆ กันเป็นอันมากประการแล้ว คำปฏิเสธของชนส่วนใหญ่ผู้ไม่ยอมเชื่อเรื่องเช่นนี้ จึงไม่มีผลกระทบต่อท่านเหล่านั้นแต่ประการใด พุดกันตรง ๆ ก็คือ สำหรับท่านผู้บรรลุสภาวะเช่นนี้แล้ว ท่านก็ขี้เกียจ ไม่อยากโต้เถียงกับคนเหล่านั้นให้เสียเวลาเปล่า ๆ เรื่องเช่นนี้ก็เป็นการนองเดียวกับคนที่ตาบอดมาแต่กำเนิด แล้วมาได้เถียงกับเรา โดยอ้างอิงเหตุผลต่าง ๆ ว่า ความเป็นผู้มีนัยน์ตาดี คือไม่บอด และสามารถมองเห็นอะไร ๆ ได้นั้น ไม่มีจริง ๆ ดอก (เพราะเขาเองมองไม่เห็นอะไรสักหน่อย) เขาจึงอ้างต่อไปอีกว่า บุคคลที่มีนัยน์ตาดี มองอะไรต่าง ๆ เห็นได้เป็นอันมากนั้น ก็คือคนหลงมงายนั่นเอง ขอให้คิดดูเถิดว่าในกรณีเช่นนี้ พวกเราซึ่งเป็นคนนัยน์ตาดี จะรู้สึกอย่างไร แน่ละ เราก็คงไม่อยาก

ไปได้เที่ยงกับคนตาบอดเช่นนั้นให้เสียเวลาและเหนื่อยแรงเปล่า เพราะถึงจะอย่างไร ๆ คนตาบอดเช่นนี้ก็ไม่มีทางจะเชื่อได้เลย (เพราะเขาก็อ้างว่าเขาองไม่เห็นเลยสักหน่อย ำไป) ถ้าจะกล่าวกันจริง ๆ เราก็คงจะต้องกล่าวเป็นทำนองว่า “ก็ฉันเห็นได้จริง ๆ นี่นา อย่ามาเสียเวลาอ้างเหตุผลโน่นนี่ว่า ฉันเห็นไม่ได้เลย ประสบการณ์ท่านผู้อ่านหนังสือเล่มนี้ ซึ่งยังไม่ได้อ่านหนังสือเล่มนั้นของตนเองเป็นเครื่องยืนยัน อยู่พอแล้ว เธอจะอ้างเหตุผลข้อมูลอย่างไร เพื่อมาได้แย้งว่า ฉันเห็นไม่ได้ นั่นไม่มีดอก” นี่แหละ สำหรับท่านผู้ได้ บรรลุถึงสภาวะแห่งทิพยจักขุด้วยตนเองแล้ว ก็คงจะต้อง กล่าวกับผู้ที่ได้เที่ยงอย่างหัวชนฝา และไม่ยอมเชื่อว่า ท่านมีความสามารถเช่นนั้นจริง ๆ โดยนัยดังกล่าว มาแล้วนั่นเอง

ดังนั้น ในหนังสือเล่มนี้ ข้าพเจ้าจึงจะไม่ทำการพิสูจน์ให้ (ผู้ที่ไม่ยอมเชื่อ) เห็นว่าทิพยจักขุเป็นของมีอยู่จริง ข้าพเจ้า จะถือเอาเลยทีเดียวว่า เรื่องเช่นนั้นมิได้เป็นได้อย่างแน่นอน และจะเริ่มต้นกล่าวบรรยายกันไปเลยทีเดียวว่า สิ่งที่ได้เห็น มาด้วยอำนาจทิพยจักขุ นั้น มีความหมายว่าอะไร นอกจาก

นั้น ข้าพเจ้าก็ยังไม่กล้าด้วยว่า มีวิธีการใดบ้าง ที่จะปลูกหรือพัฒนาความสามารถเช่นนั้นขึ้นมาได้ เพราะเรื่องเช่นนี้ ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้แล้วในหนังสือเล่มนั้น (ที่ชื่อว่าทิพย์จักรคือ Clairvoyance) แต่ข้าพเจ้าจะกล่าวตรงไปเลยทีเดียวอย่างสั้น ๆ ถึงหลักการกว้าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้เท่าที่จำเป็น เพื่อว่าหรือหนังสือเล่มอื่น ของสำนักพรหมวิทยามาก่อน ก็จะได้สามารถเข้าใจได้บ้างพอสมควร

บทที่ ๒

ภพ หรือ ภูมิ ต่าง ๆ

สิ่งแรกที่ท่านผู้อ่านทั้งหลายควรจะได้ทราบก่อนอื่นในเรื่องที่จะกล่าวต่อไปนี้ก็คือ ความมโหฬารและไพศาลของโลกทั้งหลายที่สลัษัซซ็อนล้อมรอบตัวเราอยู่โดยที่เราส่วนมากไม่ทราบเลยนั่นเอง อันที่จริงก็เป็นเช่นนั้น คือพวกเราส่วนมากเหลือเกิน ไม่มีความรู้หรือความคิดฝันเลยว่า มีอะไร ๆ หลายสิ่งหลายอย่างมากมายสุดจะคณานับที่เรามองไม่เห็น แต่ก็ล้อมรอบตัวเราอยู่ตลอดเวลา

อันที่จริงพวกเราในปัจจุบันนี้ ก็ย่อมทราบดีจากความจริงในทางวิทยาศาสตร์แล้วว่า สสารวัตถุนั้นสามารถดำรงอยู่ได้ในสภาวะต่าง ๆ กัน โดยที่สภาพเหล่านั้นจะถูกทำให้เปลี่ยนแปลงไปได้ตามความดันและอุณหภูมิที่เปลี่ยนแปลงไปเท่าที่รู้จักกันดีก็มีอยู่ ๓ สภาวะ คือ ความเป็นของแข็ง ของเหลว และแก๊ส สสารวัตถุทั้งหลายย่อมสามารถดำรงอยู่ได้ในสภาวะต่าง ๆ ดังกล่าวนั้นซึ่งจะเป็นแบบใดแบบหนึ่งก็ได้

สุดแล้วแต่ว่าอุณหภูมิและความดันในระดับนั้น จะทำให้มัน สมควรที่จะดำรงอยู่ในสภาวะเช่นไรและแบบไหน

จากวิชาเคมีในด้านที่ละเอียดเหนือกว่าทางวัตถุที่ กล่าวมาแล้ว (Occult Chemistry) เราได้ทราบว่า มีสภาวะ ของวัตถุที่ละเอียดเหนือกว่าเกิดขึ้นไปอีก เป็นสภาวะที่สาร วัตถุทั้งหมดเท่าที่เรารู้กันอยู่นี้ สามารถจะหลอมตัวหรือ แปรสภาพไปสู่สภาวะนั้นได้ สภาวะนี้เราได้ให้ชื่อว่า "อีเธอริก" ด้วยเหตุนี้ ธาตุไฮโดรเจนเป็นต้น ซึ่งตามปกติจะอยู่ในสภาวะ ที่เป็นแก๊สนั้น ก็อาจจะอยู่ในสภาวะที่เป็นอีเธอริกก็ได้ ในทำนองเดียวกันแร่ธาตุอื่น ๆ เช่น ทองคำหรือเงินเป็นต้น ก็สามารแปรสภาวะมาสู่สภาวะที่ละเอียดที่เรียกว่า อีเธอริก นี้ได้เช่นเดียวกัน

ในวิชาวิทยาศาสตร์ทั่ว ๆ ไป เรากล่าวกันถึงว่ามี อ็อกซิเจนปรมาณูหนึ่ง หรือไฮโดรเจนปรมาณูหนึ่ง หรือธาตุ ไตใด ๆ ทางเคมีก็ได้ว่ามีปรมาณูหนึ่งเป็นต้น ทั้งนี้ถือตามหลัก ที่ว่าธาตุเหล่านั้น ๆ เราจะแบ่งย่อยออกให้เป็นวัตถุอย่างอื่น ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว และธาตุเหล่านี้ก็มีปรมาณูของมัน ๆ เป็นอย่างหนึ่ง ๆ เฉพาะตัว อันที่จริง คำว่า Atom ซึ่งแปล มาเป็นภาษาไทยว่า ปรมาณูนี้ (เมื่อว่าถึงรากศัพท์) ในภาษา

กรีก เขาแปลว่า สภาวะที่จะแบ่งย่อยต่อไปอีกไม่ได้แล้ว แต่วิทยาศาสตร์ด้านละเอียด (Occult Science) จะบอกให้เราทราบว่ามันที่จริง สิ่งที่เราเรียกว่าธาตุทั้งหลายเหล่านั้นยังไม่ใช่มีสลักษณะเป็นธาตุโดยแท้จริงทีเดียว เพราะว่าปรมาณู (ซึ่งคิดกันว่าแบ่งต่อไปอีกไม่ได้แล้วนั้น) ในบางกรณีก็สามารถถูกแบ่งต่อไปได้อีก และโดยการแบ่งต่อไปอีกเรื่อย ๆ แบบนี้ ก็จะพบว่ามีสารวัตถุอย่างหนึ่งอันเป็นมูลฐานของสารวัตถุทั้งหลายทั้งปวง การที่วัตถุทั้งหลายปรากฏตัวออกมาในรูปแบบต่าง ๆ กันนั้นก็เพราะว่า มีการรวมตัวในอัตราส่วนและแบบต่าง ๆ กันนั่นเอง ดังนั้น เราจึงเห็นเป็นว่ามีธาตุปรากฏออกมาในรูป ซึ่งเราได้ให้ชื่อไว้ต่าง ๆ กัน เช่นเป็นปรมาณูของ ธาตุไฮโดรเจนบ้าง ธาตุออกซิเจนบ้าง ทองคำบ้าง เงินบ้าง และลิเทียมหรือปลาโตเนียมบ้าง ดังนี้ เป็นต้น แต่เมื่อธาตุอันมีชื่อต่าง ๆ กันเหล่านี้ถูกนำมาย่อยออกในขั้นต่อไปดังกล่าวมานั้นแล้ว เราก็จะเข้าถึงสภาวะของวัตถุอย่างหนึ่ง ซึ่งเหมือนกันหมดในทุก ๆ รูปแบบของธาตุทั้งปวง ยกเว้นแต่ที่ว่าบางชนิดอาจจะเป็นฝ่ายบวก และบ้างก็จะเป็นฝ่ายลบเท่านั้น

การศึกษาเรื่องวัตถุอันเป็นมูลฐานของธาตุทั้งปวงและการมารวมตัวกันเข้าของธาตุเหล่านั้นในรูปแบบและอัตราส่วนต่าง ๆ กันนี้ เป็นเรื่องที่น่าสนใจและน่าตื่นตึ่งนอย่างยิ่งอย่างไรก็ตาม ขอท่านผู้อ่านอย่าลืมนว่ทั้งหมดที่ได้กล่าวมานั้นอันที่จริงก็ยังอยู่ในภุมิที่เรวเรียกว่ฝวยวัตถุั่นเอง ซึ่งหมายความว่ามันยังอยู่ในสภวเวที่แบ่งตัวออกได้ และปรากฏรูปออกมาในสภวเวธรรมชาติต่าง ๆ กัน แต่วัตถุที่ละเอียดดังกล่วมานั้น มีสภวเวที่สลับซับซ้อนทีเดียว ไม่ใช่อยู่ในสภวเวที่เป็นรูปแบบงวย ๆ เลย และวัตถุละเอียดดังกล่วมานั้นก็ดำรงอยู่ในสภวเวหลายประการ ซึ่งพอจะเทียบกันได้กับสภวเวของวัตถุหยาบ ที่เรวแบ่งออกเป็น ของแข็ง ของเหลว แก๊ส หรืออีเธอริคฉะนั้น แต่เมื่อเรวแบ่งหรือวิเคราะห์มันออกไปเรื่อย ๆ เรวก็จะเข้าถึงสภวเวอย่างหนึ่ง ในธรรมชาติอย่างหนึ่ง ซึ่งผู้ศึกษาในวิชาเช่นนี้ได้ให้นามว่ “โลกทิพย์” (Astral world)

ต่อจากนี้เรวก็อาจจะดำเนินตามกระบวนการแบ่งย่อยออกไปนั้นได้อีก คือเมื่อเรวแบ่งภุมิที่เรียกว่ “โลกทิพย์” นั้นออกไปเรื่อย ๆ เรวก็จะเข้าถึงสภวเวที่ละเอียดประณีตขึ้นไปเรื่อย ๆ ซึ่งก็จะต้องใคร่ขอแจ้งให้ทราบว่ แม้สภวเวนั้น

จะละเอียดปานใด แต่สิ่งนั้นยังเป็นวัตถุ (คือฝ่ายรูปธรรม) อยู่นั่นเอง โดยนัยนี้เราก็จะพบอีกว่า มีสภาวะของโลกทิพย์ อันละเอียดซับซ้อนขึ้นไปเรื่อย ๆ เช่นเดียวกับสภาวะของวัตถุในโลกนี้ ซึ่งมีความละเอียดซับซ้อนไปเรื่อย ๆ เหมือนกัน ผลของการค้นคว้าตามนัยดังกล่าวมาแล้วนี้ ทำให้เราเข้าถึง มูลฐานอันอยู่เบื้องหลังของภูมิอันเป็นทิพย์ดังกล่าวมาแล้ว ซึ่งสิ่งนี้อยู่ในระดับที่สาม และเราจะขอเรียกว่า “โลกแห่งจิตใจ” (Mental world) เท่าที่เราสามารถรู้ได้ในขณะนี้ ก็เป็นที่ทราบกันว่า การแบ่งย่อยออกไปเรื่อย ๆ เช่นนี้ จะไม่มีวัน ถึงที่สุดได้เลย แต่นั่นแหละ ความสามารถในความรู้ของเรา มีจำกัดอยู่เหมือนกัน อย่างไรก็ตาม จากประสบการณ์ของเราก็พอที่จะกล่าวได้อย่างแน่ใจประการหนึ่งว่ามีภูมิต่าง ๆ กันอยู่เป็นจำนวนมากมาย ซึ่งแต่ละภูมินั้นจะว่าเป็นโลกหนึ่ง ๆ เลยก็ได้ และซึ่งอันที่จริง ภพหรือภูมิทั้งหลายเหล่านั้น เมื่อพิจารณาโดยความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันแล้ว ก็จัดว่าเป็น ส่วนต่าง ๆ ของสภาวะความเป็นหนึ่ง อันกว้างใหญ่ไพศาล เหลือที่คณาได้นั่นเอง

ในหนังสือชุดของเราเล่มต่าง ๆ นั้น เรามักเรียกภพ หรือภูมิต่าง ๆ เหล่านั้นโดยใช้คำว่า planes เพราะในการศึกษา

เรื่องนี้ ในบางครั้งก็เป็นการทำให้เข้าใจง่ายขึ้น ถ้าจะพูดถึง ภูมิเหล่านี้โดยให้คำนึงถึงภาพพจน์ว่า เป็นภูมิที่มีระดับเหนือ ขึ้นไปกว่ากันเป็นชั้น ๆ ตามส่วนหรือระดับแห่งความละเอียด ของวัตถุอันเป็นส่วนประกอบของภูมินั้น ๆ แต่ละภูมิ ท่าน ผู้อ่านจะเห็นได้ว่า ในรูปที่ ๒ เราได้วาดภาพให้เห็นเป็น ทำนองนี้ แต่ก็ใครขอให้ท่านผู้อ่านพึงระลึกไว้เสมอว่า การจัด แบ่งตามแบบที่กล่าวมาแล้วนั้น ก็เพื่อให้เกิดความสะดวก ในการเข้าใจ และเพื่อเป็นสัญลักษณ์ประการหนึ่งเท่านั้น แต่ตามความเป็นจริงแล้ว สภาพของภูมิต่าง ๆ ที่ปรากฏ สัมพันธ์กันอยู่นั้น มิได้เป็นเช่นนั้นเลย คือไม่ได้วางซ้อน กันขึ้นไปเป็นชั้น ๆ เหมือนกับเราวางหนังสือไว้บนหิ้งที่ซ้อนกัน ขึ้นไปเป็นชั้น ๆ ฉะนั้น อันที่จริงความสัมพันธ์ของภูมิต่าง ๆ นั้น เป็นไปในลักษณะ อยู่ในที่เดียวกันในอวกาศนั่นเอง เป็นแต่ว่าคล้าย ๆ กับจะเป็นลับแล คือเหลื่อมซ้อนกัน “เข้าไป” (ไม่ใช่ ขึ้นไป) เป็นชั้น ๆ ในเรื่องนี้มีความจริงทาง วิทยาศาสตร์ที่พอจะนำมาอ้างอิงได้อยู่ คือเราย่อมทราบดีว่า แม้ในสารวัตถุที่แข็งทึบที่สุด ปริมาณของมันก็ไม่ได้สัมผัส กันเลย (คือจะต้องมีที่ว่างระหว่างปริมาณหนึ่ง ๆ เสมอ ไม่มากก็น้อย) ทุก ๆ ปริมาณจะมีสนามแห่งการดำเนินงาน

และความสั่นสะเทือนของมันโดยเฉพาะ ยิ่งกว่านั้นในทุกอนุ
ก็ยังมีช่องว่างใหญ่ยิ่งขึ้นไปอีก ดังนั้น ไม่ว่าในกรณีใด ๆ
ก็ตาม เราอาจกล่าวได้เลยทีเดียวว่า จะต้องมามีที่ว่างในระหว่าง
ปรมาณูอยู่เสมอ ปรมาณูที่เป็นวัตถุ (Physical Atom)
ทุกปรมาณูกำลังลอยตัวอยู่ในทะเลแห่งโลกทิพย์ (Astral Sea)
คือทะเลแห่งสารวัตถุที่เป็นทิพย์ซึ่งล้อมรอบมันอยู่ และซึ่ง
แทรกตัวอยู่ในช่องว่างระหว่างปรมาณูนั่นเอง โดยนัยเดียวกัน
เมื่อเราพิจารณาให้ลึกเข้าไป เราก็คงพบว่า วัตถุของโลกแห่ง
จิตใจ (Mental Matter) ก็แทรกตัวอยู่ในระหว่างสารวัตถุ
ของโลกทิพย์อีกชั้นหนึ่ง โดยนัยนี้เราก็คงเห็นได้ว่า ภูมิ
ต่าง ๆ ดังที่กล่าวมานั้นไม่ได้แยกตัวกันอยู่ในอวกาศเลย
แต่กำลังดำรงอยู่ล้อมรอบตัวเรานี่เองอยู่ทุกขณะ ณ **ที่นี่** และ
เดี๋ยวนี้ ดังนั้น ถ้าเราต้องการสำรวจภาพหรือภูมิเหล่านี้ เราก็
ไม่จำเป็นจะต้องเดินทางเคลื่อนไหวย้ายไปไหนมาไหนในอวกาศเลย
สิ่งที่เราจะต้องกระทำก็คือ เปิด หรือ ปอกเปลือก เข้าไป
ภายในจิตใจของเรานั่นเอง หากเราสามารถทำได้ถูกต้องวิธีแล้ว
เราก็คงสามารถเห็น หรือว่าเข้าถึงภาพและภูมิเหล่านั้นได้ทันที.

บทที่ ๓

อำนาจทิพยจักขุ

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่งเรื่องหนึ่ง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าวัตถุที่ละเอียดประณีต ในระดับต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วนั้น มิได้มีอยู่แต่ในโลกภายนอกร่างกายมนุษย์เท่านั้น แต่ว่ามีอยู่ในร่างกายของมนุษย์เองด้วยเหมือนกัน ทั้งนี้หมายความว่าเรามีได้มีแต่เฉพาะร่างกายเนื้ออันหยาบที่เราสามารถมองเห็นได้นั้นเท่านั้น แต่ยังมีร่างกายอื่น ๆ ซึ่งมีความละเอียดประณีตพอ ๆ กับภพและภูมิทั้งหลายที่เขาไปถือกำเนิดอยู่นั้นด้วย เพราะถ้าร่างกายของเขาไม่ละเอียดพอ ๆ กัน เขาก็จะอยู่ในภูมิอันละเอียดในระดับนั้นไม่ได้ อยู่เอง อันที่จริง ภายในกายเนื้อของมนุษย์นั้น นอกจากจะมีวัตถุธาตุที่หยาบซึ่งเรามองเห็นได้แล้ว ก็ยังมีวัตถุอิเธอริคคือวัตถุที่ละเอียดแฝงอยู่ด้วย (ดูรูป ๒๔ และ ๒๕) และผู้ที่ได้ฝึกฝนทางอำนาจทิพยจักขุแล้ว ก็จะสามารถเห็นวัตถุนี้ได้อย่างชัดเจนตามส่วนแห่งอำนาจทิพยจักขุที่เขาฝึกฝนได้มา

คือถ้าพลังหรืออำนาจที่ได้มานั้นยังหยابก็จะสามารถเห็นกาย
ละเอียดของมนุษย์ในขั้นที่หยابไปก่อน ต่อเมื่อได้ฝึกฝนให้
เลื่อนขั้นสูงขึ้นไปเขาก็จะสามารถเห็นกายละเอียดในระดับที่
ประณีตยิ่งขึ้นไปทุกที ๆ และเขาก็จะได้ทราบว่า ร่างกายของ
มนุษย์ในแต่ละภพหรือภุมินีอันที่จริงก็เป็นพาหนะหรือเครื่องมือ
ของวิญญาณในภพหรือภุมินีนั้น ๆ นั่นเอง วิญญาณจะถือ
กำเนิดในภพในภุมินีใดก็สุดแล้วแต่ว่า จะได้บำเพ็ญเพียรเข้าถึง
ความประณีตในระดับไหน และเมื่อเป็นเช่นนั้นก็จะรับรู้
ความเป็นไปของสภาพในภพภุมินีนั้น ๆ ได้ตามสมควรแห่ง
ความประณีตของตนนั่นเอง

อย่างไรก็ตาม ขอท่านผู้อ่านอย่าได้คิดว่า มนุษย์เรา
ทุกคนจะต้องพยายามสร้างสรรค์กายในสภาวะต่าง ๆ เหล่านี้
ขึ้นมาในภายหลัง เพื่อประโยชน์แห่งการวิวัฒนาการของ
ตนเอง เพราะตามความจริงแล้วภายในสภาวะต่าง ๆ
ทั้งหยابและละเอียดจนถึงที่สุดเหล่านี้ ได้เป็นสมบัติแฝงอยู่
ภายในของแต่ละคนมาแล้วตั้งแต่ดั้งเดิม แม้ว่าเราจะไม่ได้
รู้ถึงความจริงเรื่องนี้เลยในขณะนี้ก็ตาม และอันที่จริงเราก็ได้ใช้
กายในระดับความประณีตต่าง ๆ กันเหล่านี้อยู่เสมอเป็น
ครั้งคราว ทั้ง ๆ ที่เราก็ไม่ได้รู้ตัวเลยอีกเหมือนกัน ทั้งนี้

เพราะว่าทุก ๆ คราวที่เราคิดถึงเรื่องอะไรก็ดี เราก็ได้ใช้ หรือทำให้เกิดความสั่นสะเทือนขึ้นแก่วัตถุ (อันเป็นส่วนประกอบของกาย) ในระดับนั้น ๆ สุตแล้วแต่ว่าความคิดของเราจะมีความละเอียดประณีตเพียงใด และเรื่องนี้บุคคลผู้ได้ฝึกฝนตนเองจนประสบความสำเร็จในเรื่องทิพย์จักชู้้นแล้ว ย่อมมองเห็นได้ชัดเจนเลยทีเดียว แต่ก่อนที่ความคิดดังกล่าว นั้นจะให้ผลเกิดขึ้นในภุมิวัตถุได้ มันก็ต้องผ่านกรรมวิธีเป็นขั้น ๆ ตามลำดับ กล่าวคือในคนแรกจะต้องผ่านจากภุมิ mental ลงมาถึงภุมิ astral (ทิพย์) จากภุมิ astral มาถึงสารวัตถุที่เป็น etheric (อีเธอริค) ในระยะนี้มันก็เกิด ความสั่นสะเทือน (vibrations) ที่หยาบลงมาเป็นลำดับ ต่อจากนั้นจึงแปรรูปทำให้เกิดปฏิกิริยาต่อวัตถุในภุมิโลกมนุษย์ ที่หยาบของเรานี้ คือมากระทบกับส่วนที่เป็นสีเทาของ มันสมองของเรานั้นเอง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ทุก ๆ ขณะที่เราคิด จะมี กระบวนการอันละเอียดลึกซึ้งซึ่งปรากฏขึ้นมากกว่าที่เราคิดหรือ รู้ได้ด้วยจิตสำนึกเลย แม้ในด้านความรู้สึกของร่างกาย (กายเวทนา) ก็เช่นเดียวกัน ตัวอย่าง เช่นเราเอามือไปจับวัตถุ อีกอย่างหนึ่ง และรู้สึกว่ามันร้อน เราก็จะสละบัดมืออย่าง

รวดเร็วทันทีในขณะที่รู้สึกว่าร้อน โดยจิตใจจะออกคำสั่งให้ กระจกมือออกโดยทันที แต่จากการศึกษาการวิเคราะห์ทาง วิทยาศาสตร์ บัดนี้เราก็ได้ทราบแล้วว่า กระบวนการนั้น ไม่ได้เป็นของง่าย ๆ คือมีระดับชั้นเดียวหรือระดับเดียว อย่างนั้น และเราก็ได้ทราบแน่นอนแล้วว่า ส่วนที่รู้สึกร้อนนั้น ไม่ใช่มือ แต่เป็นมันสมองต่างหาก (it is not the hand which feels, but the brain) เพราะตามความจริงแล้วเส้นประสาท ที่มือได้นำความรู้สึกอันรุนแรงไปสู่มันสมอง ทำให้มันสมอง ส่ง “โทรเลขด่วน” มาตามสายโทรเลขคือเส้นประสาท สั่งให้ มือรับสัปดาห์ตนเองออกจากวัตถุที่เป็นต้นกำเนิดแห่งความร้อน นั้นเสียโดยเร็ว และก็ด้วยคำสั่งด่วนจากมันสมองนี้เอง มือจึงได้ทำตามคือสัปดาห์หลุดออกมาได้ นี่คือการวิเคราะห์ กระบวนการทางความรู้สึกของร่างกายโดยละเอียดว่า มีการ ดำเนินไปเป็นขั้นตอนดังกล่าวมา ถึงแม้ว่าโดยจิตสำนึกของ พวกเราแล้ว เราย่อมจะไม่รู้สึกถึงขั้นตอนเหล่านี้เลยก็ตาม เพราะเราทุกคนจะเห็นว่ามันเป็นไปโดยฉับพลันทันทีอย่าง เหลือเกิน ไม่น่าที่จะมีขั้นตอนอะไรที่ซับซ้อนถึงขนาดนั้นเลย การที่วิทยาศาสตร์สามารถรู้ได้ละเอียดถึงขนาดนั้น ก็เพราะ นักวิทยาศาสตร์มีเครื่องมือที่ไวและประณีตพอทำให้นัก

สรีรวิทยาทั้งหลายสามารถทดสอบความเร็ว และวิเคราะห์
 ขั้นตอนของสิ่งที่เราคิดว่ามันเกิดขึ้น “ทันที” นั้นได้อย่างถูกต้อง
 ต้องเที่ยงตรง เรื่องความรู้สึก คือ feeling (หรือกายเวทนา)
 ของร่างกายนี้มีกระบวนการอันซับซ้อนเช่นไร ความคิดของ
 คนเราก็มีกระบวนการอันละเอียดประณีตหลายชั้นหลายตอน
 ดังที่ได้บรรยายมาแล้วเช่นนั้นเหมือนกัน ความประทับใจ
 (impression) ทุกประการที่เกิดขึ้นในมันสมองของเรา
 โดยผ่านทางประตูแห่งสัมผัสต่าง ๆ นั้น ก็จะต้องผ่าน
 กระบวนการอันซับซ้อนหลายชั้นตอนในระดับของวัตถุ
 ซึ่งมีความละเอียดประณีตต่าง ๆ กันก่อนที่จะขึ้น (หรือ เข้า)
 ไปถึงบุคคลที่แท้จริง (the real man) ซึ่งเราจะเรียกว่า ego
 หรือวิญญาณ (soul) ภายในสุดนั้นได้

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า มีระบบอันเปรียบเหมือนโทรเลข
 เป็นตัวต่อเชื่อมอยู่ระหว่างภูมิแห่งวัตถุ (physical plane)
 และวิญญาณ (soul) และในขณะที่เดียวกันเราก็ต้องไม่ลืมว่า
 ในระหว่างสถานีต้นทางและปลายทางนั้นก็ยังมียุทธยานี้อยู่
 กลางทาง (intermediate stations) อยู่อีกจำนวนหนึ่งด้วย
 นอกจากนั้นก็ยังมีความจริงที่สำคัญที่ควรจะทราบไว้ด้วยว่า
 การที่เราจะได้รับสัมผัสโดยทาง “ประตู” ต่าง ๆ นั้น ก็ไม่ใช่ว่า

จะต้องอาศัย “ประตู่” ของร่างกายเนื้ออันหยาบนี้เสมอไป แม้กายอื่น ๆ เช่นกายในระดับ astral ภายในตัว (คือใจ) ของบุคคล ก็มีความสามารถในทำนองเดียวกัน คือไม่เพียงแต่จะสามารถรับความสั่นสะเทือนของวัตถุในระดับ etheric และส่งขึ้นไปสู่ระดับ mental เท่านั้น แต่ยังสามารถรับความสั่นสะเทือนของวัตถุในภุมิของตนเอง แล้วและส่งมันผ่าน mental body เข้าไปสู่ “บุคคลที่แท้จริง” (the real man) ที่อยู่ชั้นในสุดได้อีกด้วย ดังนั้นบุคคลจึงสามารถอาศัยกายทิพย์ของเขาเป็นเครื่องรับสัมผัส และรู้อารมณ์จากโลกทิพย์ภายนอกตัวของเขา และก็สามารถอาศัยกายจิต (mental body) เป็นเครื่องรับสัมผัสและรู้อารมณ์จากโลกแห่งจิต (mental) ภายนอกได้เช่นเดียวกัน แต่นั่นแหละ การที่จะทำเช่นนี้ได้เขาก็ต้องมีความรู้ความสามารถ คือจะต้องหัดฟังหรืออธิษฐานจิตให้เข้าถึงสภาวะของกายชั้นนั้น ๆ ให้ได้เสียก่อน ในทำนองเดียวกับที่ในปัจจุบันนี้ เขาใช้จิตสำนึกพัวพันอยู่กับร่างกายเนื้อชนิดหยาบของเราอยู่โดยไม่ขาดสาย ฉะนั้น เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้โดยละเอียดแล้วในหนังสือของข้าพเจ้าที่ชื่อว่า Clairvoyance (ทิพยจักขุ) ดังนั้นจึงขอให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายได้อ่านบททวนดูในเล่มนั้นอีกครั้งหนึ่ง เพื่อจะได้ทราบความโดยพิสดารยิ่งขึ้น

ขอให้ท่านผู้อ่านได้ทราบไว้ด้วยว่า เรื่อง (ทิพย์จักร) นี้เป็นเรื่องที่ได้บรรลุความสามารถชนิดนี้แล้วนั้นได้เข้าถึงและประสบด้วยตนเอง และเป็นเรื่องที่แน่นอนไม่มีข้อสงสัยสำหรับท่านเหล่านั้นเลยจริง ๆ แต่สำหรับบุคคลอื่นผู้ยังมีได้เข้าถึงสภาวะเช่นนั้น ก็เป็นของธรรมดาที่จะต้องรับฟังไว้ในฐานะเป็นสมมติฐานไปพลาง ๆ ก่อน ซึ่งทั้งหมดนี้ ก็ขอให้ท่านผู้อ่านโปรดระลึกว่า ข้าพเจ้ามิได้ขอรับรองให้ท่านเชื่อในเรื่องราวอันเป็นเสมือนปาฏิหาริย์นี้โดยปราศจากเงื่อนไขเสียทีเดียว สิ่งที่ข้าพเจ้าใคร่ขอรับรองหรือเชิญชวน ก็คือการทำท่านได้มีโอกาสศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้อย่างมีระบบแบบแผน การศึกษาเรื่องนี้แม้จะสูงขึ้นไปสักเท่าใด ก็คงเป็นไปตามลำดับ และมีกฎเกณฑ์มีเหตุผลต่อเนื่องกันไปไม่ขาดสาย ซึ่งเราจะเห็นได้แต่ละภพหรือภุมิต่าง ๆ นั้น อันที่จริงก็เป็นโลกหนึ่ง ๆ ที่สมบูรณ์พอสมควรโดยตนเอง แต่เมื่อมองในทัศนะที่กว้างออกไปอีก ก็จะได้เห็นได้ต่อไปว่า ภพหรือภุมิทั้งหมดเหล่านั้นก็เป็นส่วนหนึ่ง ๆ ของโลกใหญ่ ๆ โลกเดียวกันนั่นเอง ญาณคือความรู้ชนิด “ครอบโลก” นี้ แน่ละ ย่อมเป็นสิ่งที่เข้าถึงได้ก็โดยวิญญานที่ได้พัฒนาไปไกลและสูงอย่างยิ่งแล้วเท่านั้น

สมมติฐานเรื่องจักรวิญญานอันมีขอบเขตจำกัด

เพื่อช่วยให้เข้าใจเรื่องนี้ได้ดีขึ้น ข้าพเจ้าใคร่ขอยกตัวอย่างดังต่อไปนี้ ซึ่งแม้ว่าอาจจะเป็นสิ่งที่สมมติขึ้นหรืออาจเป็นไปได้ก็ตาม แต่ก็คงจะพอทำให้ท่านผู้อ่านได้เกิดความเข้าใจขึ้นบ้าง คือสมมติว่าแทนที่จะมีนัยน์ตามองเห็นภาพดังที่เป็นอยู่โดยปกติในเวลานี้ เรากลับมีความสามารถในการเห็นภาพแปลกประหลาดออกไปอีกแบบหนึ่งที่ว่าตามปกตินั้นคือเรามีนัยน์ตาสามารถมองเห็นได้ทั้งเทหวัตถุที่เป็นของแข็งและที่เป็นของเหลว คือเทหวัตถุทั้ง ๒ สภาวะนี้ ผ่านเข้ามาสู่คลองแห่งจักรวิญญานของเราได้ในขณะเดียวกัน ทีนี้เราลองสมมติดูว่า คนกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีจักรวิญญานอันมีสมรรถภาพสามารถรับได้แต่ภาพของอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น คือประเภทหนึ่งสามารถเห็นของแข็งได้อย่างเดียว แต่ไม่เห็นของเหลว ส่วนอีกประเภทหนึ่งก็เห็นได้แต่ของเหลวแต่ของแข็งเรามองไม่เห็นเลยดังนี้ เมื่อเป็นเช่นนั้น ท่านลองนึกวาดมโนภาพดูเองก็ได้ว่าบุคคลแต่ละประเภทในกลุ่มนี้จะมีสมรรถภาพในการเห็นที่บกพร่อง คือไม่สมบูรณ์เพียงพอเพื่อให้ตัวอย่างนี้ชัดเจนยิ่งขึ้น เราลองนึกถึงว่าบุคคล ๒ ประเภทในกลุ่มที่มีจักรวิญญานแบบพิลึกกึกกือนี้ กำลัง

ยืนอยู่ชายฝั่งทะเล และมองออกไปยังทัศนียภาพเบื้องหน้าเขา บุคคลประเภทหนึ่งสามารถเห็นได้เฉพาะของแข็งเท่านั้น ก็จะมองไม่เห็นน้ำทะเลเลยแม้แต่น้อย เพราะเขาจะเห็นแต่พื้นทะเลอันแห้งผากมีลาดหลุมลึกลงไป มีขีดหินใหญ่ๆ น้อยๆ คือเกาะแก่งเหนือพื้นน้ำบ้าง ใต้พื้นน้ำบ้าง ระเกะระกะเต็มไปหมด เขาจะมองเห็นปลาทั้งหลาย “ลอย” ไปมาอยู่ใน “อากาศ” ซึ่งจะคิดว่าว่างเปล่าในหุบเขาอันกว้างใหญ่มหาศาล เบื้องหน้านั้น เมื่อแหงนมองขึ้นไปบนท้องฟ้า ซึ่งมีเมฆปกคลุมอยู่ เขาก็จะมองไม่เห็นก้อนเมฆเลย เพราะก้อนเมฆนั้นประกอบด้วยน้ำจึงอยู่ในสภาวะเป็นของเหลว ดวงอาทิตย์ก็จะปรากฏส่องแสงอยู่ในท้องฟ้าอันว่างเปล่า แต่เขาก็จะต้องประหลาดใจว่า เหตุใดบางครั้งมันจึงส่องแสงจ้า แต่ในบางครั้งแสงแดดอ่อนลงไปได้อย่างประหลาด ในเมื่อมีก้อนเมฆ (ซึ่งเขามองไม่เห็นเลย) มาบดบังไว้ชั่วคราว แเน่ละสำหรับเราซึ่งมีจักขุวิญญานอยู่ในสภาพปกติ เราก็มักรู้สึกแปลกประหลาดอย่างไรเลย เพราะเราทราบดีว่าแสงแดดอ่อนลงไป เพราะมีเมฆมาบดบังไว้ แต่บุคคลประเภทนี้จะพิศวงงงงวยอยู่ตลอดเวลา ว่าเหตุใดดวงอาทิตย์ของเขานั้น ประเดี๋ยวก็ส่องแสงจ้า ประเดี๋ยวก็ส่องแสงมัวลงไปได้

อย่างแปลกประหลาด คือดูไม่มีเหตุผลอะไรเสียเลย สมมติว่ามีถ้วยแก้วน้ำใบหนึ่งมีน้ำอยู่เต็ม วางอยู่เบื้องหน้าเขา แน่ละ เขาจะต้องเห็นว่ามันเป็นถ้วยแก้วเปล่า ๆ นั่นเอง

ที่นี้เราลองนึกวาดภาพดูในทางตรงกันข้าม คือนึกดูว่า บุคคลประเภทนี้เห็นได้เฉพาะของเหลว แต่ไม่เห็นของแข็ง นั้นจะมีประสบการณ์อย่างใดบ้าง แน่แน่นอนว่า เขาจะต้องเห็น พื้นน้ำในมหาสมุทรเบื้องหน้าเขาอย่างเต็มที่ แต่จะมองไม่เห็น ผีงทะเลหรือเกาะน้อยใหญ่เลย เราจะเห็นก้อนเมฆได้ชัดเจน แต่ก็ไม่เห็นทิวทัศน์อันประกอบไปด้วยภูเขาและแผ่นดินต่าง ๆ เลย หันมาพิจารณาดูเรื่องแก้วมีน้ำเต็มอีก เราก็จะทราบว่าเขา จะเห็นแต่น้ำในถ้วยแก้วเท่านั้น แต่จะไม่เห็นตัวถ้วยแก้วที่ บรรจุน้ำเลย ดังนั้นเขาก็จะต้องประหลาดอีกนะแหละว่า เหตุใดหนอ น้ำจึงสามารถรักษารูปและขนาดของมันไว้ กลางอากาศเช่นนั้นได้

ขั้นต่อไป เราลองวาดภาพให้คน ๒ กลุ่มนี้กำลังยืน เคียงข้างกันในเวลาและสถานที่เดียวกัน แน่ละเขาจะบรรยาย ถึงภาพที่เขามองเห็นอย่างมั่นใจว่าเป็นฝ่ายถูก แต่อีกฝ่ายหนึ่ง ต้องเป็นฝ่ายผิดเต็มที่ แต่ละกลุ่มก็จะไม่ยอมเชื่ออย่าง

หัวชนฝาเลยทีเดียวว่า จะมีวัตถุอีกอย่างหนึ่งที่คนอีกกลุ่มหนึ่ง
บรรยายให้ฟังเป็นคั่งเป็นแคว เขาจะอ้างเหตุผล ซึ่งเป็น
เหตุผลที่ดีอย่างยิ่งของเขาเองว่า ก็เมื่อเขาหรือทุกคนในกลุ่ม
ของเขา ต่างก็มองไม่เห็นเลยเช่นนี้ แล้วสิ่งที่อีกกลุ่มหนึ่ง
ยืนยันว่ามีนั้น จะเป็นจริงไปได้อย่างไร นอกจากว่าคน
อีกกลุ่มหนึ่งทั้งหมดนั้นฝันไปคือตาผาดไปนั่นเอง

มาถึงตอนนี้ ท่านผู้อ่านคงจะนึกยิ้มอยู่ในใจว่า
สมมติฐานเช่นนี้น่าขบขันสิ้นดี และถึงอย่างไร ๆ ก็เป็นจริง
ไปไม่ได้เลย ถูกละ มันอาจจะไม่เป็นจริงหรือเป็นไปไม่ได้
ตามสมมติฐานนั้น แต่โดยเนื้อหาหรือหลักการในเชิง
อุปมาแล้ว มันก็เป็นสิ่งที่มีทางเป็นไปได้อย่างยิ่งทีเดียว
ในเมื่อเรามาคำนึงถึงความจริงที่ว่า จักขุวิญญูณของเรา
ตามปกติ ซึ่งเรานึกว่ามันมีความสมบูรณ์ดีพอสามารถ
เห็นอะไร ๆ ได้หมดทุกอย่างนั้น อันที่จริงแล้วมันบกพร่อง
มากกว่าจักขุวิญญูณของบุคคลแต่ละกลุ่มในสมมติฐานข้างต้น
นั้นเสียอีก แต่พวกเราโดยมากก็มักจะติดนิสัยแบบเดียวกับ
คนแต่ละกลุ่มที่กล่าวมาแล้วนั่นเอง คือถ้ามีใครกล่าวว่า
สามารถเห็นอะไรที่ตนเห็นไม่ได้ ก็มักจะโวยวายว่าคน ๆ นั้น
เป็นคนเพื่อฝันหรือตาผาดไปเอง นี่แหละเป็นความบกพร่อง

และผิดพลาดอย่างร้ายแรงของพวกเราโดยมากในปัจจุบันนี้ คือเรามักจะสะกดจิตตนเอง โดยคิดไปว่า อะไรที่เราไม่เห็น มันก็ต้องไม่มี เพราะถ้ามีเราก็ต้องเห็นได้ แต่บัดนี้ วิทยาศาสตร์ทางวัตถุก็ได้บอกเราให้ทราบถึงความบกพร่องของประสาทสัมผัสของเราแล้ว อย่างที่เราจะเถียงไม่ได้เลย บัดนี้ เราได้ทราบอย่างแน่ชัดแล้วว่า ประสาทสัมผัสของเรามีประสิทธิภาพน้อยและถูกจำกัดมากเหลือเกิน ในเมื่อคำนึงถึง สิ่งทั้งหลายอีกมากมายเหลือที่จะนับได้ ซึ่งนอกเหนือ ประสิทธิภาพแห่งประสาทสัมผัสของเรา ดังนั้นบุคคลผู้ได้ ผึกฝนตนเอง จนได้บรรลุอำนาจทิพยจักขุแล้ว ก็คือ บุคคลที่ได้พัฒนาอำนาจที่มีแฝงอยู่ในตนเองให้เจริญขึ้น สามารถรับความละเอียดในระดับที่ละเอียดประณีตยิ่งขึ้นได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นก็ไม่น่าประหลาดใจอย่างใด หรือเขา สามารถจะมีประสบการณ์กว้างขวางกว่า คือสามารถเห็น อะไร ๆ ได้มากกว่าบุคคลส่วนใหญ่ที่ยัง “ด้อยพัฒนา” ในทางนี้นั่นเอง

บทที่ ๔

เครื่องมือ (คือกาย) ในระดับต่าง ๆ

ถ้าท่านผู้อ่านพิจารณาดูภาพที่ ๔ ก็จะทำให้เห็นว่าเป็นภาพแผนผังของภูมิต่าง ๆ โดยคร่าว ๆ แสดงให้เห็นพาหนะหรือเครื่องอุปกรณ์ของมนุษย์ ซึ่งได้แก่กายของเขานั้นเอง ในระดับแห่งความประณีตต่าง ๆ กัน ตามความสมควรแห่งระดับแห่งความประณีตของจิตของเขา ซึ่งทั้งนี้หมายความว่า เขายังมีจิตประณีตมากขึ้นเพียงไร กายของเขาก็จะประณีตละเอียดมากขึ้นเพียงนั้น และความประณีตในระดับหนึ่ง ๆ นั้น มีชื่อเฉพาะสำหรับเรียกต่าง ๆ กัน ชื่อต่าง ๆ ซึ่งใช้อยู่ในหนังสือตำราของสำนักพรหมวิทยานี้เป็นภาษาสันสกฤต ทั้งนี้ในหลักการทางปรัชญาตะวันตกของเรานั้น เรายังไม่มีคำสำหรับที่จะใช้เรียกภูมิต่าง ๆ เหล่านี้เลย แต่ละคำของชื่อเหล่านี้ก็มีความหมายโดยเฉพาะของตน ๆ อย่างไรก็ตาม สำหรับภูมิที่สูงคือละเอียดประณีตมากขึ้นไปอย่างยิ่งนั้น เรายังมีความรู้ที่น้อยเหลือเกิน คือว่ายิ่งเป็นภูมิที่สูงคือประณีต

มากขึ้นเพียงใด เราก็ก็นำเรื่องหรือเข้าใจสภาวะของท่าน
น้อยลงเพียงนั้น

มีคำอยู่คำหนึ่งคือ “นิรวาณ” (หรือนิพพาน ในภาษา
บาลี) คำนี้เป็นคำที่ใช้อยู่ในภาคตะวันออก เพื่อหมายถึง
ความสำเร็จในทางวิญญาน (spiritual attainment) ที่สูงสุด
เท่าที่มนุษย์จะพึงขึ้นถึงหรือเข้าถึงได้ การบรรลุนิรวาณนั้น
ก็คือการผ่านพ้นหรือก้าวล่วงความเป็นมนุษย์ โดยเข้าถึง
สภาวะที่มีแต่ความสงบและความสุขอันสูงส่งชนิดที่มนุษย์ใน
ระดับเรา ๆ ท่าน ๆ นี้ แม้จะนึก, คิด, หรือฝัน, และ
จินตนาการไปอย่างไร ๆ ก็จะไม่ตรงต่อความเป็นจริง คือจะ
ไม่เท่ากับความเป็นจริงของสภาวะนี้ได้เลย สภาวะนี้มี
ความเป็นอยู่ชนิดที่ก้าวล่วงและข้ามพ้นสภาวะของโลกเท่าที่เรา
คิดนึกและฝันกันอยู่ ทั้งหมดนี้ได้อย่างเด็ดขาดจริง ๆ
จนกระทั่งชาวยุโรปบางคนที่มาศึกษาวิชาของชาวตะวันออก
พากันหลง เตะ หรือคาดฝันผิดไปอย่างสิ้นเชิง คือเตะหรือ
คิดเอาเองว่า เป็นความดับสูญอย่างสิ้นเชิงของมนุษย์
ซึ่งกล่าวได้ว่าความคิดหรือการกล่าวเช่นนั้นเป็นความเข้าใจ
ที่ผิดพลาดต่อความจริงอย่างที่สุด, อย่างร้ายแรง, และอย่าง
ไม่มีอะไรที่จะคลาดเคลื่อนต่อความเป็นจริงยิ่งไปกว่านี้อีกแล้ว

ในที่นี่ข้าพเจ้าใคร่ขอกล่าวยืนยันว่า การเข้าถึงสภาวะอันสูงส่ง ละเอียดและประณีตอย่างที่สุดของวิญญูณในระดับที่เรียกว่า นิรวาณ นี้ก็คือ การบรรลุจุดหมายปลายทางขั้นสุดท้าย จริง ๆ ในกระบวนการแห่งวิวัฒนาการของมนุษย์ที่มนุษย์จะพึงบรรลุได้ในกัปป์ (aeon) นี้ ผู้ที่ได้บรรลุสภาวะเช่นนี้แล้ว จะเป็นผู้วิเศษ เป็นผู้มีสภาวะเหนือมนุษย์ไปแล้ว สำหรับบุคคลส่วนใหญ่ในบรรดาพวกเราทั้งหลายนั้น เราจะขึ้นถึง หรือว่าเข้าถึงสภาวะนี้ได้ก็ต่อเมื่อได้ผ่านวิวัฒนาการสำหรับตนเองมาแล้วเป็นขั้น ๆ ขึ้นไปโดยลำดับ แต่นั่นแหละ ยังมีบุคคลจำนวนหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีพลังอันเด็ดเดี่ยว มีการตัดสินใจอันเด็ดขาด บุคคลประเภทนี้มีจำนวนไม่มากนัก แต่ท่านเหล่านี้ไม่ยอมให้อุปสรรคและความยากลำบากต่าง ๆ มากีดขวางหรือกดทับใจของท่านได้เลย ไม่ว่าอุปสรรคเหล่านั้น จะทำให้ท่านได้รับความทุกข์ลำบาก และยากแค้นแสนเข็ญเพียงใดก็ตาม ถ้าจะกล่าวโดยอุปมาโวหาร เราก็คงจะกล่าวได้ว่า ท่านเหล่านี้เป็นผู้ทำการยุทธชิงชัยบุกเข้าไปสู่ประตูแห่งสวรรค์ โดยใช้วิธีการอันผาดโผนและรุนแรง (who as it were take the kingdom of heaven by violence). แน่ละ ท่านเหล่านี้จะต้องได้รับความสำเร็จอันสูงสุดเป็นรางวัลใน

ระยะเวลาอันรวดเร็วมากกว่า ผู้ที่ค่อนข้างบำเพ็ญบารมีไปตามสบายที่ละเล็กที่ละน้อย”

สำหรับสภาวะแห่งจิตที่อยู่เหนือระดับนี้นั้น จึงเป็นธรรมดาที่บุคคลอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ จะไม่สามารถ นึก คิด หรือแม้แต่ฝันถึงได้เลย นอกจากเราจะรู้แต่เพียงว่า สภาวะเช่นนั้นเมื่ออยู่จริง ๆ เท่านั้นเอง คำว่า “ปรนิรวาน” ก็หมายความว่า “เหนือนิรวาน” และคำว่า “มหานिरวาน” ก็หมายความว่า “นิรวานที่ยิ่งใหญ่” ดังนี้เราก็สามารถทราบได้แต่เพียงว่า ปรนิรวาน คือสภาวะคือภูมิที่อยู่เหนือนิรวาน และมหานिरวาน ก็คือภูมิที่ยิ่งใหญ่เหนือนิรวานขึ้นไปอีก ทั้งนี้ก็แสดงว่าท่านผู้ที่ได้พยายามตั้งชื่อเหล่านี้ไว้ให้เราเมื่อหลายพันปีมาแล้วนั้น ก็อาจจะไม่มีความรู้หรือประสบการณ์โดยตรงเกี่ยวกับภูมิเหล่านี้เลยก็ได้ หรืออาจเป็นว่า ทั้ง ๆ ที่ท่านเหล่านั้นได้มีประสบการณ์โดยตรง คือได้เข้าถึงหรือบรรลุถึงมาแล้ว แต่ก็ไม่สามารถสรรหาคำพูดใด ๆ มาบรรยายให้ดีกว่านี้ ก็เป็นไปไม่ได้เหมือนกัน

๑. แบบหลังนี้ เป็นแบบที่ตามจำนวนในคัมภีร์บาสีทางพุทธศาสนาของเราเรียกว่า “บริโศคสมบัติ (คือกามคุณ) ไปและที่ทำบุญไปพลางพร้อม ๆ กัน”

คำว่า “พุทธิ” เป็นคำแสดงถึงองค์ประกอบของมนุษย์ ซึ่งแสดงออกมา โดยอาศัยสารวัตรของภูมิในระดับที่ ๔ (ดูแผนผัง) ส่วนภูมิที่เรียกว่า (mental) นั้น เป็นการแสดงออกในระดับที่เราเรียกว่า “ใจ” (mind) ของมนุษย์โดยทั่วไป ท่านผู้อ่านจะสังเกตเห็นว่า ภูมिरะดับนี้แบ่งออกเป็น ๒ ส่วน ซึ่งมีสีแตกต่างกัน และมีชื่อเรียกให้แตกต่างกันว่า “รูป” และ “อรูป” ซึ่งหมายความว่า “มีรูป” และ “ไม่มีรูป” ชื่อนี้ก็ เป็นเครื่องบอกลักษณะของภูมินี้ที่อยู่ในตัว ในระดับต่ำสุดของภูมินี้ความคิดคำนึงและการกระทำต่าง ๆ จะฝังตัวอยู่กับ วัตรและมีการหล่อหลอมตนเองไปตามวัตรนั้น ๆ แต่เมื่อมาถึงระดับสูงของภูมินี้ พฤติกรรมเช่นนั้นจะไม่เกิดขึ้น ผู้ที่มีอำนาจทิพย์จักจะเห็นความคิดของผู้ที่อยู่ในระดับนี้ ปรากฏเป็นประกายหรือลำแสงวาบออกมาเท่านั้น (คือจะ ไม่มีรูปร่างของวัตรปรากฏออกมาด้วยดังเช่นในระดับต่ำลงไป) ผู้ต้องการทราบรายละเอียดของเรื่องนี้จะอ่านดูได้จากเรื่อง Thought form ซึ่งในเล่มนั้นได้มีการบรรยายไว้ อย่างละเอียดว่า เมื่อบุคคลคิดอย่างไร หรือมีอารมณ์อย่างไร ก็จะมีปรากฏการณ์ในด้านรูป (อันละเอียด) ปรากฏขึ้นให้เห็น ควบคู่กันไปในขณะที่เดียวกันนั่นเอง^๒

๒. หนังสือเล่มนี้สำนักค้นคว้าทางวิญญาณได้แปลพิมพ์ออกจำหน่ายแล้วชื่อ “พลังแห่งความคิด”

ส่วนคำว่า Astral นั้น เราไม่ได้คิดขึ้นมาเอง คำนี้เป็นมรดกตกทอดมาจากนักเคมีสมัยกลาง ตามรู้ศัพท์หมายความว่า “เกี่ยวกับดาว” หรือ “มีประกายแสงเหมือนดาว” (starry) และถือกันว่า หมายความว่าถึงสารวัตถุของภูมิที่อยู่เหนือถัดจากภูมิที่เป็นวัตถุ (หยาบ) คือ physical นี้ขึ้นไป ซึ่งมีลักษณะเรืองแสง อันเกิดจากอัตราความสั่นสะเทือน (vibration) ที่รวดเร็ว (คือสูง) กว่าภูมิที่เป็นวัตถุหยาบของเรานี้ ภูมิที่เรียกว่า Astral นี้ เป็นภูมิแห่งการแสดงออกของสภาพแห่งจิตใจที่เราเรียกกันว่า อารมณ์ อันมีชนิดและระดับต่าง ๆ และการที่ผู้มีอำนาจทางทิพยจักขุสามารถมองเห็นเป็นรูปภาพต่าง ๆ ออกมาได้ก็เป็นการแสดงออกของอารมณ์ของบุคคลในภูมิหรือระดับนี้เอง ดังนั้น ภายในระดับที่เป็น astral ของบุคคลทุกคน จึงมีการเปลี่ยนแปลง (ทั้งรูปร่างลักษณะและสี) อยู่ตลอดเวลาที่อารมณ์ (อันเกิดจากความคิด) ของเขามีการเปลี่ยนแปลงอยู่เรื่อย ๆ ความจริงข้อนี้จะได้กล่าวโดยละเอียดต่อไป

ในหนังสือเล่มนี้ ข้าพเจ้าได้ให้สีประกอบเป็นสัญลักษณ์ของภูมิต่อในระดับต่าง ๆ ตามแบบของมาตามบลาวตสกี

๓. เทียบกับภาษาบาลีทางพุทธศาสนาที่เรียกว่า เวทนา ซึ่งมี สังขาร คือความคิดที่เป็นกุศล หรือ อกุศล เป็นตัวชักโยยู่เบื้องหลังตลอดเวลา.

ในหนังสือเล่มยิ่งใหญ่ที่เธอแต่งขึ้น ซึ่งชื่อว่า The Secret Doctrine อย่างไม่รู้ก็ตาม ขอให้ท่านผู้อ่านได้ทราบไว้ด้วยว่าเป็นเพียงสัญลักษณ์ เพื่อให้เกิดความแตกต่างกัน จะได้ดูออกว่าอะไรเป็นอะไรเท่านั้น ไม่ได้หมายความว่าภูมินั้น ๆ จะต้องมีส่วนที่เดียวกันเสมอไป ทั้งนี้เพราะว่าสีทั้งหมดเท่าที่นัยน์ตาของเราสามารถเห็นและแยกได้ในขณะนี้ก็ดี ตลอดจนถึงส่วนหรือระดับที่สายตาของเรายังมองไม่เห็นได้ก็ดี ล้วนแต่มีปรากฏอยู่ในแต่ละภูมิที่กล่าวถึงนี้ทั้งสิ้น เป็นแต่ว่าสีเหล่านั้นจะมีอัตราความละเอียดอ่อน และสุกสกาวมากกว่ากันขึ้นไปเป็นลำดับ ถ้าจะเปรียบเสมือนเสียงดนตรี (สากล) ซึ่งเป็นเสียง ๆ เดียวกัน แต่ว่าอยู่คนละ Octave ฉะนั้นสีของภูมิในระดับต่าง ๆ กันนี้ก็เป็นการเหมือนกัน คือจะว่าเป็นสีเดียวกันก็ได้ เป็นแต่ว่าต่าง Octave กัน คือมี Octave สูง ละเอียด ประณีตขึ้นไปเรื่อย ๆ ฉะนั้น

ท่านผู้อ่านจะสังเกตเห็นได้อีกอย่างหนึ่งว่ามีภูมิต่าง ๆ อยู่ ๗ ภูมิ และแต่ละภูมิก็แบ่งออกไปเป็นภูมีย่อย ๆ ได้อีก ๗ ภูมิ จำนวน ๗ นี้จึงนับได้ว่าเป็นเลขประหลาดและศักดิ์สิทธิ์อยู่ เพราะปรากฏว่ามีการเกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ของธรรมชาติในลักษณะนี้อยู่หลายแห่งด้วยกัน ในภูมิ

ระดับต่ำ ๆ แต่ละภุมิ ซึ่งเราสามารถเข้าถึงได้ด้วยตนเองนั้น รู้สึกว่าภุมิย่อยแต่ละภุมิมีการแบ่งแยกจากกันอย่างเห็นได้เด่นชัด แต่สำหรับภุมิที่สูงขึ้นไป ซึ่งความสามารถของเราในปัจจุบัน ยังขึ้นไม่ถึงนั้นก็มิเหตุผลพอที่จะอนุมานได้ว่า การแบ่งย่อย ๆ ออกไป ก็คงจะเป็นไปในทำนองเดียวกัน

เมื่อบุคคลใดสามารถเข้าถึงสภาวะแห่งวัตถุอันละเอียดหรือสูงขึ้นไปได้แล้ว เขาก็จะพบความจริงว่าข้อขัดข้องต่าง ๆ ในสภาวะที่ต่ำลงไปในั้น ได้หมดความหมายสำหรับเขาลงไปทุกที เพราะเขาได้ก้าวล่วงหรือข้ามพ้นมันไปได้แล้ว เขาจะพบว่าภุมิของเขามีหลายมิติมากขึ้นกว่าเดิม แทนที่จะมีมิติหนึ่งในสามมิติเท่านั้น และเมื่อเป็นเช่นนี้ จึงมีอำนาจที่เป็นไปได้เกิดขึ้นแก่เขาในรูปแบบต่าง ๆ มากขึ้นกว่าเดิม การศึกษาเรื่องมิติใหม่ ๆ ที่เพิ่มขึ้นมาจากที่เราารู้อยู่ในปัจจุบันนี้นั้น เป็นเรื่องที่น่าตื่นใจอย่างยากที่จะค้นหาถ้อยคำใด ๆ มาบรรยายให้สมกับความเป็นจริงได้ ผู้ที่มีได้เห็นหรือมีประสบการณ์ในเรื่องมิติที่ ๔ นี้โดยตรงคือด้วยตนเองแล้ว ก็ยากที่จะคิดคำนึงได้ การเข้าถึงสภาวะเช่นนั้นจะทำให้เราเกิดความเข้าใจกระจ่างแจ้งในชีวิตในภุมิ astral นี้ ว่ามีความมหัศจรรย์พิสดารเพียงใด

ในตอนนี้อาจารย์จะยังไม่พรรณนาถึงผลของการที่บุคคลได้พัฒนาวิญญาน (Consciousness) ของเขาจนก้าวล่วงภูมิแห่งวัตถุออกไปได้ ว่ามีความมหัศจรรย์และมหัศจรรย์อย่างยิ่งเพียงใด ซึ่งอันที่จริงความมหัศจรรย์ของสภาวะแห่งภูมิที่สูงขึ้นไปเหล่านั้น เป็นเรื่องที่เราจะคาดฝันไม่ถึงจริง ๆ และอาจารย์ก็ได้บรรยายเรื่องนี้ไว้บ้างแล้วในหนังสือเล่มก่อนเล่มหนึ่ง ในขณะที่อาจารย์มีความประสงค์เพียงเพื่อจะกล่าวถึงแนวทางแห่งการค้นคว้าของเราในแนวหนึ่งโดยเฉพาะ คือว่ามนุษย์เรามีโครงสร้าง (ทางใจ) อย่างไร และเขาได้วิวัฒนาการจนมาเป็นอย่างที่เป็นอยู่ในระดับปัจจุบันนี้ได้อย่างไร

เราสามารถจะศึกษาประวัติศาสตร์แห่งวิวัฒนาการของมนุษย์ตั้งแต่ยุคดั้งเดิมในอดีตอันไกลโพ้นได้โดยการศึกษาจากสิ่งที่ได้ถูกบันทึกไว้โดยไม่มีการลบเลือนตั้งแต่อดีตเป็นต้นมา ทั้งนี้นับตั้งแต่ยุคที่เกิดมีสุริยจักรวาล (solar system) ในขั้นเริ่มแรกทีเดียว ปรากฏการณ์ดังเช่นว่านี้จะถูกเปิดเผยชนิดฉายซ้ำใหม่ ต่อหน้า “นัยน์ตาใจ” (mind's eye) ของผู้ที่มีความสามารถในทางนี้อย่างชัดเจน ท่านผู้นั้นจะเป็นเสมือน

ผู้สังเกตการณ์ที่ได้มีโอกาสไปเฝ้าดูปรากฏการณ์นั้น ๆ เสมือนหนึ่งมันกำลังเกิดขึ้นในปัจจุบันจริง ๆ นอกจากนั้นท่านยังมีข้อได้เปรียบอันยิ่งใหญ่อยู่อีก ๒ ประการคือ ถ้าท่านต้องการจะดูเหตุการณ์ตอนใดตอนหนึ่งโดยเฉพาะอย่างละเอียดถี่ถ้วน ท่านก็สามารถ “หยุด” เหตุการณ์ตอนนั้น (หรือจะฉายช้า ๆ แบบ slow motion) ให้นานเท่าใดก็ได้เท่าที่ท่านต้องการ ในทางตรงกันข้าม ถ้ามีเหตุการณ์ตอนใดที่ท่านไม่สนใจหรือไม่ต้องการจะดูโดยละเอียด ท่านก็อาจจะบังคับให้ผ่านไป (แบบที่เราเล่นเทปโดยหมุนปุ่ม fast forward) อย่างรวดเร็วภายในเวลา ๒ - ๓ นาที ทั้ง ๆ ที่เหตุการณ์ตอนนั้นอาจจะใช้เวลาเกิดขึ้นจริง ๆ นับเป็นเวลาร้อย ๆ ปีดังนี้ก็ได้อีก อย่างไรก็ตาม ความสามารถอันอัศจรรย์ถึงขนาดนี้ นั่น ท่านผู้ที่สามารถจะกระทำได้ จะต้องเข้าถึงภูมิไม่ต่ำกว่าระดับ mental plane (คือชั้นที่ ๓) ขึ้นไป (คือภูมิที่เรียกรวม ๆ ว่าภูมิทิพย์หรือ astral ซึ่งอยู่ชั้น ๒ นั้นก็ยังทำไม่ได้) ดังนั้นผู้ที่ปรารถนาจะบรรลุถึงความสามารถดังกล่าวนี้ ก็จะต้องฝึกหัดให้เป็นผู้สามารถใช้ประสาทสัมผัสของ mental body ของตนได้อย่างแคล่วคล่องเสียก่อน

และถ้ายังท่านสามารถจะเข้าถึงภูมิที่สูงขึ้นไปกว่านั้นอีกได้ ก็ยิ่งจะเป็นการดีขึ้นไป ปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องเหตุการณ์ ที่ได้บันทึกไว้ในอดีตนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้โดยละเอียดแล้ว ในหนังสือเล่มเล็ก ๆ ของข้าพเจ้าเรื่องทิพย์จักขู (Clairvoyance) บทที่ ๗ ท่านผู้อ่านที่ต้องการทราบความพิสดาร อาจจะหาอ่านได้จากหนังสือเล่มที่กล่าวแล้วนั้นด้วยตนเอง

บทที่ ๕

องค์สาม (THE TRINITY)

ต่อไปนี่เราจะได้มาศึกษาดูว่ามนุษย์ได้มีความเป็นมาแต่เดิมอย่างไร จึงได้มามีชีวิตอยู่ในระดับถึงปัจจุบันนี้และท่ามกลางธรรมชาติอันมหัศจรรย์เห็นปานนี้ แต่การที่จะศึกษาหาความรู้เช่นนั้นได้ ก็เป็นการจำเป็นที่เขาจะต้อง “ท่องเที่ยวไปในโลกกว้าง” แห่งวิชา theology (พรหมวิทยา) บ้าง

เมื่อได้ศึกษาย้อนหลังไปเรื่อย ๆ จนถึงต้นกำเนิดของมนุษย์ เราก็ได้ทราบว่า ความเป็นมนุษย์นี้เป็นผลของวิวัฒนาการที่ละเอียดประณีตและมหัศจรรย์เป็นอย่างยิ่ง และเราก็อาจกล่าวได้ว่า ในตัว (คือใจ) ของมนุษย์ทุกคนนี่เองเป็นที่ ๆ รวมแห่งกระแสธารแห่งความศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทั้งปวงในโลก คัมภีร์ที่ศักดิ์สิทธิ์ของโลก คัมภีร์หนึ่งได้กล่าวว่า พระผู้เป็นเจ้าของเป็นผู้สร้างมนุษย์ขึ้นโดยให้มีร่างกายเหมือนพระองค์ นี่เป็นข้อความซึ่งถ้าเราเข้าใจความหมายอย่างถูกต้องแล้ว ก็จะทำให้เห็นได้ว่ามีความจริงอันเร้าลับที่ยิ่งใหญ่แฝง

อยู่เบื้องหลัง อันที่จริงศาสนาทั้งหลายก็มีลักษณะที่เหมือนกัน อยู่อย่างหนึ่งคือบรรยายลักษณะของพระผู้ยิ่งใหญ่ว่ามีอยู่ ๓ ประการ และเมื่อเราหันมาพิจารณาดูถึงวิญญาณ (soul) ของมนุษย์แล้ว ก็จะเห็นได้ว่ามีลักษณะอยู่ ๓ ประการ เช่นเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม ขอให้เป็นที่เข้าใจว่าในที่นี้เรายังจะไม่พูดถึงถึงสภาวะที่สูงสุด (ซึ่งเรียกในภาษาอังกฤษว่า The Absolute, The Supreme and the Infinite). เพราะสำหรับผู้ที่อยู่ในสภาวะเช่นนี้แล้ว เราไม่มีทางที่จะบรรยายลักษณะของท่านได้เลย นอกจากจะบอกได้เพียงแต่ว่า **ท่านมีอยู่เป็นอยู่ (He is)** จริง ๆ เท่านั้น ดังนั้นต่อไปนี้ขอให้เป็นที่ทราบกันไว้ว่า เราจะกล่าวถึงลักษณะหรือสภาวะของท่าน (Him) ผู้ซึ่งเป็นเทพหรือพลังผู้ชี้นำแนวทางอันยิ่งใหญ่ (Great Guiding Force of Deity) ของระบบสุริยะ (solar system) ของเรานี้เท่านั้น ท่านผู้นี้ในวิชาการฝ่ายปรัชญาของพวกเรามีชื่อเรียกหมายรู้กันว่า **โลกอส (Logos)** ของระบบ (สุริยะ) นี้ ท่านผู้นี้เป็นที่รวมแห่งคุณธรรมนานาประการเท่าที่หมายรู้เรียกกันอยู่โดยนัยต่าง ๆ เช่นคุณงามความดี ปัญญา อำนาจ ความอดทน ความกรุณา ความเป็นผู้สามารถอยู่ได้ในที่ทุกแห่งหน ความเป็นลัทธิปัญญา

ความมีอำนาจครอบงำสิ่งทั้งปวง คุณธรรมที่เอ่ยชื่อมาแล้ว เหล่านี้ก็ตาม และคุณธรรมอื่น ๆ ที่มีได้กล่าวถึงก็ตาม ล้วนมีอยู่ในโลกอสของระบบสุริยะนี้ (Solar Logos) ทั้งสิ้น และชีวิตความเป็นอยู่ของเราทั้งหลายก็ดำรงอยู่ในสัจธรรม และในสภาวะของโลกอสดังกล่าวมาแล้วนั่นเอง

และในขณะที่โลกอสแสดงสภาวะของท่านให้เราเห็น หรือรู้ได้นั้น ท่านก็มีสภาวะเป็นสามซึ่งรวมอยู่ในความเป็นหนึ่ง ทั้งนี้ก็เป็นไปตามที่ทางศาสนาได้บอกให้เราทราบไว้นานมาแล้วนั่นเอง

อย่างไรก็ตาม การที่เราจะนึกวาดภาพให้เห็นว่าโลกอสนี้จะมีสภาวะเป็นอย่างไรนั้น เป็นการเหลือวิสัยอย่างแท้จริง เพราะสภาวะของท่านนั้นอยู่นอกเหนืออำนาจแห่งความคิด ความเข้าใจของเราจะเอื้อมไปถึง และถึงแม้จะแสดงเป็นภาพเปรียบเทียบอย่างไร ก็ยากที่จะให้เท่ากับความเป็นจริงได้ แต่เมื่อเรามีความจำเป็นที่จะต้องหาทางพูดกันให้พอเห็นเค้าเงื่อนให้ได้ แม้จะเป็นเพียงคร่าว ๆ ก็ตาม เราก็จำต้องอาศัย สัญลักษณ์ง่าย ๆ ดังที่แสดงไว้ในภาพ ๒ ซึ่งท่านผู้อ่านจะเห็นว่า ในภุมิที่ ๗ ซึ่งเป็นภุมิสูงที่สุดนั้น เราได้แสดงลักษณะ

การแสดงออก โลกอสซึ่งมี ๓ ประการ โดยเปรียบเทียบให้เห็นเป็นรูปวงกลม ๓ วง ซึ่งเป็นเครื่องหมายแสดงถึงลักษณะหรือสภาวะ ๓ ประการนั้น แต่ละประการดังกล่าวมานี้มีคุณสมบัติและอำนาจประจำของตน ๆ แตกต่างกันไป ในลักษณะประการแรก ท่านจะไม่แสดงปรากฏการณ์ให้เห็นในภุมิอื่น ๆ นอกจากภุมิที่สูงที่สุด แต่ในลักษณะที่สองท่านแสดงลักษณะให้เห็นลงมาที่ภุมิที่ ๖ และถือเอาสารวัตถุของภุมินั้นเป็นเครื่องห่อหุ้มตนเองไว้ ซึ่งแสดงว่านี่เป็นปรากฏการณ์ของท่านที่แตกต่างจากภุมิบน โดยเป็นลักษณะที่ต่ำกว่าหรือหยาบกว่าเดิม ส่วนในลักษณะที่ ๓ ท่านได้ลงมาถึงส่วนบนของภุมิที่ ๕ และได้ถือเอาวัตถุของภุมินั้นเป็นเครื่องห่อหุ้มตนเอง ในทำนองเดียวกันกับที่แล้วมา อนึ่ง การที่เราจะสังเกตไว้ได้ว่า ปรากฏการณ์ทั้ง ๓ ในภุมิต่าง ๆ กัน ๓ ภุมินี้มีลักษณะที่แตกต่างจากกันและกันอย่างเห็นได้ชัดเจน แต่เมื่อเราดูตามเส้นจุดขึ้นไปเรื่อย ๆ ก็จะเห็นได้อีกว่า อันที่จริงลักษณะทั้ง ๓ ที่แตกต่างกันนี้ ก็มาจากลักษณะของความเป็นหนึ่งซึ่งอยู่เบื้องหลังนั่นเอง เมื่อคำนึงถึงความเป็นจริงของแต่ละภุมิแล้ว เราก็จะเห็นได้ว่า แยกออกจากกันอย่างแท้จริง คือเมื่อดูตามเส้นทะแยงมุม

เราก็จะเห็นว่าไม่มีความสัมพันธ์กันเลย แต่เมื่อดูตามเส้นแนวตั้ง ก็จะเห็นได้ว่า ทั้งหมดมีความสัมพันธ์กันไปจนถึงระดับที่สามได้กลายเป็นหนึ่งไปได้โดยสมบูรณ์

ด้วยเหตุนี้ คำสั่งสอนของศาสนาในเรื่องนี้จึงมีเหตุผลอยู่ที่เดียว นี่คือคำสั่งสอนที่กล่าวว่า “ให้เรานับบูชาพระผู้เป็นเจ้าผู้มีองค์สาม” (Trinity) และองค์สามนี้ก็คือ ความเป็นองค์หนึ่ง องค์เดียว (Unity) ซึ่งไม่มีการแยกหรือสับสนทางวัตถุหรือบุคคลแต่อย่างใดเลย เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ควรคิดแยกปรากฏการณ์เหล่านี้ออกจากกัน ทั้ง ๆ ที่ปรากฏการณ์เหล่านั้นก็ดำเนินไปโดยเอกเทศในภูมิของตน ๆ แต่แล้วก็ยังดำรงความเป็นหนึ่งในเนื้อหาสาระ (substance) ซึ่งอยู่เบื้องหลังสิ่งทั้งหมดเหล่านี้ไว้ได้ตลอดเวลา

มีคำที่น่าสนใจอยู่คำหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้คือคำว่า person (ซึ่งแปลว่า “บุคคล”) โดยรากศัพท์คำนี้มาจากคำลาติน ๒ คำ คือ per กับ sona แปลตามความหมายเดิมทางนิรุกติศาสตร์ว่า “สิ่งที่เสียงลอดผ่านมา” ตามความหมายทางพฤตินัย คำนี้ใช้หมายถึงหน้าากที่นักแสดงชาวโรมันสวมใส่ศีรษะในขณะที่นักแสดง (โชน) เพื่อจะให้ผู้ชมทราบว่

ตอนนั้นเขากำลังเล่นเป็นตัวอะไรในเรื่องที่เขากำลังแสดงนั้น ด้วยเหตุนี้การที่เราเรียกเครื่องอุปกรณ์ คือกายแต่ละประเภท แต่ละชั้นที่วิญญาณ (soul) มาสวมใส่ขณะที่มาถือกำเนิด ในภุมิหนึ่ง ๆ ว่าเป็น “หน้ากาก” คือ personality (ลักษณะของบุคคล) หนึ่ง ๆ นั้น จึงเป็นการเหมาะสมได้ความดีทีเดียว เพราะอันที่จริงกายในระดับนั้น ๆ ของภุมินั้น ๆ ก็เท่ากับเป็น หน้ากากให้วิญญาณได้แสดงบทบาทอันสมควรแก่ตนในคราว นั้น ๆ นั้นเอง และเมื่อเรามองในทางกว้างออกไป การที่ The One คือท่านผู้มีสภาวะเป็นหนึ่ง ได้มาแสดงปรากฏการณ์ ในภพภุมิต่าง ๆ นั้น เราก็อาจถือได้เช่นเดียวกันว่า ท่านเป็น person คือบุคคลหนึ่ง ๆ ในระยะเวลาและความละเอียด ประณีตต่าง ๆ กัน

ด้วยเหตุนี้ เราจึงสามารถเข้าใจได้ว่าคำพูดต่อไปนี้ มี เหตุผลสมควรเพียงใด คำกล่าวนั้นคือ “พระบิดา (The Father) ก็เป็นบุคคลหนึ่ง พระบุตร (Son) ก็เป็นบุคคลหนึ่ง และพระจิต (Holy Ghost) ก็เป็นอีกคนหนึ่ง แต่ต้นเค้าคือ พระเจ้าองค์ใหญ่ (Godhead) ของพระบิดา พระบุตร และพระจิตนั้นก็ เป็นหนึ่งเท่านั้น คือมีความรุ่งโรจน์เท่ากัน มีความสูงส่งอยู่ตลอดเวลา จริงอยู่ รูปร่างที่แสดงออกมานั้น

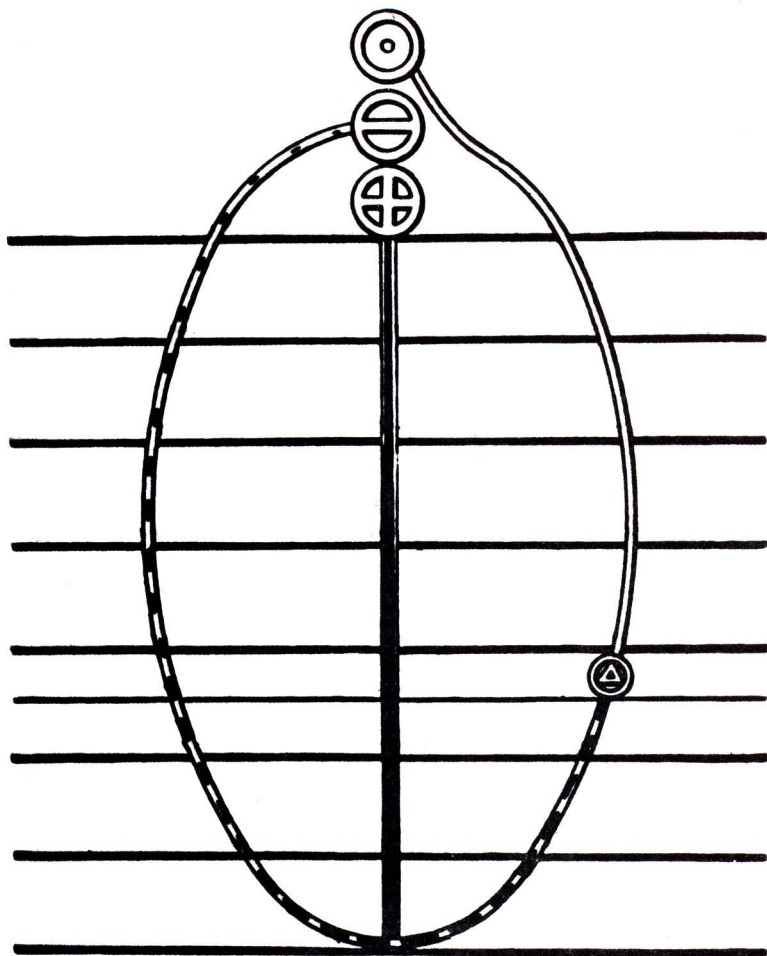
ย่อมต่างกันไปอย่างเห็นได้ชัด ตามสภาวะของแต่ละภุมิ คือมีสูงมีต่ำเท่ากันเป็นธรรมดา แต่เมื่อเรามองไปที่ภุมิที่ ๗ เราจะรู้ได้ว่า “ในไตรภาวะ” (Trinity) นี้ ไม่มีอะไรก่อนอะไรหลังกว่ากัน ไม่มีอะไรใหญ่หรือเล็กกว่ากัน แต่บุคคลทั้ง ๓ นั้น มีชีวิตตอนันตกาลอยู่ร่วมกัน และมีภาวะเท่ากัน ดังนั้น ทุก ๆ บุคคลก็ชื่อว่า เป็นพระเป็นเจ้าและเป็นผู้ยิ่งใหญ่ โดยตัวของตัวเอง (Every Person by himself is God and Lord) และแม้ดังนั้นท่านทั้ง ๓ นั้นก็ไม่ใช่เป็นผู้ยิ่งใหญ่ ๓ ท่านเลย เพราะอันที่จริงท่านเหล่านั้นเป็นผู้ยิ่งใหญ่ท่านเดียวเท่านั้นเอง

เมื่อเป็นเช่นนี้เราจะเห็นได้ว่าข้อความต่าง ๆ ที่กล่าวถึงลักษณะที่ ๒ ของท่านและการที่ท่านลงมาอยู่ในวัตุนั้น มีความหมายชัดเจนเพียงไร ในภาพที่ ๓ ท่านจะเห็นว่ามีความหมายอีกประการหนึ่งที่กว้างขวางยิ่งขึ้นไปกว่านี้อีก แต่แน่นอน อะไรที่มีความจริงสำหรับการที่ได้ลงมา (สู่ภุมิหยาบ) ก็ย่อมเป็นความจริงสำหรับเรื่องนี้เช่นเดียวกัน เมื่อเราคิดถึงลักษณะของพระองค์ในภุมิสูงว่าเป็นพระเจ้าองค์ใหญ่ที่เป็นต้นเค้า (Godhead) ลงมาสิ่งสถิตในปรากฏการณ์ที่หยาบกว่าเดิม แม้ว่าจะยังคงสูงกว่าสภาวะหยาบมากของเรานี้

เราก็จะเห็นได้ว่า ท่านนั้นเป็นพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นสารวัตฤของพระบิดาของพระองค์ เป็นผู้ดำรงอยู่มาแต่เดิมก่อนโลกนี้มีขึ้นมาเสียอีก แต่พระองค์ก็เป็นมนุษย์ด้วย คือเมื่อถือสารวัตฤซึ่งเป็นของมารดาของท่านแล้ว ก็เกิดขึ้นมาในโลก (นี้) ในฐานะที่เป็นลักษณะอันเป็นทิพย์สูงสุด ท่านได้มีอยู่เป็นอยู่แล้วก่อนที่ระบบสุริยะนี้จะเกิดขึ้นมา แต่ปรากฏการณ์ของท่านในวัตฤของภูมิที่ ๖ นั้นเกิดขึ้นในระหว่างที่ระบบสุริยะนี้เกิดขึ้นมาแล้ว

ดังนั้น “แม้ว่าท่านจะเป็นพระผู้เป็นเจ้าและมนุษย์ แต่ท่านก็ไม่ใช่ ๒ คน แต่เป็นพระไครสต์องค์เดียวเท่านั้น (one Christ) ที่ว่าเป็นหนึ่งคือไม่ใช่เพราะการเปลี่ยนพระผู้เป็นต้นเค้า (Godhead) ให้มาถือเอาสภาวะที่เป็นเนื้อ (รูปหยาบ) แต่เพราะมาถือเอาความเป็นมนุษย์เข้าไปไว้ในพระผู้เป็นเจ้า (taking manhood into God)” และการที่ท่านมีสภาพเป็นหนึ่งนั้น ก็ไม่ใช่เพราะว่ามีสาระเป็นอันเดียวกัน (Essential Unity) แต่เพราะท่านมีอำนาจอันยิ่งใหญ่ที่สามารถจะดึงดูดสภาวะที่ท่านได้มาโดยการมา (สิงสถิต) อยู่ในวัตฤหยาบทั้งมวลนั้น แล้วเข้าไปสู่องค์ท่านได้ด้วย เรื่องนี้เกี่ยวกับการลงมาอันยิ่งใหญ่ที่มีบรรยายไว้ในรูปที่ ๓

THE THREE OUTPOURINGS

INVOLUTION & EVOLUTION

SPIRIT

MAHÂPARANIRVÂNIC PLANE

PARANIRVÂNIC PLANE

NIRVÂNIC PLANE

BUDDHIC PLANE

1st EK

MENTAL

ARUPA LEVEL

RUPA LEVEL

2nd EK

3rd EK

ASTRAL

PHYSICAL

ETHERIC

MATTER

DENSE

MATTER

MATTER.

MINERAL

VEGETABLE

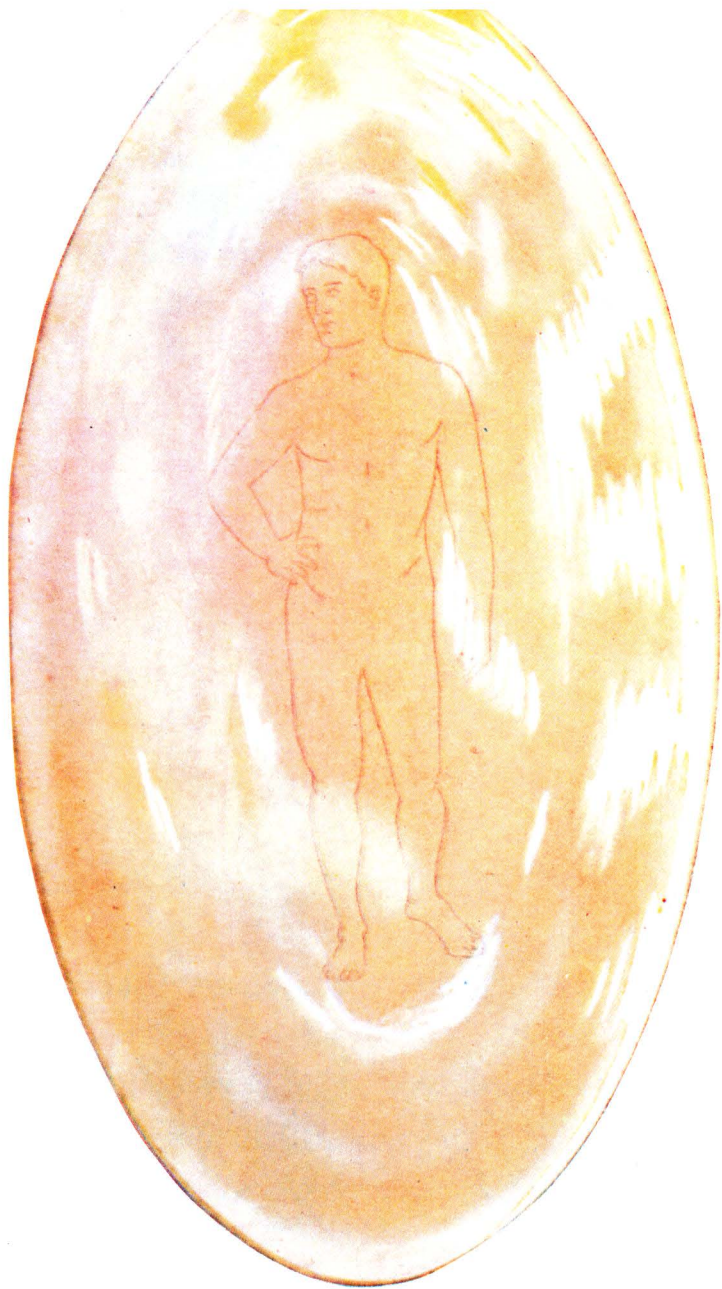
ANIMAL

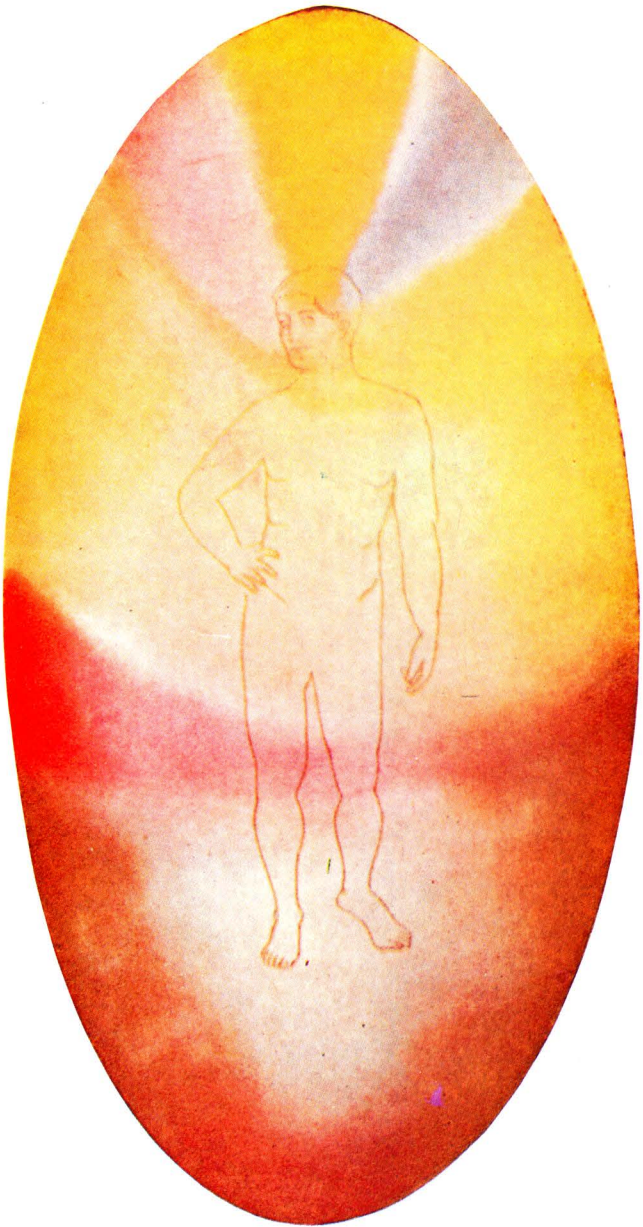
HUMAN

SPIRITUAL.

VII

ความเห็นที่แตกต่างกันที่ทำให้เกิดรอยร้าวมากที่สุด
ในศาสนาคริสต์ ก็คือความเห็นของสายตะวันออกและสาย
ตะวันตก คือสายกรีกและสายโรมัน เหตุผลทางคำสอน
ที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ ถือกันว่าเป็นสิ่งที่ทำให้ความจริง
ถูกบิดเบือนไป ทั้งนี้ก็โดยการที่สภาที่เมืองโทเลโคในปี ๕๘๙
นั้นได้นำเอาคำใหม่เข้ามาใช้คำหนึ่ง คำนั้นก็คือคำว่า filioque
(ซึ่งแปลว่า “และพระบุตร” คือ and the Son)

ปัญหาที่ถกเถียงกันมากก็คือว่า พระจิต (The Holy
Ghost) มาจากพระบิดา (The Father) อย่างเดียว หรือว่า
มาจากพระบิดา และ พระบุตร (The Son) ด้วยเรื่องนี้
ถ้าท่านผู้อ่านดูที่แผนผังของเราแล้ว จะเห็นได้ชัดและที่แปลก
ยิ่งขึ้นไปกว่านั้นก็คือ ท่านจะเห็นว่า ทั้ง ๒ ฝ่ายที่เคียงกันนั้น
เป็นฝ่ายถูกด้วยกันทั้งคู่ และดังนั้นถ้าเขาเข้าใจเรื่องนี้ได้ดีแล้ว
ก็คงจะไม่มีการโต้เถียงกันถึงกับทำให้ต้องแตกกันออกไป
เช่นนั้นเลย ถ้าท่านผู้อ่านดูภาพประกอบ ก็จะมีข้อความ
เรื่องนี้ชัดเจนยิ่งขึ้น ที่ประหลาดก็คือ ท่านผู้อ่านจะเห็นว่า
อันที่จริงมติของทั้งสองฝ่ายก็นับว่าถูกต้องด้วยกันทั้งคู่ ดังนั้น
ถ้าทั้ง ๒ ฝ่ายสามารถเข้าใจความจริงเรื่องนี้ได้เสียตั้งแต่ต้นแล้ว
ก็คงจะไม่มีการถกเถียงกันถึงกับแตกแยกออกไปเช่นนั้นเลย

นิกาย Latin church มีแนวความคิดซึ่งก็มีเหตุผล น่าฟังอยู่เหมือนกันว่า พลังอันยิ่งใหญ่ซึ่งอยู่ ณ ภูมิชั้นที่ ๗ นั้น ถ้าไม่มีภูมิชั้นที่ ๖ เป็นสื่ออยู่แล้วจะลงมาแสดง ปรากฎการณ์ในชั้นที่ ๕ ไม่ได้เลย ดังนั้นนิกายนี้จึงถือว่าท่าน ปรากฎขึ้นมาทั้งจากพระบิดาและพระบุตรด้วย แต่ฝ่ายนิกาย Greek Church ยืนยันอย่างเด็ดขาดว่า การปรากฏออกมาทั้ง ๓ อย่างนั้นแยกจากกันอย่างเด็ดขาด ดังนั้นจึงไม่ยอมรับ มติที่ว่ามีการแสดงปรากฏการณ์ของชั้นที่ ๑ ออกมาโดย ต้องผ่านชั้นที่ ๒ ก่อน ซึ่งถ้าท่านผู้อ่านมองดูภาพประกอบ ก็จะได้เห็นว่า ถ้าเราขีดเส้นทะแยงมุมผ่านชั้นที่ ๑, ๒ และ ๓ ลงมา ก็จะได้เห็นข้อความนี้ได้อย่างชัดเจน เส้นจุด ๆ ทางด้าน ขวามือของรูปที่ ๒ ซึ่งแสดงว่า ระดับที่ ๓ ได้ผ่านลงมา ตามภูมิต่ำลงมาและในที่สุดก็มาถึงระดับที่ ๕ นั้น เป็นกฎแจ สำคัญซึ่งแสดงให้เห็นกระบวนการเหล่านี้ และเป็นเครื่อง แสดงว่าแนวคิดของทั้ง ๒ นิกายที่กล่าวมาแล้วนั้นความจริง ก็ไม่ได้ขัดแย้งกันอย่างไรเลยในเนื้อหาสาระสำคัญ

การที่มนุษย์ได้ถูกสร้างขึ้น โดยให้มีรูปร่างเหมือนกับ พระผู้เป็นเจ้านั้น เราจะเห็นความจริงข้อนี้ได้ชัดเจนโดย เปรียบเทียบองค์สามของวิญญาณมนุษย์กับองค์สามของ

การแสดงปรากฏการณ์ (manifestation) เห็นในระดับ
 มนุษย์ขึ้นไป แนวคิดของนิยายเดิมเป็นไปในรูปวัตถุเป็น
 ส่วนใหญ่จนกระทั่งข้อความดังกล่าวแล้วนั้นได้ถูกตีความหมาย
 โดยเล็งถึงร่างกายของมนุษย์ และก็เลยตีความต่อไปอีกว่า
 พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ให้มีลักษณะสมควรที่
 พระเยซูคริสต์จะมาถือกำเนิดในกายหน้าได้

ถ้าเรามองดูภาพ ๒ ก็ จะเห็นความหมายที่แท้จริงของ
 คำทั้งหมดเหล่านั้นได้ชัดเจน คือว่าสิ่งที่เป็นฉายาหรือรูป
 จำลองของปรากฏการณ์อันสูงส่ง (Divine Manifestation) นั้น
 หาใช่ร่างกายของมนุษย์ไม่ แต่เป็นโครงสร้างของวิญญาณ
 ของเขาต่างหาก เราจะเห็นได้ว่าเมื่อลักษณะ ๓ ประการ
 ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า (the Divine) ปรากฏอยู่ในภุมิชั้นที่ ๗
 ได้ฉันทได้ ปรกกายไฟอันเป็นทิพย์ซึ่งแฝงอยู่ในจิตของมนุษย์
 (Divine Spark of the Spirit in man) ก็มีลักษณะ ๓
 เช่นเดียวกันเมื่อมาปรากฏในภุมิที่ ๕ ฉันทันั้น ในกรณีทั้ง ๒
 นั้น ลักษณะประการที่ ๒ (the second Aspect) สามารถ
 จะลงมาสู่ภุมิต่ำกว่านั้นอีกชั้นหนึ่งได้ และแล้วก็มาถือเอา
 สสารวัตถุของภุมินั้นเป็นเครื่องทอหุ้มตนเองได้อีกด้วย
 และในกรณีทั้ง ๒ นั้นลักษณะประการที่ ๓ สามารถ

จะลงมาสู่ภูมิต่ำกว่าได้อีก ๒ ภูมิ และต่อจากนั้นกระบวนการดังกล่าวนี้ก็จะมีเริ่มต้นใหม่อีก ดังนั้นจะเห็นได้ว่าในกรณีทั้งสองนั้น แม้จะมีองค์ ๓ แต่องค์ ๓ นั้นก็รวมตัวกันอยู่ในภาวะของความเป็นหนึ่ง (a Trinity in Unity) ซึ่งหมายความว่าแม้จะมีการแสดงออก (manifestations) ต่างกัน แต่เมื่อพูดถึงความจริงที่อยู่เบื้องหลังเป็นหลักแล้ว ก็ถือได้ว่าเป็นอย่างเดียวกันโดยแท้

ลักษณะ (Aspects) หรือบุคคล (Persons) หรือการแสดงออก (manifestation) ทั้ง ๓ ของโลกอส (Logos) มีบทบาทที่จะต้องกระทำของตนเองเป็นส่วนสัดกันไป ในการเตรียมตัวและการพัฒนาวิญญาณ (soul) ของมนุษย์ แต่ละอย่าง ๆ เหล่านั้นคืออะไรบางอย่างนั้น เราจะอธิบายให้เห็นแจ่มแจ้งขึ้นในภาพ ๓ วิธีการแบ่งภูมิเหล่านั้นก็แสดงให้เห็นภูมิเหล่านั้นเหมือนกับในภาพที่ ๒ และเหนือภูมิเหล่านั้นจะเห็นสัญลักษณ์สามอย่างซึ่งเป็นแผนกที่มาตามบลาวตสก็ได้บรรยายไว้ในหนังสือของเธอชุดที่เรียกว่า Secret Doctrine อันที่สูงที่สุดเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงลักษณะอย่างแรกของโลกอส มีลักษณะเป็นเพียงจุดอยู่ตรงกลางจุดหนึ่งเท่านั้น ทั้งนี้ก็เป็นเครื่องแสดงถึงปรากฏการณ์ใน

ยุคแรกของจักรวาลของเรานี้ ลักษณะที่ ๒ ของโลกอสมีเครื่องหมายเป็นวงกลมมีเส้นผ่าศูนย์กลางแบ่งครึ่งไว้ ซึ่งแสดงถึงลักษณะคู่กันอันเป็นลักษณะของบุคคลที่ ๒ (The Second Person) ของส่วนใดส่วนหนึ่งก็ได้ขององค์ ๓ ทั้งหลาย (Trinities) ส่วนวงกลมต่ำที่สุดนั้นมีกาทะบาดกรีกอยู่ข้างใน ซึ่งทั้งนี้เป็นสัญลักษณ์ที่ใช้กันเป็นปกติในเมื่อกล่าวถึงลักษณะที่ ๓

บทที่ ๖

อัสวะในยุคต้น^๑

The Earlier Outpourings

จากลักษณะประการที่ ๓ (Third Aspect) (คือ เครื่องหมายกางเขน) นี้เองก่อให้เกิดความเคลื่อนไหวอันทำให้มีปรากฏการณ์ต่าง ๆ ขึ้น ก่อนหน้าที่จะมีปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้ไม่มีอะไรปรากฏขึ้นมาเลย นอกจากวัตถุซึ่งอยู่ในสภาพปรมาณูในแต่ละภูมินั้น ๆ ของธรรมชาติเท่านั้น คือยังไม่มีการรวมตัวกันเป็นกลุ่มก้อน ซึ่งจะทำให้เกิดภูมีย่อยของต่าง ๆ ของแต่ละภูมิตั้งขึ้นเลย แต่ (ต่อมา) วิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ (The Holy Spirit) ก็เริ่มไหลลงสู่วัตถุปฐมภูมิตั้งขึ้นไม่มีอะไรเจือปน (Virgin matter) ซึ่งเรียกได้อีกนัยหนึ่งว่า true Virgin Maria (พระนางมารีอาผู้บริสุทธิ์อย่างแท้จริง) วิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ดังกล่าวแล้วนี้เองที่เป็นพลังทำให้เกิด

๑. คำว่า “อัสวะ” นี้ ข้าพเจ้าถือโอกาสแปลจากศัพท์ในภาษาอังกฤษว่า **OUTPOURINGS** ซึ่งแปลว่าสิ่งที่ไหลออกมาตลอดเวลา โดยถือตามรากศัพท์ภาษาบาลี คือ สุ ธาตุ แปลว่า “ไหลออก”

ชีวิตชั้น (Life giver) ซึ่งคำนี้เป็นคำที่ใช้เรียกกันอยู่ในนิกาย Nicene Creed และก็ด้วยคุณลักษณะอันประกอบไปด้วยชีวิตอันรุ่งโรจน์ของวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์นี้เอง ที่ทำให้สารพัดฤ แต่ละหน่วยได้ถูกปลุกให้มีอำนาจต่าง ๆ และมีการรับรู้ ว่ามีความสามารถที่จะดึงดูดเข้ามารวมกันหรือผลัดกันกันได้ และเมื่อเป็นเช่นนั้นจึงเกิดภูมิย่อยขึ้นต่าง ๆ ของแต่ละภูมิ (lower subdivisions of each plane) ขึ้นมา ในภาพเราทำได้ทำเครื่องหมายเป็นสัญลักษณ์ของความจริงข้อนี้ไว้ โดยลากเส้น จากวงกลมวงล่างที่สุดผ่านลงมาตามภูมิต่าง ๆ ตามลำดับ และยิ่งต่ำลงมาเพียงไร ก็ยิ่งมีความกว้างมากขึ้นและมีสีดำ มากขึ้นเพียงนั้น นี่เป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่า วิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ (Divine Spirit) จะถูกวัตถุหยาบห่อหุ้มมากขึ้นทุกที ในเมื่อเดินทางลงมาสู่ภูมิต่อลงเรื่อย ๆ จนกระทั่งมาถึงจุดหนึ่ง ซึ่งเกือบจะดูไม่ออกว่ามีวิญญาณนั้นอยู่ แต่ถึงอย่างไร ๆ ก็ตาม เราก็อาจกล่าวได้ว่าพลังชีวิต (living force) ยังคงมีอยู่เสมอ แม้ว่าจะถูกวัตถุอันหยาบที่สุดห่อหุ้มอยู่ก็ตาม

ในขั้นต่อมา อาสวะชนิดที่ ๒ ของชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ ก็เริ่มไหลออกมาสู่วัตถุ ซึ่งได้ถูกชุบให้มีวิญญาณขึ้นมาแล้วนี้ บุรุษที่ ๒ (The Second Person) ขององค์ ๓ นี้ได้เข้ามา

แฝงตัวอยู่ไม่ใช่เฉพาะในวัตถุดั้งเดิมที่ไม่มีการสืบทอดหรือผลิตผลเท่านั้น แต่ยังลงมาแฝงอยู่ในวัตถุที่มีสัญชาติญาณแล้วและที่มีชีวิตของบุรุษที่ ๓ (The Third Person) แล้วอีกด้วย ดังนั้นจึงปรากฏว่า ทั้งชีวิตและวัตถุนั้นก็ได้แวดล้อมวิญญานศักดิ์สิทธิ์นั้นเสมือนหนึ่งว่าเป็นเสื้อผ้าเครื่องห่อหุ้มฉะนั้น และโดยอาศัยหลักความจริงดังกล่าวนี้เอง ท่านจึงได้ชื่อว่าเป็นอวตาร “(incarnate) ของพระจิตและพระนางมารีอาผู้เป็นพรหมจารี” ซึ่งทั้งนี้เป็นการอธิบายให้เห็นสภาพอันแท้จริงของข้อความที่สำคัญตอนหนึ่งในศาสนาคริสต์

เป็นอันว่ากระแสดังกล่าวแล้วนั้นได้ไหลเอิบอาบออกมาอย่างไม่มื่ออะไรจะปิดกั้นไว้ได้ โดยผ่านทางภูมิต่าง ๆ และอาณาจักร (แห่งพืชและสัตว์) ต่าง ๆ โดยใช้เวลาในแต่ละภูมิหรือแต่ละอาณาจักรดังกล่าวแล้วนั้นนับเป็นจำนวนซึ่งต้องคิดกันเป็นหลายล้านปีทีเดียว กระแสที่ไหลเอิบอาบลงมานี้ เราได้แสดงไว้เป็นสัญลักษณ์ในรูปที่ ๓ โดยเป็นเส้นซึ่งเริ่มจากวงกลมอันที่สอง แล้วกวาดโค้งลงมาทางด้านซ้ายมือของรูปวงรีนั้นโดยที่เมื่อต่ำลงมาเพียงใด ก็ยังมีสีดำคล้ำมากขึ้นเพียงนั้น หลังจากผ่านจุดนั้นมาแล้ว ก็เริ่มโค้งขึ้นกลับไป

โดยผ่านภุมิวัตถุ (physical), ภุมิทิพย์ (astral) และภุมิจิตชั้นต่ำ (lower mental) ไปเรื่อย ๆ ในที่สุดก็มาพบกับกระแสอาสวะสายที่ ๓ ซึ่งแสดงให้เห็นเป็นเส้นที่ออกจากวงกลมอันสูงสุด เดินโค้งลงมาทางขวามือของรูปวงรี ข้าพเจ้าจะได้บรรยายถึงตอนที่กระแสอาสวะทั้ง ๒ สายพบกันนี้ภายหลัง สำหรับตอนนี้ จะได้กล่าวถึงสายที่พุ่งกันไปเสียก่อน ขอให้ท่านผู้อ่านดูรูปที่ ๔ ด้วย จะได้เข้าใจได้ดียิ่งขึ้น รูปที่ ๔ นี้แม้ว่าจะดูเป็นภาพที่แตกต่างกันมากก็ตาม แต่ก็ยังเป็นภาพที่ ๓ ที่ได้เขียนบรรยายใหม่ให้เห็นชัดขึ้นกว่าเดิมนั่นเอง ช่องที่แบ่งไว้มีสีต่าง ๆ กัน ทางด้านซ้ายก็มีใจความเท่ากับกับเส้นโค้งลง ทางด้านซ้ายของรูปที่ ๓ และสามเหลี่ยมปริมาตรทั้งหมดในภาพนั้นก็เท่ากับเป็นปรากฏการณ์ของส่วนแรกของเส้นโค้งขึ้นทางด้านขวาของภาพที่ ๓ โดยภาพนี้ได้แสดงให้เห็นถึงสภาวะแห่งความเจริญในขั้นต่าง ๆ โดยลำดับกัน

ท่านผู้อ่านจะสังเกตเห็นได้ว่ามีชื่อเรียกต่าง ๆ กัน สำหรับระยะต่าง ๆ ของเส้นโค้งลง ซึ่งโดยส่วนรวมก็อาจกล่าวได้ว่าทั้งหมดนั้นเป็น monadic essence คือสาระสำคัญแห่งชีวิตในรูปปฐมภุมิ (ดั้งเดิม) ซึ่งมีความเป็นและ

ความมีอยู่ของตนเองตลอดกาล โดยเฉพาะเมื่อ monad ดังกล่าวแล้วนั้นมาถูกห่อหุ้มด้วยวัตถุอันเป็นลักษณะประจำของภูมิแต่ละแห่ง ๆ แต่ในการเดินทางขาลง (จากภูมิสูงสู่ภูมิต่ำ) นั้น โมนาต (monad) นี้ได้ปลุกพลัง (energise) ของวัตถุแห่งส่วนที่ประณีตของภูมิจิตให้ตื่นขึ้นแล้ว ก็ปรากฏได้นามว่าเป็นอาณาจักร (แห่งชีวิต) ส่วนปฐมภูมิขั้นแรก (First Elemental Kingdom) ต่อมา คือหลังจากที่ได้ใช้เวลา นับจำนวนเป็นกัปปี้ในระยะแห่งวิวัฒนาการขั้นนี้แล้ว ก็แทรกตัวเข้าไปอยู่ในส่วนต่ำของภูมินี้ซึ่งเรียกว่าส่วน Rupa พอได้เข้าถึงส่วน “รูป” นี้แล้ว ก็เข้าไปทำให้เกิดมีวิญญาณ (ensoul) แก่อาณาจักรปฐมภูมิขั้นที่ ๒ (Second Elemental Kingdom) เป็นระยะเวลาอีกกัปปี้หนึ่ง ต่อมาก็ได้เข้าไปอยู่ในภูมิทิพย์ (astral) อีกกัปปี้หนึ่ง ซึ่งตอนนี้ก็เป็อาณาจักรปฐมภูมิขั้นสามไปแล้ว ระยะนี้เรามักจะเรียกกันว่าเป็นสาระวัตถุดั้งเดิม (elemental essence) ของภูมิทิพย์เสียมากกว่า ในระยะทั้ง ๒ ช่วงหลังดังกล่าวมาแล้วนี้จะมีการติดต่อสัมพันธ์กับมนุษย์อย่างใกล้ชิดเลยทีเดียว เพราะตอนนี้ได้แทรกตัวเข้ามาอยู่ในวัตถุอันเป็นองค์ประกอบของสิ่งที่ห่อหุ้มเป็นพาหนะของมนุษย์ไว้ได้แล้ว ดังนั้นจึงมีโอกาสดังกล่าวที่จะมีอิทธิพลต่อ

ความคิดและกระการทำของมนุษย์ได้มากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้ยังไม่อยู่ในขอบข่ายของหนังสือเล่มนี้ ท่านผู้อ่านที่สนใจเรื่องเกี่ยวกับ desire elemental (วัตถุตั้งเดิมอันเกิดจากความปรารถนา) หรือ mental-elemental (วัตถุตั้งเดิมอันเกิดจากจิต) ที่มีอิทธิพลต่อมนุษย์อย่างไรนั้น ขอได้โปรดอ่านจากหนังสือเล่มอื่นของสำนักนี้ได้ ในหนังสือเรื่อง The Other Side of Death (อีกด้านหนึ่งของความตาย) มีบทหนึ่งซึ่งได้อธิบายเรื่อง desire elemental คือวัตถุตั้งเดิมซึ่งเกิดจากความอยาก (ตัณหา) ไว้โดยเฉพาะ

เมื่อคลื่นแห่งชีวิตอันยิ่งใหญ่ของพลังศักดิ์สิทธิ์ได้บรรลุถึงจุดต่ำที่สุดในการเดินทางขาลงแล้ว ก็ฝั่งตัวอยู่ในวัตถุ ณ ที่จุดนี้เองก็ดี และตลอดระยะเวลาหนึ่งหลังจากที่ได้เริ่มออกเดินทางขาขึ้นแล้วก็ดี มันก็ปลุกหรือชุบอาณাজักรแห่งแร่ธาตุ (energise or ensoul the mineral kingdom) อย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งบังเอิญมันได้เข้าไปสัมพันธ์อยู่ในระยะนั้น และ ณ ที่นี้เองบางครั้งจึงมีผู้เรียกมันว่า mineral monad (ซึ่งแปลอย่างถอดใจความว่าวิญญาณในระดับแร่ธาตุ) ต่อมาเมื่อกระแสนี้ไหลทวนสูงขึ้นไปในกระบวนการแห่งวิวัฒนาการ ก็ไปถึงระดับ vegetable monad (วิญญาณในระดับพืช) และ

animal monad (วิญญาณในระดับสัตว์) อย่างไรก็ตาม
ชื่อเหล่านี้อาจทำให้เกิดความเข้าใจผิดได้บ้าง เพราะถ้าฟังดู
เผิน ๆ จะรู้สึกคล้ายกับว่ามี monad หรือวิญญาณใหญ่
อันหนึ่งเป็นผู้ซุบหรือปรุงอาณาจักรแร่ธาตุ พืช และสัตว์
ขึ้นตามลำดับ

ความจริงนั้นเป็นดังนี้ คือเมื่อ monadic essence
คือสาระสำคัญแห่งชีวิตในรูปปฐมภูมิ (ดั้งเดิม) ซึ่งมิ
ความเป็นและความมีอยู่ของตนเองตลอดกาลนี้มาปรากฏอยู่ใน
อาณาจักรของวัตถุหยาบนั้น มันก็ไม่ใช่ monad เดียว
แต่เป็น monad หลายสาย คือหมายความว่าไม่ใช่กระแสธาตุ
แห่งชีวิต (life stream) กระแสเดียว แต่เป็นกระแสที่ขนาน
กันหลาย ๆ สาย ซึ่งแต่ละสายก็มีลักษณะเฉพาะเป็นของ
ตนเอง กระบวนการนี้จึงมีแนวโน้มที่จะเป็นไป เพื่อให้มี
ปรากฏการณ์ออกมาเป็นอนุประสงค์ และกระแสต่าง ๆ
เหล่านี้ก็ไหลลงผ่านอาณาจักรต่าง ๆ (ของแร่ธาตุ, พืชและสัตว์)
นั้น มันก็แบ่งตัวเองออกไปอีก และแต่ละส่วนที่แบ่งตัวเอง
ออกไปนั้น ก็ยังแบ่งตัวเองเป็นประเภทย่อย ๆ ออกไปอีก
เรื่อย ๆ อันที่จริงอาจเป็นไปได้เหมือนกัน ที่ว่าก่อนที่จะ
เกิดกระบวนการแห่งวิวัฒนาการดังกล่าวนี้ขึ้นนั้น น่าจะมีจุด

ที่ไหนสักแห่งหนึ่ง (หรือว่าเวลาไหนสักเวลาหนึ่ง) ที่กระแสแห่งอาสวะเหล่านี้จะมีสภาวะเป็นอย่างเดียวกัน ซึ่งตามความจริงแล้ว ก็ยังไม่มีใครได้มีโอกาสเห็นหรือเข้าถึงสภาวะดังกล่าวนั้นได้เลย เมื่อถึงระยะสิ้นสุดแห่งระดับแรกอันยิ่งใหญ่ของวิวัฒนาการดังกล่าวแล้ว กระแสธารแห่งชีวิตนั้นก็มีการแบ่งตัวเองออกเป็นบุคคล, ตัวตน, เรา, เขา โดยที่แต่ละบุคคลที่ถูกแบ่งออกมานั้นก็เป็นวิญญาณหนึ่ง ๆ ที่แยกจากวิญญาณอื่น ๆ (separate soul) ถึงแม้ว่าในระดับนี้จะเป็นวิญญาณที่ยังไม่ได้พัฒนาเลยก็ตาม

เท่าที่กล่าวมาแล้วนี้ จะเห็นได้ว่ามีส่วนสุดโต่งอยู่ ๒ ข้างในระหว่างส่วนสุดโต่งอยู่ทั้ง ๒ นี้ก็มีจุดที่อยู่ในระหว่างนั้นอีกด้วย คือมีการแบ่งตัวย่อยออกไปอีก แต่ก็ยังไม่ถึงกับถึงขนาดเป็นบุคคลตัวตน เรา เขา ที่เดียว ในตอนนั้นขอท่านผู้อ่านโปรดอย่าลืมว่า เรากำลังกล่าวถึงวิวัฒนาการของพลังหรือชีวิตที่ทำให้เกิดวิญญาณแก้ววัตถุ (ensouling force of life) ไม่ใช่มุ่งถึงรูปร่างที่ปรากฏออกมาภายนอกแต่อย่างใด และพลังที่ทำให้เกิดวิญญาณขึ้นนี้ ก็พัฒนาไปโดยอาศัยคุณธรรมที่ได้สั่งสมไว้ (เป็นบารมี) ในระหว่างที่ลงมาถือเอาวัตถุเป็นเครื่องห่อหุ้มอยู่ ยกตัวอย่างเช่นในอาณาจักรพีชนั้น

ไม่ใช่มีวิญญาณหนึ่ง ๆ โดยเฉพาะสำหรับต้นไม้ต้นหนึ่ง แต่จะมีวิญญาณกลุ่ม (group-soul) สำหรับต้นไม้เป็นจำนวนมากมายในพันธุ์เดียวกัน ในบางกรณีก็ขยายออกไปถึงขนาดใน species (คือชนิดอย่างกว้าง) เดียวกันเลยทีเดียว ยังมีส่วนในอาณาจักรสัตว์มีการแบ่งตัวย่อยละเอียดลงไปอีกมากจริงอยู่ในบางกรณีเช่นในกรณีของแมลงชั้นต่ำบางจำพวก วิญญาณดวงเดียวอาจจะชุบชีวิตแมลงประเภทนั้น ๆ ได้นับจำนวนตั้งล้านตัวก็มี แต่เมื่อมาถึงสัตว์ชั้นสูงขึ้นไป จำนวนร่างกายที่จะรวมกลุ่มกันในวิญญาณกลุ่มหนึ่ง ๆ นั้นก็จะน้อยลง ๆ ทุกที

บทที่ ๗

วิญญาณกลุ่มของสัตว์ (Animal Group soul)

สำหรับนักศึกษาส่วนมาก คำว่า “วิญญาณกลุ่ม” (group soul) คงจะเป็นคำใหม่และฟังเข้าใจยากอยู่สักหน่อย ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ใคร่ขอเสนอบทอุปมาของทางตะวันออกสักเรื่องหนึ่ง เพื่อว่าอาจจะทำให้นักศึกษา (ทางตะวันตก) เข้าใจได้ดียิ่งขึ้น

ลองคิดถึงน้ำจำนวนหนึ่งในถังหรือกระป๋องใบหนึ่ง ต่อจากนี้ลองคิดว่าเราจะตักน้ำในถังนั้นออกมาสักแก้วหนึ่ง นั่นก็หมายความว่าน้ำในแก้วเล็ก ๆ ใบนั้นเป็นวิญญาณของสัตว์ตัวหนึ่ง ๆ ซึ่งถูก “ตัก” หรือ “เป็นตัวแทน” ของวิญญาณใหญ่ ซึ่งเป็นวิญญาณกลุ่มที่อยู่ในถังใหญ่นั้น น้ำในถังใหญ่นั้นในขณะนี้จะเป็นอันว่าอยู่แยกกันกับน้ำในแก้วใบเล็ก แต่น้ำในแก้วใบเล็กนั้นก็มิรูปร่างใหม่ ซึ่งเป็นไปตามลักษณะของถ้วยแก้วใบเล็กนั่นเอง ต่อจากนั้นถ้าเราเอาวัตถุอย่างใดอย่างหนึ่งเช่นสีมาสัปกลงไปในน้ำในแก้วใบเล็ก น้ำในนั้นก็

เกิดมีสีไปตามนั้นฉันใด ในทำนองเดียวกันวิญญาณที่แยกตัว ออกจากวิญญาณกลุ่มชั่วคราว ก็จะมีสิ่งสมคุณลักษณะ พิเศษต่าง ๆ เข้าไว้ อันเป็นผลของประสบการณ์ที่ผ่านเข้ามา เกี่ยวข้องในแง่ต่าง ๆ กันฉะนั้น

การที่สัตว์ตัวหนึ่ง ๆ ตายลง ก็พอจะเปรียบได้กับการที่เราเอาน้ำที่อยู่ในถ้วยแก้วเล็กนั้นเทกลับลงไปรวมกันใน ถังใหญ่ตามเดิม ในตอนนี้สีผสมที่อยู่ในแก้วเล็กก็จะลงไป ละลายอยู่ในน้ำในถังใหญ่ด้วย แต่ก็จะไม่เข้มข้นเหมือนกับ ที่อยู่ในแก้วเล็กนั้น คือคงจะต้องมีสีเจือจางลงไปมาก โดยนัยนี้คุณสมบัติ (ทั้งดีและชั่ว) ใด ๆ ที่สัตว์ตัวหนึ่งได้รับ คือสิ่งสมไว้ก่อนตายนั้น ก็จะมีส่วนกระทบกระทั่งจนถึง วิญญาณกลุ่มของมันบ้างเล็กน้อยในเมื่อสัตว์ตัวนั้นถึงแก่ ความตายไปแล้ว

โดยนัยนี้จะเห็นได้ว่า เมื่อน้ำในถังใหญ่ได้ถูกตักออกไป แก้วหนึ่ง และน้ำในแก้วนั้นได้ถูกผสมด้วยสีต่าง ๆ แล้วจึง นำกลับออกมาเทลงถังใหญ่ตามเดิมเช่นนี้ ก็เป็นอันว่าน้ำใน ถังใหญ่นั้นจะเริ่มเปลี่ยนจากสภาพเดิมไปด้วยเช่นเดียวกัน คือไม่สามารถจำดำรงอยู่ในสภาพเดิมก่อนที่จะถูกตักไปนั้น

ได้อีกต่อไปแล้ว เพราะอย่างน้อยก็ต้องมีสีจากแก้วใบเล็ก ผสมอยู่ด้วย มากบ้างน้อยบ้างตามแต่กรณี

ที่นี้สมมติว่าถ้าเราสามารถจะตักน้ำออกไปจากถังใหญ่ อีกครั้งหนึ่ง โดยให้มีจำนวนอนุ (molecules) เท่ากับ น้ำในถ้วยแก้วที่ตักออกไปครั้งแรกพอดีจริง ๆ (ไม่ขาดไม่เกิน) ดังนี้แล้ว มันก็จะได้แก่การแบ่งภาคไปเกิดใหม่ (reincarnation) นั่นเอง แต่เนื่องจากการกระทำเช่นนั้นเป็นไปไม่ได้เลย ดังนั้น ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจึงเป็นเพียงการที่วิญญาณที่ แยกตัวออกไปชั่วคราวนั้น ถูกดึงดูดเข้ามาหาวิญญาณกลุ่ม ใหม่อีกครั้งหนึ่ง พร้อมกันนั้น คุณสมบัติ (คือวิบากทั้งดี และชั่ว) ที่ได้ถูกสั่งสมไว้ในระหว่างที่วิญญาณนั้นได้แยกตัว ไปชั่วคราวนั้นก็ยังคงอยู่ คือถูกรักษาไว้เป็นอย่างดีใน วิญญาณกลุ่มนั่นเอง ไม่ได้หายสูญไปไหนเลย

แต่ตามหลักความจริงแล้ว ไม่ได้มีการตักน้ำออกไปที่ ละแก้ว หรือเทกลับมารวมใหม่ที่ละแก้วอย่างซ้ำ ๆ เช่นนั้น เพราะจะมีวิญญาณที่แยกตัวออกไปมากมายพร้อมกันและ เรื่อย ๆ ไป และในทำนองเดียวกันก็จะมีน้ำในแก้วเล็ก ๆ ที่ถูกเทกลับมารวมลงในถังใหญ่คราวละหลาย ๆ ถ้วยและ

ก็ตลอดเวลาด้วย โดยนัยนี้วิญญาณที่แยกไปแต่ละดวง จึงนำวิบากของตนกลับมาสู่วิญญาณกลุ่มเรื่อย ๆ ไม่มีหยุดยั้ง เมื่อกาลล่วงไป ๆ ในวิญญาณกลุ่มแต่ละกลุ่ม ก็จะมีวิบากสั่งสมเข้ามาไว้มากมาย ซึ่งก็จะมีส่วนหนึ่งหรือหลายส่วนที่เหมือนกัน (คือคล้ายกับจะเป็น common factor) หรือแพคเตอร์ร่วมหรือเป็น lowest common denominator ของกลุ่มนั้น ๆ และ common factor นี้เองที่เป็นตัวสัญชาติญาณ (instincts) ที่ติดตัวมากับสัตว์นั้น ๆ ตั้งแต่เกิดเลยทีเดียว ยกตัวอย่างเช่น ลูกเปิด เมื่อออกมาจากไข่ก็วิ่งตรงเข้าหาน้ำและว่ายน้ำได้ทันทีโดยไม่มีความกลัวเลย แม้ว่าลูกเปิดนั้นจะอยู่ในไข่ซึ่งแม่ไก่เป็นผู้กกให้ก็ตาม ทั้งนี้แม่ไก่ย่อมจะตกใจเมื่อเห็นลูกเปิดวิ่งไปหาน้ำ เพราะมันจะติดตามประสาของมันว่าถ้าลงไปอยู่ในน้ำก็ต้องตายอย่างแน่นอน แต่วิญญาณกลุ่มซึ่งแฝงตัวทำงานอยู่ในร่างของลูกเปิดนั้นจะไม่แยแสต่อการวิตกกังวลของแม่ไก่เลย มันจะรู้จากวิบากของมันเองซึ่งได้สั่งสมมานับชาติไม่ถ้วนแล้วว่าน้ำนั้นแหละคือที่สำราญของมัน ดังนั้นมันจึงวิ่งไปหาน้ำได้โดยไม่ต้องลังเลเลย

การแบ่งเซลล์

ความโน้มเอียงที่จะแบ่งหรือแยกออกไปในแต่ละกลุ่มของวิญญาณกลุ่มนี้ปรากฏมีอยู่ และดำเนินไปอยู่ตลอดเวลา แม้ในภูมิสูงก็มีอยู่เช่นเดียวกัน ซึ่งในภูมิต่ำนั้นเป็นปรากฏการณ์ ซึ่งเลดูคล้าย ๆ กับการแบ่งเซลล์เหมือนกัน ในวิญญาณกลุ่มซึ่งในระดับนี้เราควรจะได้ว่า เป็นวิญญาณที่ชุบชีวิตของมวลสารจำนวนมากในภูมิจิต (mental plane) นั้น ปรากฏการณ์ “แบ่งเซลล์” จะเกิดขึ้นในระยะแรกเป็นเยื่อบาง ๆ แหบจะมองไม่เห็นก่อน ซึ่งถ้าจะเปรียบก็คงจะคล้ายกับการที่มีผนังอะไรสักอย่างหนึ่งเกิดขึ้นกลางถึงน้ำในชั้นแรก ๆ นั้น น้ำก็ยังคงไหลผ่านผนังนี้ไปมาได้บ้าง แต่จะปรากฏว่าน้ำที่ถูกตัดออกไปจากด้านใดของถึงนั้น จะกลับคืนสู่ด้านนั้น ๆ เสมอ คือจะไม่ไหลกลับไปสู่อีกด้านหนึ่ง และโดยนัยนี้น้ำทางด้านหนึ่งของถึงก็จะเริ่มมีคุณลักษณะต่างกับอีกด้านหนึ่งมากขึ้นทุกที ในระหว่างนี้ผนังซึ่งเกิดขึ้นตรงกลางนั้นก็หนาและแข็งตัวขึ้น จนกระทั่งในที่สุดน้ำจากข้างหนึ่งก็จะไหลไปสู่อีกข้างหนึ่งไม่ได้เลย โดยนัยนี้ต่อมาก็จะเกิดเป็นน้ำ ๒ ถึงขึ้นแทนที่จะเป็นน้ำถึงเดียวเหมือนกัน

กระบวนการนี้จะเกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า จนเมื่อมาถึง สัตว์ชั้นสูงขึ้นมาเรื่อย ๆ ก็จะมีจำนวนวิญญาณน้อยลง ทุกทีที่จะรวมอยู่ใน “วิญญาณกลุ่ม” หนึ่ง ๆ อย่างไรก็ตาม ปรากฏว่าการแบ่งแยกออกไปเป็น “ตัวตน” ต่างหากจากกลุ่ม ซึ่งยกระดับวิญญาณจากอาณาจักรของสัตว์ชั้นสู่ความเป็นมนุษย์นี้ จะเกิดขึ้นได้ก็เฉพาะในสัตว์บางประเภทเท่านั้น (หมายความว่า มีสัตว์บางประเภทเท่านั้น ไม่ใช่ทุกประเภทที่จะ วิวัฒนาการกลายเป็นมนุษย์ได้) คือความสามารถนี้จะเกิดขึ้นในจำพวกสัตว์ที่สามารถมาอยู่กับมนุษย์จนเชื่อใจได้ เท่านั้น และในจำพวกสัตว์ดังกล่าวนั้น ก็มีใ้ว่าจะสามารถ วิวัฒนาการมาถึงระดับมนุษย์ได้ทุกชนิด ในตอนนี้ต้องขอให้ ท่านผู้อ่านระลึกไว้ด้วยว่า มนุษย์เราในตอนนี้ได้ก้าวมาถึง ประมาณจุดกึ่งกลาง คือเลยจุดกึ่งกลางของวิวัฒนาการมา ได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้นเอง (นี้หมายถึงว่านับตั้งแต่มีมนุษย์ ขึ้นในโลก เราก็เพิ่งก้าวมาได้เพียงแค่นี้ ดังนั้นเราจึงจะต้อง ก้าวต่อไปอีกประมาณครึ่งทาง ซึ่งคงไม่ทราบว่าจะต้องใช้ เวลาอีกสักเท่าใด) และเมื่อมนุษย์เราทั้งหลายก้าวไปจนสุดเขต แห่งการวิวัฒนาการในจักรวาลนี้แล้วนั้นแหละจึงพอจะหวังได้ บ้างว่า สัตว์จำพวกที่สามารถจะวิวัฒนาการมาเป็นมนุษย์ได้

นั้น จะเริ่มตั้งต้นความเป็นมนุษย์ขึ้นมากับเขาได้ (ซึ่งก็คงจะเป็นมนุษย์ที่ยังป่าเถื่อนมาก) ดังนั้น แม้ในขณะนี้สัตว์ประเภทใดที่สามารถก้าวมาจนขนาดพอจะมีหวังจะวิวัฒนาการเพื่อเป็นมนุษย์ได้นั้น ก็ต้องก้าวหน้ามากกว่าสัตว์ประเภทอื่น ๆ อย่างเหลือหลายทีเดียว และก็แน่ละ สัตว์ประเภทที่ได้วิวัฒนาการมาจนถึงขนาด “พอมีหวัง” ได้นี้ก็มีจำนวนน้อยเหลือเกินเหมือนกัน แต่ถึงอย่างไรมันก็ยังพอมีอยู่ได้บ้าง และเป็นสิ่งที่เราทั้งหลายควรศึกษาสนใจด้วย เพราะอย่างน้อยมันก็เป็นเครื่องแสดงว่าเราทั้งหลายนั้น ก่อนที่จะได้มาเป็นอย่างที่เราเป็นอยู่ในขณะนี้ก็ได้ผ่านสภาพเช่นนี้มาแล้วเหมือนกัน อาณาจักรของสัตว์ในดวงจันทร์ ซึ่งเป็นต้นกำเนิดความเป็นมาของเราทั้งหลายนั้น บัดนี้ก็ยังอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าอาณาจักรของสัตว์ในโลกเราปัจจุบันนี้เสียอีก แต่นั่นแหละ หลักการและกระบวนการของวิวัฒนาการก็คงจะเป็นไปเช่นเดียวกัน (คือมันจะค่อย ๆ พัฒนาตนเอง คือค่อย ๆ กลายมาเป็นสัตว์ชั้นสูงขึ้นจนกลายเป็นมนุษย์ และก็วิวัฒนาการต่อไปจนเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์จนได้ แม้ว่าจะต้องใช้เวลานานแสนนานจนกระทั่งคงจะต้องคิดเป็น “ปีแสง” ก็ตาม)

บทที่ ๘

เส้นโค้งที่เดินขึ้น (The Upward Curve)

การพัฒนาวินิญาณ

ก่อนที่จะอธิบายเรื่องนี้โดยละเอียด ข้าพเจ้าจะขอให้ท่านผู้อ่านพลิกดูรูปที่ ๔ เสียด้วย ดังได้อธิบายไว้แล้วนั้นคือแถบที่เป็นสีต่าง ๆ ซึ่งประกอบเป็นส่วนสำคัญของภาพนี้ หมายความว่าถึงขั้นแห่งความก้าวหน้าหรือวิวัฒนาการในระดับต่าง ๆ ของชีวิตปฐมภูมิคือ monadic essence ดังกล่าวแล้วในบทก่อนในการเดินทางขาลงซึ่งแสดงไว้โดยคอลัมน์ทางซ้ายของภาพนั้น ชีวิตขั้นปฐมภูมินี้ จะเก็บรวบรวมเอาสารวัตถุของภูมิตะดับต่าง ๆ ที่ผ่านมานั้น เข้าไว้ห่อหุ้มตนเอง พร้อมกันนั้นก็ทำให้สารวัตถุนั้น ๆ ได้รับการกระทบกระเทือนไปด้วย โดยการที่ทำให้สารวัตถุนั้น ๆ มีความเคยชินและสามารถปรับตัวให้รับความสั่นสะเทือนทั้งภายนอกและภายใน (vibrations and impressions) ซึ่งในขณะเดียวกันอีก ชีวิตปฐมภูมินั้นก็ได้ทำให้

ตนเองเกิดมีความสามารถที่จะรับและตอบความสั่นสะเทือน คืออารมณ์ในระดับของภูมิต่าง ๆ ได้อีกด้วย แต่เมื่อมัน (คือชีวิตปฐมภูมิ) ได้เดินทางขาลงมาจนถึงจุดที่ฝั่งตัวอยู่อย่าง ลึกซึ่งที่สุดกับสารวัตถุแล้ว ต่อจากนั้นก็จะเป็นการเริ่มต้น การเดินทางขาขึ้นแห่งการวิวัฒนาการเพื่อไปสู่ความเป็นผู้สูงสุดในทางวิญญาณ กระบวนการของมันตอนนี้ก็จะมี ความแตกต่างกันไปบ้าง เพราะเป้าหมายในตอนนี่ก็คือการพัฒนา วิญญาณ (consciousness) ให้ได้เต็มที่ในระดับต่าง ๆ พร้อมกันนั้นก็หัดควบคุมร่างกาย ซึ่งมันได้สร้างขึ้นจาก วัตถุติดอันเป็นสภาวะของภูมิในระดับต่าง ๆ นั้น เมื่อกระทำเช่นนี้ได้ ก็เป็นอันว่าสามารถใช้ร่างกายในระดับ ต่าง ๆ นั้นเป็นเสมือนเครื่องมือหรือยานพาหนะในชั้น ต่าง ๆ กัน (คือไม่ใช่ตกเป็นทางของร่างกายหรือติดอยู่กับ ร่างกายเหล่านั้น) โดยนัยนี้ ร่างกาย (ซึ่งอยู่ในความควบคุม ได้แล้ว) ก็จะทำหน้าที่เป็นเสมือนสะพานเชื่อมอารมณ์ ภายนอกกับวิญญาณให้มีการติดต่อถึงกันได้ และยังสามาร ด้เป็นเครื่องอำนวยความสะดวก ทำให้วิญญาณนั้นสามารถ แสดงปรากฏการณ์ออกมาในระดับชั้นภูมิต่าง ๆ ได้อีกด้วย

กระบวนการดังกล่าวนี้โดยปกติธรรมดา จะเริ่มต้นที่ วัตถุขั้นต่ำที่สุดก่อน ทั้งนี้เพราะความสิ้นสะเทือนของ วัตถุในระดับนี้ แม้มีลักษณะหายาบที่สุดก็ตาม ก็มีพลัง น้อยที่สุด และมีอำนาจเจาะทะลุสิ่งต่าง ๆ ได้น้อยที่สุด ดังนั้น จึงบังคับควบคุมได้ง่ายที่สุดด้วย ด้วยเหตุนี้ มนุษย์เรานั้น แม้ว่าภายในตัว (คือใจ) จะมีคุณลักษณะหรือความสามารถ ขึ้นสูงแผงอยู่มากมายหลายประการก็ตาม แต่ได้มา มีความรู้สึกความเป็นตัวตนอย่างจริงจัง ก็เมื่อมาครองกายเนื้อ ซึ่งเป็นวัตถุหายาบนี้เอง แม้ว่าจะได้เดินทาง (ผ่านภูมิต่าง ๆ) มาแล้วเป็นเวลานานแสนนาน และต่อจากนี้เอง เขาก็จะ เริ่มต้นการเดินทางขาขึ้น โดยพัฒนาและประณีตขึ้นไปทีละเล็กละน้อย จนกระทั่งขึ้นไปถึงระดับกายหรือพาหะ ที่เป็นภูมิทิพย์ และต่อจากนี้ก็จะกินเวลาอีกนานทีเดียว กว่าจะได้พัฒนาขึ้นไปอีกจนถึงระดับภูมิจิต (mental plane)

ถ้าท่านผู้อ่านหันกลับไปดูภาพ ๔ อีกครั้งหนึ่งก็จะ เห็นว่ามีช่วงหรือแถบแต่ละแถบ ซึ่งเป็นเครื่องหมายแสดงถึง อาณาจักรแต่ละอาณาจักร ในแถบที่แสดงถึงอาณาจักร แร่ธาตุนั้น มีความกว้างมากที่สุดในส่วนล่างของภูมิวัตถุ ซึ่งมีความเข้มข้น (คือหายาบ) มาก ต่อจากนั้นเมื่ออย่างเข้า

ภูมิวัตถุละเอียด (etheric physical matter) แแถบนั้นก็จะค่อย ๆ แคบขึ้น (เป็นรูปสามเหลี่ยมรูปตั้งมุมยอดอยู่ด้านบน) คือเมื่อเข้าสู่ภูมิสูงขึ้นไปทุกที นี่แสดงว่าในอาณาจักรแร่ธาตุนั้น วิญญาณยังไม่สามารถควบคุมส่วนบนของวัตถุที่ละเอียดได้อย่างสมบูรณ์ทีเดียวและควรจะสังเกตไว้ด้วยว่า มีส่วนสีแดงอยู่เล็กน้อย (เป็นมุมยอดของสามเหลี่ยมดังกล่าว ซึ่งไหลเข้าไปในภูมิทิพย์ด้วยหน่อยหนึ่ง) ทั้งนี้แสดงว่ามีวิญญาณเป็นส่วนผสม (ในแร่ธาตุ) อยู่ด้วยหน่อยหนึ่งเหมือนกัน โดยอาศัยวัตถุจากภูมิทิพย์นั่นเอง ทั้งนี้ย่อมหมาความว่ามีตัณหา (desire) จำนวนหนึ่งแฝงอยู่ในแร่ธาตุด้วย

ตัณหา (วิญญาณ) ในแร่ธาตุ

อาจฟังดูน่าแปลกประหลาดอยู่บ้างสำหรับท่านผู้อ่านบางท่าน เมื่อข้าพเจ้ากล่าวว่ามีตัณหาแฝงอยู่ในแร่ธาตุต่าง ๆ ด้วย สำหรับนำเคมีทั้งหลาย เป็นที่รู้จักกันดีอยู่ว่า มีความสัมพันธ์กันทางเคมี (Chemical affinity) อยู่เสมอระหว่างแร่ธาตุบางชนิด คือว่าแร่ธาตุบางชนิดมักจะเข้ากันได้ดีกับบางชนิดเป็นพิเศษ (ในการผสมผสานกัน) นี่แสดงว่ามันมี

ลักษณะของการชอบ (และไม่ชอบ) กับแร่ธาตุเหล่านี้ เป็นประจำของมันอยู่เสมอ ก็ลักษณะดังกล่าว (คือการเข้ากันได้ดีกับจำพวกหนึ่ง และเข้ากันไม่ได้กับอีกจำพวกหนึ่ง) นั้น คืออะไรเล่า ถ้าไม่ใช้การแสดงออกของตัวมันนั่นเอง ? จะเห็นว่าธาตุอย่างหนึ่ง มีความโน้มเอียงที่จะเข้าผสมกับธาตุอีกอย่างหนึ่งอย่างรุนแรงจนกระทั่งมันจะละทิ้งสารวัตถุอีกอย่างหนึ่งซึ่งมันบังเอิญรวมอยู่ด้วยในขณะนั้น ทั้งนี้ก็เพื่อเข้ามาผสมกับธาตุชนิดที่มันชอบอย่างยิ่ง และอันที่จริง นักวิทยาศาสตร์ก็อาศัยค้นหาของธาตุเหล่านี้เองทำให้เขา “เตรียม” หรือว่าผลิตแก๊สต่าง ๆ ขึ้นมาได้ตามที่เขาต้องการ ยกตัวอย่างเช่น เราย่อมรู้ว่าน้ำนั้นก็มีออกซิเจนและไฮโดรเจนรวมตัวกันอยู่ แต่พอเราเอาโซเดียมใส่ลงไปในน้ำ เราจะพบว่า ออกซิเจนชอบโซเดียมมากกว่าชอบไฮโดรเจน เพราะมันจะผลัดทิ้งจากไฮโดรเจนเพื่อมารวมกับโซเดียมทันที ต่อจากนั้นเราก็จะได้สารประกอบ (Compound) ซึ่งเรียกว่า โซเดียมไฮดรอกไซด์แทนที่น้ำ ส่วนไฮโดรเจนซึ่งถูกออกซิเจนผลัดทิ้งไปเสียแล้วนั้นก็หนีไปเลย อีกตัวอย่างหนึ่งก็คือ ถ้าเรานำขี้ตะไบสังกะสี (zinc fittings) ไปใส่ในกรดไฮโดร-คลอริกที่เจือจาง (คือกรดนี้ก็ได้แก่ออกซิเจนผสมกับคลอรีน

นั่นเอง) เราจะพบว่าคลอรีนจะผละทิ้งไฮโดรเจนเพื่อจะมาผสมกับสังกะสี และผลที่เกิดก็คือจะเกิดเป็นซิงค์คลอไรด์ (zinc chloride) ส่วนไฮโดรเจนที่ถูกผละทิ้งไปนั้น เราก็สามารถจะเก็บเอามาไว้ให้อยู่ต่างหากได้ ตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่าการกล่าวว่ามีต้นหาแฝงอยู่ในอาณาจักรแร่ธาตุนั้น เป็นเรื่องที่มีเหตุผลสมควรทีเดียว

ต้นหาในพืช

ต่อไป ขอให้เราพิจารณาดูแถบในรูปดังกล่าวแล้วข้างต้น โดยดูที่แถบของอาณาจักรพืช เราก็จะเห็นว่าแถบนี้มีความกว้างมากที่สุด มิใช่เฉพาะในส่วนที่เป็นวัตถุดิบที่ดิบ (หรือหยาบ) เท่านั้น แต่ยังหนาเข้าไปถึงส่วนละเอียด (etheric) ด้วย และเราจะเห็นว่า ประเด็นที่เป็นเครื่องหมายบ่งถึงต้นหา นั้น ได้พัฒนาขึ้นมามากทีเดียว ซึ่งเป็นเครื่องแสดงถึงว่าพืชมีความสามารถที่จะนำเอาวัตถุนิยมิตีพัยชั้นต่ำ (lower astral matter) มาใช้ให้เป็นประโยชน์ได้ด้วย ในเรื่องนี้ผู้ที่เคยศึกษาวิชาพฤกษศาสตร์มาแล้วจะรู้ได้ดีว่า พืชมีความสามารถในการแสดงออกได้อย่างชัดเจนทีเดียว ว่ามันชอบอะไรและไม่ชอบอะไรบ้าง ซึ่งอันที่จริงการชอบและไม่ชอบนี้ก็

ลักษณะของตถุทานั้นเอง เราจะเห็นได้ว่าพีชหลายต่อหลาย
 อย่างแสดงความสามารถหาอุปาย และเครื่องมือเพื่อให้บรรลุ
 ผลสำเร็จตาม “ตถุหา” ของมันได้อย่างฉลาดน่าชมพอดูทีเดียว
 แม้วาย่อมเป็นของแน่นอนว่า จะให้มันมีความสามารถเท่า
 คนเราไม่ได้ก็ตาม

ตถุหาในสัตว์

ต่อจากอาณาจักรพีชก็มาถึงอาณาจักรสัตว์ ซึ่งสามารถ
 แสดงการปรากฏของวิญญูญาณให้เห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้นอีก
 ในรูปดังกล่าวจะเห็นว่า แถบของอาณาจักรสัตว์นี้มีความกว้าง
 เต็มที่ไม่เฉพาะแต่ในขอบเขตทั้งหมดของภูมิวัตถุ (ทั้งหยาบ
 และละเอียด) เท่านั้น แต่ยังทะลุขึ้นไปถึงภูมิย่อยที่ต่ำที่สุด
 ของภูมิทิพย์ (lowest sub-plane of the astral) อีกด้วย
 ซึ่งแสดงว่าสัตว์มีความสามารถอย่างเต็มที่ ในการสลาย
 อารมณ์อันเกิดจากตถุหาชั้นต่ำของมัน แต่เมื่อดูสูงขึ้นไปอีก
 เราจะเห็นว่า แถบดังกล่าวนี้มีส่วนแคบลงอย่างรวดเร็ว
 จนกระทั่ง ถึงภูมิย่อยของภูมิสูง (higher sub-planes)
 ซึ่งก็เป็นเครื่องชี้ให้เห็นอีกว่า ตถุหาในลักษณะที่สูงหรือว่า
 ประณีตขึ้นไปนั้นยังไม่อยู่ในวิสัยของสัตว์ที่จะรู้สึกได้เท่าใดนัก

อย่างไรก็ตาม เราอาจกล่าวได้ทีเดียวว่า ตัณหาในภาวะที่ ประณีตขนาดนั้น ก็ยังมีอยู่ (ในจิตของสัตว์นั้น ๆ) ซึ่งนาน ๆ ครั้งในกรณีพิเศษจริง ๆ เราก็จะเห็นปรากฏการณ์นี้แสดง ออกมาในรูปของความรักและความภักดีอย่างสุดซึ้ง (เช่น ความรู้สึกของสุนัขบางตัว ซึ่งมีต่อเจ้าของถึงขนาดที่มัน ยอมเสี่ยงชีวิตให้หรือยอมตายตามเจ้าของไปด้วย)

ความสามารถในการคิดหาเหตุผลของสัตว์

แถบที่เป็นเครื่องแสดงถึงอาณาจักรของสัตว์นี้ปลาย แหลมของมันจะมีสีเขียวแต่มีอยู่หน้อยหนึ่ง ซึ่งสีนี้เป็น เครื่องหมายของปัญญา (intelligence) นั้นเอง โดยนัยนี้เรา จึงอาจกล่าวได้ว่า ในระดับสัตว์นี้ มีปัญญาเกิดขึ้นบ้างแล้ว และปัญญาซึ่งแทรกตัวเข้าไปอยู่ในภูมิจิต (mental plane) หน้อยหนึ่งนี้ ก็อาศัยวัตถุในภูมินี้เองเป็นเครื่องแสดงปัญญา ของมันออกมา เรื่องนี้สมัยก่อนเราเคยทักท้วงเอาว่า สัตว์ไม่ รู้จักคิดหาเหตุผลอย่างใดเลย เพราะความรู้จักคิดค้นหา เหตุผล เป็นความสามารถโดยเฉพาะของมนุษย์เท่านั้น ส่วน สัตว์ต่าง ๆ ก็มีได้เพียงแค่สัญชาติญาณ (instinct) เท่านั้นเอง ในเรื่องนี้ถ้าหมายถึงสัตว์ชั้นสูงที่มนุษย์นำมาเลี้ยงไว้ด้วยแล้ว

ก็ต้องนับว่าความเห็นเช่นนั้นผิดแน่นอน บุคคลผู้ที่เคยเลี้ยงสุนัขหรือแมว และได้รับใคร่ใกล้ชิดสนิทสนมกับมันจริง ๆ แล้ว จะเห็นได้อย่างไม่มีข้อสงสัยเลยทีเดียวว่า สัตว์เช่นนั้นมีความสามารถรู้จักคิดหาเหตุผล คือรู้จักว่าเหตุเช่นไรจะเกิดผลเช่นไรเหมือนกัน ถือแม้ว่ามันจะคิดไม่ได้ลึกซึ้งและกว้างขวางเหมือนกับมนุษย์เราก็ตาม สำหรับสัตว์ทั่วไปโดยส่วนรวมก็พอจะกล่าวได้ว่า ความสามารถในการคิดหาเหตุผลอยู่ในระดับต่ำที่สุดจริง ๆ มันคิดของมันไปด้วยอำนาจของภูมีย่อยที่ต่ำที่สุดของภูมิจิตเท่านั้น (lowest subdivision of the mental plane) แต่สำหรับสัตว์ชนิดที่สูงขึ้นมาที่เป็นสัตว์เลี้ยง และได้อยู่ใกล้ชิดสนิทสนมกับมนุษย์มานานแล้วนั้น ชีตแห่งความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผลของมัน อาจขยายสูงขึ้นไปจนถึงชิตสูงสุดของระดับที่ต่ำทั้ง ๔ ระดับ (highest of the four lower levels) ก็ได้ แต่แน่ละถึงอย่างไร ๆ ความสามารถดังกล่าวนั้น ก็คงจะอยู่ในสภาพเป็นจุด ๆ หนึ่งซึ่งยังไม่มี ความกว้างและความยาว ดังนั้นย่อมยังไม่เหมือนมนุษย์ ซึ่งมีสภาวะเป็นแถบ (band) คือมีทั้งความกว้างและความยาว (และในกรณีของผู้ที่ได้พัฒนาแล้ว ย่อมมีทั้งความลึกหรือความสูง คือมีครบทั้ง ๓ มิติเลยทีเดียว)

บทที่ ๙

วิญญาณของมนุษย์ (Human Consciousness)

"ฐานปฏิบัติการ" ของกวางจิต

เมื่อพิจารณาถึงแถบสีที่แสดงถึงระดับของมนุษย์แล้ว เราจะเห็นได้ว่ามีลักษณะใหม่ ๆ อยู่หลายประการซึ่งแตกต่างกับพืชและสัตว์ที่ได้กล่าวมาแล้ว เพราะในกรณีของมนุษย์นี้ แถบดังกล่าวนั้นมีความกว้างเต็มที่ไม่ว่าเฉพาะแต่ในภูมิวัตถุเท่านั้น แต่ยังพุ่งขึ้นไปถึงภูมิทิพย์อีกด้วย ซึ่งแสดงว่ามนุษย์มีความปรารถนา (หรือค้นหา) ได้ทุกระดับ คือเรียกว่าตั้งแต่ขั้นต่ำที่สุดจนถึงขั้นสูงที่สุดเลยทีเดียว แม้ในภูมิจิต (mental plane) ขั้นต่ำ แถบอันแสดงถึงตัวตนนี้ก็ยังคงมีความกว้างอยู่อีก ซึ่งเป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่า เมื่อมาถึงระดับนี้แล้ว การรู้จักคิดหาเหตุผลได้เจริญขึ้นเต็มที่เช่นเดียวกัน (ทำให้เป็นค้นหาที่มีเหตุผลประกอบอยู่บ้างด้วย) พอมาถึงระดับสูงขึ้นไปกว่านี้ จะเห็นได้ว่าแถบดังกล่าวนั้นแคบลงทุกที แต่ปรากฏว่า มืองค์ประกอบอย่างใหม่เข้ามาแทนที่เป็นรูป

สามเหลี่ยมสีน้ำเงินในระดับภูมิชั้นสูงของภูมิจิต (higher mental plane) ซึ่งแสดงว่าตอนนี้ มนุษย์เริ่มปรากฏกาย อีกอย่างหนึ่งขึ้นมาแล้ว เรียกว่า causal body ซึ่งเป็นพาหนะโดยตรงหรือว่าเป็นที่อยู่คือ home โดยตรงของวิญญาณคือ soul (จะเรียกพอให้เป็นที่เข้าใจง่าย ๆ ไปก่อนว่าเป็น “ฐาน” หรือ “ฐานปฏิบัติการ” ของภวังคจิตก็น่าจะได้ ซึ่งทั้งนี้เป็นการถอดความจาก Appendix ท้ายเล่ม) และตอนนี้เองมนุษย์ก็เริ่มมี (ความสำนึกถึง) ตัวตน (ที่แท้จริงของเราขึ้นมา) ได้แล้ว ว่าสิ่งนี้เองที่ได้ไปเสวยชาติภพต่าง ๆ นานาตลอดกาล (permanent reincarnating ego)* รูปสามเหลี่ยมสีน้ำเงิน (ในรูป ๔) นั้น ก็คือรูปสามเหลี่ยมในรูป ๓ นั้นเอง สำหรับมนุษย์ส่วนมากแล้ว ความสามารถของจิตของเขาจะรับรู้อารมณ์ (คือนึกคิด) ในทางที่ดี ๆ นั้น ก็คิดดี คิดชอบไปได้ไม่เกินระดับที่ ๓ คือระดับต่ำที่สุด (คือในเขตของภูมิทิพย์) เท่านั้น ต่อเมื่อเขาได้ค่อย ๆ พัฒนาตนเอง ให้ก้าวหน้าสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ เขาจึงจะสามารถนึกและคิดอะไร ๆ ขึ้นไปได้ถึงระดับที่ ๒ และที่ ๑ (คือในภูมิ mental ชั้นต่ำและชั้นสูง) ตามลำดับ

* โปรดทราบว่า คำว่า ego ในหนังสือเล่มนี้ไม่ได้มีความหมายเหมือนกับคำนี้ที่ใช้อยู่ในวิชาจิตวิทยาปัจจุบัน แต่มีความหมายเท่ากับ self คือตัวตนที่แท้จริง นี้กล่าวตามบันทึกท้ายเล่มของเรื่อง

เท่าที่กล่าวมาแล้วนี้จึงหมายความว่า ในขณะที่จิตของมนุษย์ (ส่วนมาก) ยังไม่มีความสามารถที่จะรู้สึกหรือนึกหรือคิดขึ้นไปถึงภูมิอันมีระดับประเด็นขนาดนี้ได้เลย คืออย่างน้อยก็ทำไม่ได้เลยในระดับจิตสำนึก คือโดยจงใจและรู้สึกตัว สำหรับผู้ที่มีระดับจิตใจต่ำมากนั้นวิญญาณยังถูกตัณหาครอบงำ และบังการอยู่เป็นส่วนใหญ่ แม้ว่าความรู้สึกขั้นสูงขึ้นไป อาจะยังคงมีอยู่บ้างก็ตาม บุคคลประเภทนี้ในระหว่างหลับก็จะมีความรู้สึกนึกคิดทางกายทิพย์อยู่บ้างเป็นกลางๆ ไม่แจ่มชัดนัก ต่อเมื่อสิ้นชีวิตแล้วนั้นแหละจึงจะมารู้สึกตัวเต็มที่ในภูมิย่อยชั้นต่ำของระดับภูมิทิพย์ และในระหว่างการเกิดใหม่ในโลกมนุษย์ครั้งหนึ่งของเขานั้นเขาก็ได้มา (เป็นโอบปาติกะ) อยู่ในภูมิต่ำของภูมิทิพย์นี้เท่านั้นเกือบตลอดเวลา เพราะจิตในระดับนี้ของเขาจะยังไม่สามารถขึ้นไปถึงภูมิ “สวรรค์” (heaven world) ได้เลย เรียกว่าวิญญาณของคนประเภทนี้ยังขึ้นไปได้ไม่เกินภูมิทิพย์ชั้นต่ำเท่านั้น และชีวิตความเป็นอยู่ของเขา ส่วนใหญ่ก็เป็นอันหมกมุ่นอยู่กับความรู้สึกสัมผัสที่ผ่านเข้ามาทางภูมิวัตถุ (คือกายเนื้อ) เท่านั้นเอง

ความเห็นแก่ตัวคือการ "ฝัง" ตัวเอง

แม้ประชาชนทั่วไปในยุคแห่งอารยธรรมปัจจุบันของเรานี้ก็อยู่ในระดับนี้เกือบตลอดเวลาเหมือนกัน นอกจากว่า บางครั้งก็จะมีความรู้สึกและนึกและคิดในระดับภูมิทิพย์ขั้นสูงแทรกเข้ามาได้บ้าง แต่ถึงอย่างไร ๆ สำหรับภูมิจิตในระดับนี้ สิ่งที่จะทำให้เขาทำ พูด และคิดนั้น ส่วนใหญ่ก็จะไม่ใช่สิ่งที่มีเหตุผล หรือมีความถูกต้องสมควรที่จะทำ แต่จะเป็นสิ่งที่เราต้องการหรืออยากจะทำพูดและคิดเช่นนั้นเสียมากกว่า แต่เมื่อเขาได้พัฒนาขึ้นมาแล้วนั้นแหละ เขาจึงจะนำเหตุผลหรือความถูกต้องสมควรมาใช้เหนือความอยากหรือค้นหาได้บ้าง ซึ่งในระดับนี้ศูนย์กลางของวิญญาณจะค่อย ๆ เปลี่ยนจากภูมิทิพย์ขั้นสูงขึ้นไปสู่ภูมิจิตขั้นต่ำ ซึ่งเป็นการพัฒนาก้าวขึ้นไปอีกระดับหนึ่ง ต่อจากนั้น เมื่อเขาได้พัฒนาขึ้นไปอีกเรื่อย ๆ เขาก็จะรู้จักทำ พูด คิด ด้วยหลักการ แทนที่จะคำนึงถึงแต่ผลประโยชน์และค้นหาดังเช่นที่เคยเป็นมา

การอาศัยกายในระดับความประณีตต่าง ๆ กันเพื่อเป็นพาหนะหรือเครื่องมือในการแสดงออกของวิญญาณนี้ เป็นการพัฒนาก้าวไปอย่างสำคัญทีเดียว บุคคลผู้มีความก้าวหน้า

พอสมควรแล้ว จะสามารถทำให้วิญญาณของเขาพัฒนาไปจนสุดเขตของกายทิพย์ได้ และโดยนัยนี้ก็สมารถใช้กายทิพย์นั้นเป็นเครื่องมือ หรือพาหนะได้ตามปรารถนา หากว่าเขาจะปรารถนาเช่นนั้น แต่การที่จะทำเช่นนั้นได้ก็ต้องประกอบด้วยความเพียรเหมือนกัน ประชาชนส่วนใหญ่จะไม่มีความรู้ในเรื่องกายทิพย์เลย ดังนั้นจึงไม่ต้องกล่าวถึงว่าจะมีความสามารถในการใช้กายทิพย์ได้เพียงไร บุคคลประเภทนี้ แม้จะเกิดตายซ้ำแล้วซ้ำเล่า ไม่รู้ว่าที่ชาติต่อที่ชาติก็ตาม ก็จะไม่เคยนึกหรือคิดว่า จะทำความพยายามเพื่อพัฒนาอินทรีย์อันเป็นทิพย์ขึ้นมาใช้ประโยชน์บ้างเลย ดังนั้นอินทรีย์หรือความสามารถซึ่งแฝงอยู่นั้น ก็จะถูกบังคับให้ซ่อนตัวอยู่แต่ภายในเปลือกซึ่งห่อหุ้มอยู่อย่างแข็งแรงคล้ายๆ กับลูกไก่ที่ขดตัวอยู่แต่ภายใน “เปลือกไข่” ตลอดเวลาจะนั้นและคำว่า “เปลือกไข่” ที่กล่าวถึงนี้ก็คือการคิดและการทำการพูดซึ่งเห็นแก่ตัวในลักษณะอาการต่าง ๆ นั้นเองสภาพเช่นนี้จึงสามารถเปรียบเทียบได้อีกอย่างหนึ่งว่าเป็นเสมือนหลุมฝังศพ ซึ่งฝังความสามารถเกี่ยวกับกายทิพย์เหล่านั้นให้ซุกอยู่ใต้ดินตลอดเวลา ไม่มีวันที่จะโผล่ขึ้นมาเห็นแสงสว่างแห่งโลกภายนอกกับเขาบ้างเลย บุคคลประเภทนี้ (ซึ่งมีอยู่

มากเหลือเกินนั้น) เมื่อเวลากลางวันได้คิดทำและพูดเกี่ยวกับเรื่องอะไร พอถึงตอนหลับในเวลากลางคืนก็คิดต่อไปอีก (ในความฝันหรือในจิตใต้สำนึก) เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ได้อธิบายว่าได้สร้างกำแพงอันแน่นหนาแข็งแรง กักขังจิตของตนเองไว้ในเรื่องหยาบ ๆ ตลอดเวลา ไม่มีโอกาสที่จะไหลออกไปดูเรื่องภายนอกกำแพงอันเป็นสิ่งที่ละเอียดกว่านั้นได้เลย อาจจะมีบ้างเหมือนกัน นาน ๆ ครั้งซึ่งก็คงจะเป็นเวลานานเหลือเกินกว่าจะเกิดขึ้นสักครั้งหนึ่ง ก็อาจจะมีแรงกระแทกอย่างรุนแรงจากโลกภายนอก “กำแพง” ดังกล่าวนั้น หรือไม่ก็อาจจะเป็นความปรารถนาอันรุนแรงของตนเองกระแทกออกมาจากภายใน “กำแพง” ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะทำให้เขาได้เกิดความสำนึก ทำให้มาได้คิดบ้างว่า ยังมีเรื่องที่ละเอียดและสูงกว่่านั้นอยู่ภายนอก “กำแพง” คือความเห็นแก่ตัวและความคิดแคบ ๆ ของเขาอยู่บ้างเหมือนกัน แต่นั่นแหละมันก็จะเกิดขึ้นเพียงชั่ววูบหนึ่งหรือแวบเดียว ครั้นแล้วผ้าแห่งหมอกคือสันดานที่เห็นแก่ตัวของเขาก็จะโรยตัวลงมาปิดบังทัศนวิสัยนี้ไว้ตามเดิม ต่อจากนั้นเขาก็จะฝันเพียงแต่ในเรื่องหยาบ ๆ ตามสันดานของเขาต่อไปอีก เพราะเหตุว่า

“กำแพง” คือความคิดที่เห็นแก่ตัวของเขานั้นยังคงปิดกั้นอย่างแน่นหนาแข็งแรงอยู่เสมอเช่นเดิม

การปฏิบัติเพื่อพัง “กำแพง” (ที่ปิดกั้น) ใจ

ปัญหาที่น่าคิดจึงมีว่า ถ้าเช่นนั้น “กำแพงใจ” ดังกล่าวมาแล้วนั้น เราจะมีโอกาสทำให้มันพัง คือรื้อมันออกเสียด้วยวิธีใดบ้าง ในเรื่องนี้ขอตอบพอให้ทราบเป็นแนวทางดังต่อไปนี้

(๑) **ประการแรก ให้เป็นไปเองโดยธรรมชาติ** สำหรับในกรณีปกติทั่ว ๆ ไป ก็พอจะกล่าวได้ว่า ในอนาคตอันไกล (แสนไกล) บุคคลประเภทนั้นก็คงจะได้พัฒนาตนเองไป (อย่าช้าแสนช้า) จนไปถึงจุดที่เขาสามารถจะ “มอง” ทะลุ กำแพงใจดังกล่าวแล้วนั้นได้บ้าง ต่อจากนั้น เขาก็จะเริ่มเห็นและรู้สึกขึ้นมาที่ละเล็กละน้อยว่า ภายนอก **กำแพงคุก** ที่เขาได้กักขังตนเองไว้นั้น ก็ยังมีโลกอันเต็มไปด้วยความมหัศจรรย์และมีการทำงานกันอย่างมีชีวิตชีวาจริง ๆ เหมือนกัน

(๒) **ประการที่สอง โดยการเร่งความเพียรของ** บุคคลผู้นั้นเอง เมื่อได้ทราบความจริงดังกล่าวแล้วข้างต้น ก็อาจจะทำความพยายามด้วยตนเองอย่างจริงใจและจริงจัง

โดยสม่ำเสมอ อาศัยความเพียรสืบต่อดังกล่าวมา เขาก็อาจสร้างอำนาจขึ้นจากภายใน ทำให้ตนเองสามารถมองทะลุกำแพงใจดังกล่าวได้จากภายใน เป็นการเอาชนะแรงแห่งความเฉื่อย (inertia) ด้วยอำนาจของกิเลสซึ่งได้สั่งสมมาไว้นานแสนนานเสียได้ วิธีนี้จึงเป็นการ “เร่งความเพียร” คือเร่งกระบวนการพัฒนาตามปกติให้เร็วยิ่งขึ้น และถ้าการปฏิบัติเช่นนี้ได้มีการพัฒนาในแง่อื่น ๆ (คือในแง่ศีลธรรม) ควบคู่กันไปด้วย การพัฒนาด้วยความเร่งรีบนี้ก็จะไม่มีผลร้ายอย่างใด แต่ก็มีบางคนซึ่งพยายามเร่งการพัฒนาในด้านนี้แต่เพียงอย่างเดียวโดยไม่ได้มีการพัฒนาในด้านศีลธรรม เพื่อให้จิตมีกำลังปัญญาและความต้านทาน (ต่อมายาของกิเลส) ซึ่งขาดไม่ได้เลย และซึ่งควรจะพัฒนาขึ้นล่วงหน้าไปก่อนแล้วเสียด้วยซ้ำ ในกรณีเช่นนี้ (คือเมื่อมีการพัฒนาในด้านอิทธิฤทธิ์ โดยไม่พัฒนาจิตใจให้มีความละเอียดประณีตตามขึ้นไปด้วยเช่นนี้) ก็จะเกิดอันตรายแก่บุคคลนั้นเอง ๒ ประการ ประการแรกคือต่อ ๆ ไปเขาจะถูกกิเลสยั่วยุให้นำอำนาจ (ฤทธิ์) ที่ได้มานั้นไปใช้ในทางที่ผิด (คือในทางเห็นแก่ตัวตามเดิมอีก) ประการที่สองคือเขาจะเกิดความหวาดกลัว (จนเสียขวัญและเป็นบ้า) ในเมื่อได้มี

ประสบการณ์เกี่ยวกับพลังอันลึกลับ ซึ่งเขายังไม่เข้าใจและก็ไม่มีความสามารถพอที่จะควบคุมได้อีกด้วย

(๓) **ประการที่สาม โดยวิธีการอัน "วิถถาร"** บางครั้งก็ยังมีเรื่องทีคล้าย ๆ กันจะเป็นการ "บังเอิญ" อยู่บ้าง คือการทำพิธีทางไสยศาสตร์ซึ่งวิถถารบางอย่างก็สามารถทำให้มันหรือกำแพงนั้นเปิดออกมา แล้วปิดไม่ได้อีกดังเดิม (สำหรับบุคคลนั้น ๆ โดยเฉพาะ) เมื่อเป็นเช่นนี้บุคคลนั้น ๆ (ซึ่งไม่ได้มีการพัฒนาจิตใจในด้านศีลธรรมมาแต่ก่อนเลย) ก็จะตกอยู่ในสภาวะประหลาดมหัศจรรย์อันพิลึกน่ากลัว ซึ่งมาตาม บลาวัตสก็ ได้เคยเขียนบรรยายไว้แล้วในเรื่องเปรียบเทียบของเธอชื่อ A BEWITCHED LIFE (ชีวิตที่ถูกมนต์สะกด) หรือดังที่นักเขียนผู้หนึ่งชื่อ บูลวาร์ ลิตตัน ได้บรรยายไว้อย่างน่าฟังในนวนิยายเรื่องหนึ่งของเขาเรื่อง ZANOMI

(๔) **ประการที่สี่ คือการอาศัยผู้อื่นช่วยเร่งความเพียรให้** ในกรณีนี้หมายถึงว่าอาจมีใครคนหนึ่ง (ที่เป็นโอบปาติกะ) ซึ่งรู้จักผู้นั้นดีและเชื่อว่าเขาจะสามารถเผชิญอันตรายของภูมิตพิพย์ และทำประโยชน์ให้เกิดขึ้นแก่คน

หม่มากได้ ใครคนหนึ่งดังกล่าวมาแล้วก็อาจช่วยเหลือ (ในทางจิตใจและให้กำลังใจ) แก่คน ๆ นั้น ในทำนองช่วย เร่งความเพียรให้กันก็ได้ แต่ในกรณีนี้ “ใครคนหนึ่ง” นั้น จะต้องรับผิดชอบต่อบุคคลที่เขา “ปลุก” ขึ้นมามากที่เดียว การที่ “ใครคนหนึ่ง” ที่มีประสบการณ์และพัฒนาไปได้ ไกลกว่าจะหันมาช่วย “บุคคลนั้น” ที่ยังด้อยพัฒนามากว่าเช่นนี้ ก็ต่อเมื่อเขาได้รู้จัก “บุคคลนั้น” มาเป็นเวลานานพอ (อาจจะหลายชาติ) จึงทำให้เขามีเหตุผลพอที่จะแน่ใจได้ ว่าสมควรจะกระโดดเข้ามารับผิดชอบต่ออย่างมากมายเช่นนี้ได้ คุณสมบัติของผู้ที่สมควรจะได้รับความช่วยเหลือในการ “เร่งความเพียร” ให้นี้มีกล่าวไว้แล้วในหนังสือเรื่อง INVISIBLE HELPERS (ผู้ช่วยเหลือที่มองไม่เห็นตัว) บทที่ ๑๙ แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่และสำคัญมาก และเป็นเรื่องที่จะกระทำได้ในจังหวะที่เหมาะสมจริง ๆ คือไม่ช้าเกินไป หรือเร็วเกินไปแม้แต่วันเดียว

วิธีการสำหรับคนทั่วไป

สำหรับเราท่านส่วนมากซึ่งไม่สามารถจะหาผู้ที่มาช่วย เร่งการพัฒนาให้ได้นั้นก็ไม่ควรจะท้อใจ เพราะถึงอย่างไร ๆ

ก็ยังมีหวังที่เราจะทำของเราเองได้ (ดังในประการที่ ๒) ที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ในที่นี้ข้าพเจ้าจะขอให้คำแนะนำหรือ คำเตือนแต่เพียงว่า ก่อนที่จะเร่งความเพียรเพื่อการพัฒนาตนเองในด้านนี้นั้น ก็อย่าลืมพัฒนาตนเองในด้านอื่นที่จำเป็น ควบคู่กันไปด้วย เช่นการพัฒนาศีลธรรม และยกระดับจิต ของตนให้ประณีตตามขึ้นไปด้วยเช่นเดียวกัน เรื่องนี้เป็น ของสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง มิฉะนั้นแล้วการพัฒนา (ทาง อิทธิฤทธิ์อย่างเดียว) เช่นนั้นจะทำให้ท่านต้องถอยหลังและ กระเด็นกลับลงเหวไปอย่างรวดเร็วและแน่นอนที่สุด

ดังนั้น เราจึงสามารถกระทำการพัฒนาตนเองได้ไม่น้อย ก่อนที่จะถึงกำหนดเวลาที่เราจะเป็นผู้ตื่นขึ้นอย่างสมบูรณ์ ในวันหนึ่ง ๆ หลังจากเสร็จการทำงานประจำวันแล้ว ก่อน เข้านอน เราควรตั้งความปรารถนาให้แน่วแน่ เรามีจุดมุ่ง หมายอะไรในชีวิต (นอกเหนือไปจากการทำงานเลี้ยงร่างกาย ไปวันหนึ่ง ๆ เช่นนั้น) ถ้าเราสามารถทำได้เช่นนี้เป็นอย่าง น้อย ก็พอจะเป็นที่แน่ใจได้ว่าเราจะได้พัฒนาไปพอสมควร และมีโอกาสที่จะทำงาน เพื่อพัฒนาตนเองอย่างแท้จริง ตามที่ได้อธิษฐานใจไว้บ้าง เมื่อพ้นจากภาวะคือการครอง กายเนื้อไปแล้ว แต่นั่นแหละ เรื่องเช่นนี้เราจะไว้ใจตนเอง

ที่เดียนักก็ยังไม่ได้ (ตราบไต่ที่ยังมีกิเลสอาสวะอยู่) เพราะเราแต่ละคนก็ได้เคยล้มลุกคลุกคลานมาแล้ว เคยตั้งความปรารถนาและต่อมาก็ล้มเหลว ไม่ได้ทำตามความปรารถนานั้นครั้งแล้วครั้งเล่า ด้วยเหตุนี้จึงมีหลายท่านตั้งความปรารถนาว่าถึงอย่างไร ๆ แต่ละคืนก่อนจะหลับหรือในระหว่างหลับก็จะขอทำจิตให้พ้นจากปليโพธ คือเครื่องก่อกำเนิดให้เกิดความกังวลต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

แต่เรื่องนี้ก็ขอให้เป็นที่เข้าใจว่า การสร้างหรือการส่งกระแสความคิดที่สร้างสรรค์นั้น เราจะทำได้ในระหว่างที่หลับเท่านั้นก็หาไม่ได้ สำหรับผู้ที่มีจิตเข้มแข็งจริง ๆ แล้วก็สามารถสร้างหรือส่งกระแสจิตของเขาออกไปเวลาใดก็ได้ โดยให้บังเกิดผลตามที่ต้องการได้เสมอ โดยเฉพาะผู้ที่ได้บรรลุความสมบูรณ์ในการพัฒนาจิตแล้ว ญาณทัสสนะของท่านจะปลอดโปร่งแจ่มใสไม่มีอะไรปิดบังอีกต่อไป (คือกำแพงใจ หรือว่ากำแพงที่ปิดกั้นใจของท่านจะถูกรื้อลงโดยไม่มีโอกาสให้สร้างขึ้นมาได้อีก) ส่วนของบุคคลผู้ยังมีได้บรรลุถึงจุดหมายปลายทางดังกล่าว ก็เป็นธรรมดาอยู่เองที่จะต้องมีการเปิด ๆ ปิด ๆ (ของกำแพงใจ) สลับกันไปสลับกันมาอยู่เช่นนั้นตลอดไป

บทที่ ๑๐

อาสวะชนิดที่ ๓

ในการที่จะเข้าใจถึงการก่อตัวของวิญญูณขึ้นในร่างของมนุษย์นั้น มีเรื่องสำคัญอีกเรื่องหนึ่งซึ่งจะต้องนำมาพิจารณาด้วยนี่คืออาสวะชนิดที่ ๓ ที่ “ไหลออกมา” จากชีวิตศักดิ์สิทธิ์ (Divine Life) ซึ่งเป็นลักษณะประการแรกของโลกอสวะส่วนนี้เองเป็นส่วนที่ก่อให้เกิดลักษณะอันเด่นชัดประการหนึ่งของมนุษย์ คือ ความพยายามของวิญญูณที่จะก้าวขึ้นไปสู่ที่สูงยิ่งขึ้นเป็นลำดับ ลักษณะนี้ตรงกันข้ามกับลักษณะอีกประการหนึ่งที่เรียกว่า วิญญูณของสัตว์ที่ดิ่งลงสู่ที่ต่ำอยู่เรื่อย ๆ นี่หมายความว่าสัตว์ (เดรัจฉาน) นั้นเมื่อถึงแก่ความตาย วิญญูณของมันจะกลับไปสู่ “วิญญูณกลุ่ม” ซึ่งมันเคยสังกัดอยู่แต่เดิม แต่สำหรับในมนุษย์แล้ว ชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์จะไม่ถอยหลังกลับเช่นนั้นอีก เพราะวิญญูณของเขาจะเลื่อนขึ้นไปสู่ที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ จนไปถึงภาวะอันศักดิ์สิทธิ์ (หรือโลกุตตระตามทัศนะนี้) ซึ่งเป็นดินแดนต้น

กำเนิดของวิญญาณมนุษย์ ในรูปที่ ๓ คลื่นแห่งชีวิตแบบนี้ได้ปรากฏแสดงไว้เป็นแถบทางขวามือ (คือแถบเดินขึ้น) และจะสังเกตได้ว่าในกรณีนี้ (คือของแถบนี้) อาสวะนี้จะไม่เข้มข้นขึ้นหรือว่าจะไม่มีสภาพเป็นวัตถุมากขึ้นในขณะที่เดินทาง (ขึ้นไปเรื่อย ๆ) ตามรูปจะเห็นว่ากระแสชนิดนี้ไม่สามารถลงมาต่ำกว่าภูมิพุทธี (Buddhic plane) ได้เลย และ ณ ที่นี้เอง กระแสดังกล่าวนี้จะล่องลอยอยู่คล้ายกับเป็นเมฆหมอกที่มีพลังมหากาล รอคอยโอกาสที่จะเข้าร่วมตัวกับอาสวะประการที่สอง ซึ่งกำลังเดินทางพบกันอย่างช้า ๆ อันที่จริงแม้ว่าเมฆหมอก (แห่งอาสวะที่สาม) ดูเหมือนจะมีการดึงดูดอาสวะประการล่างให้ขึ้นมาหากก็ตาม แต่การพัฒนาที่จะทำให้เกิดมีการผสมผสานกันได้ จะต้องมาจากกระแสที่อยู่ด้านล่าง ซึ่งจะเดินทาง “ขึ้น” มาพบด้วยตนเอง

เพื่อที่จะให้ผู้มาใหม่ได้เข้าใจความจริงเรื่องนี้ได้ง่ายขึ้น ทางตะวันออกมีการอุปมาให้เห็นเป็นแนวทางดังนี้ คือขอให้นึกถึงภาพเมฆก้อนใหญ่ที่ลอยอยู่เหนือท้องมหาสมุทร ซึ่งกำลังมีคลื่นลมจัดรุนแรง ทันใดนั้นก็มียูบกรวยแหลมหักกลับ ยื่นเป็นวงออกมาจากเมฆนั้น งวงนี้ ก็คือไอน้ำที่กำลังหมุนเวียนอย่างรุนแรงนั่นเอง เบื้องล่างคือที่

มหาสมุทรนั้น ก็จะมีเกลียวน้ำวนเกิดขึ้นในท้องน้ำ แต่ในกรณีนี้แทนที่เกลียวน้ำวนนั้นจะเป็นรอยบุ่มลึกลงไปในพื้นน้ำ มันกลับเป็นรูปร่างงูขี้นไป (รับกับ) งวงเบื่องบน ต่อจากนั้น งวงทั้งสองจะค่อยเคลื่อนตัวเข้าหากันด้วยแรงดึงและดูดจากทั้งสองฝ่าย จนกระทั่งเข้ามาใกล้กันถึงขนาดที่ความดึงดูดมีกำลังมากพอทำให้งวงทั้งสองกระโดดข้ามที่ว่างในอากาศเข้ามาบรรจบกันได้ ต่อจากนั้นก็กลายเป็นงวงแห่งสายน้ำอันเดียวกัน แยกกันไม่ออกอีกต่อไป

ในทำนองเดียวกัน วิญญาณกลุ่มในอาณาจักรของสัตว์จะสลัดส่วนหนึ่งของมันออกไปเกิดใหม่เป็นเอกเทศมากขึ้น (คือมากขึ้น) ทุกทีในทำนองคล้าย ๆ กับคลื่นบนผิวน้ำซึ่งแตกตัวออกไปเรื่อย ๆ ฉะนั้น การสลัดตัวออกไปเกิดใหม่เป็นเอกเทศนี้จะดำเนินไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงเวลาหนึ่งหรือจุดหนึ่งที่มันจะ “กระโดด” ขึ้นไปหรือออกไปสูงและไกลพอที่จะไปเกิดใหม่เป็นเอกเทศจริง ๆ ในตอนนี้อาจจะเปรียบเทียบกันจะเป็นทำนองว่าเป็นน้ำที่ว่ามีสภาพเหมือนก้อนเมฆก็ไม่เชิง แต่จะว่าเป็นน้ำเต็มในทะเลก็ไม่ใช่ คือยังมีสภาวะทั้ง ๒ ประการ (ทั้งของเดิมและของใหม่) ปนกันอยู่ในตัว อย่างไรก็ตาม

ก็ตามเป็นอันว่า มันได้แยกตัวออกไปตั้งครอบครัวใหม่แล้ว และจะไม่หันหลังกลับไปสู่ที่เดิมอีก

ตัวอย่างจากของจริงของเรื่องนี้ เราจะเห็นได้จาก สัตว์เลี้ยงบางชนิดที่มีปัญญาเฉลียวฉลาดจริง ๆ ซึ่งบางตัว จะมีความจงรักภักดีต่อเจ้าของ ๆ มันมากเหลือเกิน ความจงรักภักดีดังกล่าวนี้เห็นได้จากการที่มันพยายามที่จะเข้าใจ ความประสงค์ของเจ้าของ และพยายามเอาใจเขาทุก ๆ ประการ จึงเห็นได้ชัดว่าความพยายามที่จะ “เข้าใจ” และ “เอาใจ” นี้เองได้ทำให้กำลังของสติปัญญาและความรัก ของมันพัฒนาไปอย่างมากมาย และด้วยการพัฒนานี้เอง วันหนึ่งมันก็จะสามารถยกระดับตนเองให้อยู่หรือเหนือ “วิญญูณกลุ่ม” ซึ่งเป็นต้นสังกัดเดิมของมันหรือว่าพวกมัน ถึงกับสามารถแยกตัวออกจากกลุ่มได้โดยเด็ดขาด เพราะ ความที่มันมีอะไรแตกต่างกับ “กลุ่ม” จนกระทั่งเข้ากันไม่ได้ อีกต่อไป และเมื่อเป็นเช่นนั้นก็เชื่อว่า ได้ทำตนเองให้เข้า สัมพันธ์กันได้ดีกับอัสวะประการที่สาม ซึ่งทำให้เกิดความเป็นตัวของตัวเอง ไม่ได้เป็น “สำเนา” ของใครอื่นอีกต่อไป ต่อจากนั้นมันก็จะพัฒนาไปตามวิถีทางของมันเอง จนกลับ เข้าสู่ชีวิตนิรันดรได้

มักจะมีผู้ถามว่า เหตุใดมนุษย์จึงจำเป็นต้องเดินทางผ่านกระบวนการอันยืดเยื้อแห่งวิวัฒนาการเช่นนี้? ในเมื่อในวิญญูณของมนุษย์ก็มีสาระสำคัญอันเป็นทิพย์เป็นของศักดิ์สิทธิ์มาตั้งแต่ต้นแล้ว และก็เป็นผู้มีปัญญาและคุณธรรมต่าง ๆ แฝงอยู่ในตนเองแล้วอย่างสมบูรณ์ ทั้งนี้เพราะในการ “เดินทาง” อันไกลแสนไกลและนานแสนนานโดยต้องผ่านอาณาจักรวัตถุในระดับต่าง ๆ มากมายนี้ เราต้องได้เผชิญกับความทุกข์ และความทรมานมากมายสุดที่จะคณนา เพียงเพื่อที่จะกลับมาสู่ “ต้นสังกัด” หรือสภาวะเดิมเท่านั้นเอง

คำถามนี้เกิดจากความเข้าใจผิดในเนื้อความอันเป็นมูลฐานของความจริงดังกล่าวแล้ว ทั้งนี้เพราะสิ่งที่เราเรียกว่า โมนาด (monad) หรือชีวิตปฐมภูมิของมนุษย์แตกตัวออกมาจากภาวะอันละเอียดนั้น ความจริงตอนนั้นมันยังไม่มีภาวะที่ควรจะเรียกได้ว่า เป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์เลย เพราะฉะนั้นการที่จะกล่าวว่ามันมีสติปัญญาและคุณธรรมพร้อมอยู่แล้ว จึงยังเป็นไปไม่ได้เลยทีเดียว ตอนนั้นยังไม่มีอะไรที่จะแสดงว่าเป็นปัจเจกัตลักษณ์ (individualization) คือไม่มีอะไรที่แตกต่างกับผู้อื่นหรือสิ่งอื่น ๆ เลย หมายความว่าในตอนนั้นก็ยังเป็นสารแห่งชีวิตในขั้นปฐมภูมิก่อนหนึ่ง (a mass of

monadic essence) เท่านั้นเอง ความแตกต่างกันในการเดินทาง “ขาออก” และ “ขากลับเข้า” มีมากมายเหลือเกิน ซึ่งถ้าจะเปรียบเทียบให้เห็นพอเป็นอุปมา ก็เห็นจะต้องเปรียบกับหมอกเพลิง (shining nebulous matter) แห่งจักรวาลซึ่งในตอนนั้นไม่มีใครดูออกว่า หมอกเพลิงอันมหาศาลก้อนนี้จะต่างกับก้อนนี้หรือก้อนอื่น ๆ อยางไร ต่อเมื่อเวลาได้ล่วงไปนานแสนนาน (เป็นกัปป ๆ) กลุ่มหมอกเพลิงนั้นจะพัฒนาตนเองกลายเป็นระบบสุริยะ (solar system) มีรูปร่างที่เห็นได้ชัดว่า นั่นเป็นดวงอาทิตย์ นี่เป็นดาวเคราะห์ชื่อนั้น และนั่นเป็นดาวเคราะห์ชื่อนี้ เป็นต้น แ่นละ หมอกเพลิงนั้นแลดูสวยงามดี แต่ก็มีรูปร่างสัณฐานไม่ปรากฏแน่ชัด และก็ยังไม่มีประโยชน์อะไร ต่อเมื่อได้พัฒนามาเรื่อย ๆ จนกลายเป็นดวงอาทิตย์ ก็จะเป็นสภาพที่มีประโยชน์ขึ้น คือสามารถส่องแสงและส่งพลังชีวิตให้แก่ดาวเคราะห์ที่เป็นบริวาร ทำให้เกิดมีชีวิตขึ้นบนดาวเคราะห์เหล่านั้นได้

หรือเราจะเปรียบเทียบให้เห็นเป็นอุปมาอีกอย่างหนึ่งก็ได้ คือเปรียบกับร่างกายของมนุษย์เราเองเลยทีเดียว คือร่างกายของมนุษย์เราที่ประกอบขึ้นด้วยอนุภาคเล็ก ๆ นับจำนวนไม่ถ้วนว่ากี่ล้าน ๆ หน่วย และทุกขณะจะมีอนุภาค

จำนวนหนึ่งถูกขับออกจากร่างกายตลอดเวลา (ในรูปของลมหายใจออกเป็นต้น) ที่นี้สมมติว่าอนุภาคแต่ละชิ้นที่ถูกขับออกไปจากร่างกายนั้น จะมีโอกาสไปวิวัฒนาการกลายเป็นมนุษย์แต่ละคนขึ้นมาได้ในระยะเวลาอันยาวนานคือไกลแสนไกลเช่นนี้ เราจะกล่าวได้ที่เดียวหรือว่า การที่มันถูกสลัดออกไปและได้เดินทางอันไกลและยาวนาน เพื่อกลับมาเป็นมนุษย์นั้นไม่มีประโยชน์อะไรเลย ทั้ง ๆ ที่เมื่อตอนที่มันถูกสลัดออกไปนั้น มันยังไม่มีอะไรที่จะเรียกว่าเป็นมนุษย์ได้เลย นอกเสียจากว่า มันได้ออกไปจากต้นค้ำที่เป็นมนุษย์เท่านั้นเอง ในทำนองเดียวกัน ชีวิตปฐมภูมินั้นได้ “กระเด็น” ออกไปโดยเป็นพลังที่ไหลออก (outpouring of force) หน่วยหนึ่งเท่านั้นเอง เพียงแต่ว่ามันเป็นพลังที่มีอำนาจอันเป็นทิพย์หรือศักดิ์สิทธิ์แฝงอยู่ภายใน แต่ครั้นแล้วในการเดินทาง “ขากลับ” มาสู่ต้นสังกัดเดิมมันได้กลับมาในสภาพของผู้มีปัญญานับเป็นจำนวนพัน ๆ ล้าน ซึ่งแต่ละหน่วยหรือตอนนั้นก็เรียกได้ว่าแต่ละคนนั้นสามารถจะพัฒนาตนเองให้เป็นโลกอสได้แล้ว

การอธิบายภาพต่อไปนี้จะเป็นการบรรยายหรือประสบการณ์ต่าง ๆ ในระหว่างระยะเวลาอันยาวนานแห่ง

วิวัฒนาการ ซึ่งคงจะทำให้ท่านผู้อ่านได้รับความรู้ความเข้าใจ ได้บ้างตามสมควร อย่างไรก็ตาม เท่าที่เราจะทำได้ในบทต่อไป นี้ ก็เป็นเพียงความพยายามเพื่อให้ท่านได้เห็นภาพใน ระยะต่าง ๆ ของการเปลี่ยนแปลง ซึ่งเกิดขึ้นกับพาหณะ (คือร่างกาย) ในแบบต่าง ๆ ที่มนุษย์ถือเป็นเครื่องใช้สอย ในระหว่างการเดินทาง (ในสังสารวัฏฏ์ คือ การเวียนเกิด-เวียนตาย) เขาจะต้องผ่านขั้นตอนแบบใดบ้าง ก็พอจะทราบได้ บ้างเป็นแนวทางสำหรับผู้ที่ยังไม่สามารถเห็นภาพเหล่านี้ได้ ด้วยตาของตนเอง ในตอนนี้มีเรื่องแทรกอยู่เรื่องหนึ่ง เกี่ยวกับการประสานสัมพันธ์กัน (ระหว่างอัสวะเบื้องบนกับเบื้องล่าง) ซึ่งใครจะอธิบายเพิ่มเติมอีกเล็กน้อย คือเกี่ยวกับตำแหน่ง ที่อยู่ของชีวิตปฐมภูมิ (monadic essence) นั้น ได้มีความเปลี่ยนแปลงอันแปลกประหลาดเกิดขึ้น คือตลอดระยะเวลาแห่งกระบวนการวิวัฒนาการที่ผ่านมาเป็นเวลานานแสนนาน โดยได้ผ่านอาณาจักรต่าง ๆ (คือแร่ธาตุ, พืชสัตว์มาจนถึงมนุษย์) นั้น ดวงชีวิตดังกล่าวแล้วนั้น ได้เป็นตัวการชุบชีวิตก่อวิญญาณให้เกิดแก้วตฤทุที่มันเข้าไป ครองตัวอยู่ตลอดมา ไม่ว่าจะหยาบหรือละเอียดเพียงใดก็ตาม ซึ่งมันได้เข้าไปครอบครองอยู่ชั่วคราว แต่ทว่านับจากนี้ต่อไป

สิ่งซึ่งเคยเป็นผู้ชุปชีวิตให้แก่สิ่งอื่นนั้นนั้นจะเป็นผู้ถูกชุปชีวิตให้บ้างแล้ว เพราะบัดนี้มันได้เปลี่ยนสภาพจากความเป็นส่วนหนึ่งแห่งวิญญาณกลุ่มของสัตว์มาเกิดมี Causal Body ซึ่งเป็นรังสีรูปไข่ มีแสงที่เปล่งประกายระยิบระยับล้อมรอบกายเนื้ออยู่ และ Causal Body (หรือกายรังสี) นี้เองที่เป็นสื่อให้แสงสว่างและดวงชีวิตจากเบื้องบน ซึ่งรัศมีเจิดจ้ากว่านั้นสามารถใช้ติดต่อลงมาได้ และก็กายรังสีนี้เองที่เป็นสะพานหรือทางผ่านให้ชีวิตอันประณีตสูงส่งนั้น แสดงตัวออกมาในรูปของมนุษย์ที่มีลักษณะจิตใจในสภาพต่าง ๆ กันแต่ละคน

ในที่นี้อาจมีบางท่านนึกว่า ในที่สุดการวิวัฒนาการของชีวิตปฐมภูมิที่อุตสาหกรรมดีนทาง (ในวิญญูสงสารคือเวียนว่ายตายเกิด) มาด้วยความเหน็ดเหนื่อย นานแสนนาน ก็เพียงแค่นี้เป็นสะพานหรือทางผ่านของอาสวะประเภทที่สามนี้เท่านั้นเอง ซึ่งดู ๆ ไปก็ไม่น่าจะคุ้มกับความลำบากยากแค้นแสนสาหัสนั้นเลย แต่ขอให้ท่านผู้อ่านระลึกไว้ด้วยว่า หากไม่มีการเตรียมการเพื่อให้เกิดสื่อสัมพันธ์เพื่อเป็นสะพานดังกล่าวแล้วนี้ สิ่งที่เป็นเอกภาพอันเป็นอมตะ (immortal individuality) ของมนุษย์ก็จะปรากฏมีขึ้นมาไม่ได้เลย จึงกล่าวได้ว่าผลของการกระทำเพื่อประโยชน์แก่การวิวัฒนาการ ตลอดระยะเวลา

อันนานแสนนานด้วยความยากลำบากแสนสาหัสนี้ไม่มีอะไรที่สูญหายไปเลย และก็ไม่มีอะไรที่จะไร้ประโยชน์เสียเลย ที่เดียวอีกด้วย บัดนี้องค์ ๓ เบื้องสูง (the upper triad) ที่เกิดขึ้นมาแล้วนั้น ก็ได้กลายเป็นองค์ ๑ ที่มีรัศมีเจิดฉาย ซึ่งทั้งนี้ ก็กล่าวได้ว่า “มิได้เกิดมีเกิดเป็นขึ้นโดยการนำพระผู้เป็นเจ้าของมาอยู่ในกายเนื้อเลย” แต่เป็นเพราะการ “นำกายเนื้อในรูปมนุษย์ให้ขึ้นไปสู่ภาวะพระผู้เป็นเจ้าของ” ต่างหาก และหากไม่ได้มีเวียนตายเวียนเกิดด้วยความลำบากยากแค้นแสนสาหัสมาเป็นเวลานานแสนนานเช่นนั้นแล้ว ชีวิตปฐมภูมินั้นก็ไม่สามารถจะบรรลุถึงความเป็นอันสูงสุดเช่นนี้ได้เลย ความสำเร็จอันสูงสุดนี้ก็ไต่แก่การที่มนุษย์สามารถทำตนให้ขึ้นไปสู่ภาวะอันประณีตถึงขนาดนี้ และด้วยเหตุนี้โลกอสเองก็สามารถแสดงออกได้อย่างสมบูรณ์ เพราะว่าโลกอสหรือพระบิดาผู้ยิ่งใหญ่ นั้นบัดนี้ก็ให้มี “บุตรหลาน (offspring) ซึ่งพระองค์สามารถมอบความรักอันศักดิ์สิทธิ์ให้อย่างเต็มภาคภูมิ และครั้นแล้วความรักนั้นก็กลับมาสู่พระองค์อีก โดยผ่านทางบุตรหลานที่ได้วิวัฒนาการมาโดยสมบูรณ์แล้วนั่นเอง

ในรูปที่ ๔ ทางขวามือสุดจะเห็นแถบซึ่งแสดงถึงลักษณะของบุคคลผู้ได้พัฒนาไปไกลกว่าบุคคลส่วนใหญ่ในปัจจุบันนี้มากแล้ว บุคคลประหนึ่งขอให้ชื่อว่า (Spiritual man) คือผู้มีจิตใจสูงส่งจริง ๆ วิญญาณของท่านได้พัฒนาไปเหนือกายรังสีที่กล่าวมาแล้วเสียด้วยซ้ำ ดังนั้นท่านจึงสามารถยกจิตขึ้นสู่ระดับภูมิพุทธ (Buddhic plane) ได้อย่างเสรี และวิญญาณ (consciousness) ของท่านก็สามารถรับรู้อารมณ์ในภูมิซึ่งเหนือกว่านั้นอีกได้ อย่างน้อยก็ตอนที่ออกจากร่างแล้ว ซึ่งทั้งนี้ได้แสดงไว้โดยจุดสีขาวให้เห็น นอกจากนี้ก็จะเห็นได้อีกว่าในกรณีนี้ศูนย์กลางของวิญญาณคือการรับรู้อารมณ์ ซึ่งแสดงให้เห็นที่ส่วนกว้างที่สุดของแถบนั้น ตอนนี้ก็มิได้อยู่ที่ภูมิวัตถุหรือภูมิทิพย์เหมือนเดิมแล้ว แต่เลื่อนขึ้นมาอยู่ตรงเส้นระหว่างภูมิจิตชั้นสูงและภูมิพุทธ สำหรับส่วนที่เป็นภูมิจิตชั้นสูงและภูมิทิพย์ชั้นสูงของท่านนั้น ก็ได้พัฒนาไปมากกว่าส่วนเบื้องต่ำมากทีเดียว และถึงแม้ว่าท่านจะยังมีร่างกายเนื้ออยู่ ดังจะเห็นได้จากการที่ส่วนล่างสุดของแถบนี้ยังจรดส่วนล่างสุดของภูมิวัตถุอยู่ก็ตาม แต่มันก็เป็นเพียงจุดเดียวเท่านั้น ซึ่งทั้งนี้หมายความว่าท่านครองกายเนื้ออยู่เพียงเพื่อให้เกิดความสะดวกในการดำเนินงาน

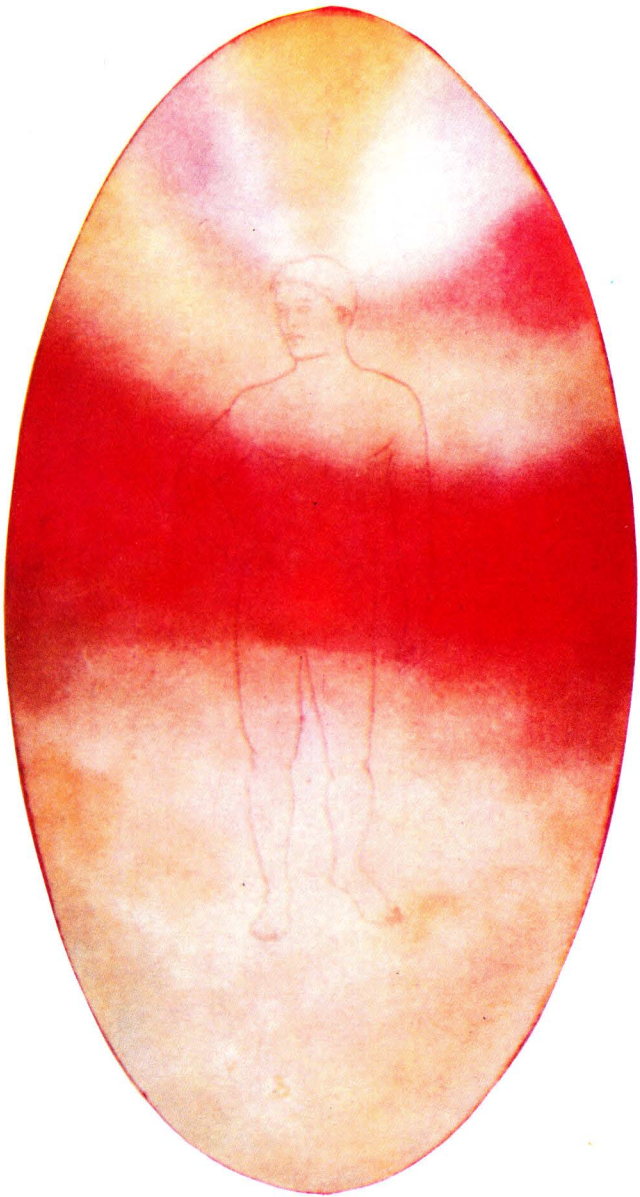
(ติดต่อกับมนุษย์) เท่านั้นเอง หากใช้เพราะว่าท่านมีความรู้สึกนึกคิด และตัณหายังฝังติดอยู่กับกายเนื้อนั้นไม่ ท่านได้ก้าวล่วงพ้นขอบเขตแห่งกรรมมานานแล้ว จึงไม่มีอะไรมาผูกมัดทำให้ต้องเวียนเกิดเวียนตายอีกต่อไป กายเนื้อที่ท่านครองอยู่ก็เพียงเพื่อเป็นพาหนะหรือเครื่องมือสำหรับใช้สอยในภุมิต่ำเช่นนี้เท่านั้น เพราะด้วยอาศัยกายเนื้อนี้ ท่านก็จะสามารถทำงานเพื่อประโยชน์ของมนุษยชาติได้ และในเวลาเดียวกันก็จะได้สามารถส่งพลังของท่านลงมาให้โลกมนุษย์ได้โดยสะดวก เพราะถ้าไม่มีเครื่องมือคือกายอันประกอบด้วยสารวัตรฤของโลกรุ่นแล้ว พลังอันประณีตนั้นก็ไม่สามารถถ่ายทอดมาให้แก่โลกมนุษย์ได้ ทั้งนี้เพราะความสั่นสะเทือน (vibrations) ของพลังอันประณีตนั้น โดยปกติจะมีความละเอียดมาก จนผู้ที่อยู่ในภุมิหยาบไม่สามารถจะรับรู้ได้เลย แต่ถ้าได้อาศัยเครื่องมืออันบริสุทธิ์ไม่มีมลทิน (คือกายของท่านผู้มีจิตประณีต) แล้วพลังนั้นก็สามรถจะถ่ายทอดโดยการถ่ายทอดมาให้ และงานที่ทำเพื่อมนุษยชาตินั้น ก็อาจสำเร็จประโยชน์ได้

เมื่อกายรังสีนี้เกิดขึ้นใหม่ ๆ นั้น จะเป็นรูปใส แต่ก็มีแสงเรืองรองอยู่ แลดูคล้าย ๆ กับฟองสบู่ยักษ์ฉะนั้น ทั้งนี้

เมื่อมองจากสายตาของผู้ที่มีทิพยจักขุ^๕ชั้นสูง คือผู้มองเห็นจะต้องเป็นผู้ที่ได้พัฒนาอินทรีย์ของกายรังสีนี้อย่างเต็มที่แล้ว มิฉะนั้นก็จะไม่อาจเห็นได้เลย ที่ว่าในขั้นนี้กายรังสีเป็นเหมือนฟองสบู่^๖นั้น ก็คือหมายความว่ามันมีลักษณะกลวงเหมือนฟองสบู่ เพราะว่าพลังอันละเอียดประณีตซึ่งแฝงอยู่ภายใน ยังไม่มีเวลาพัฒนาความสามารถที่ซ่อนเร้นอยู่ โดยการหัดรับรู้แรงกระทบที่มาจากภายนอกด้วยการสัมผัส^๗เทือน เป็นการสนองตอบไปตามนั้น ด้วยเหตุนี้ในขั้นแรก ๆ ดังกล่าวจึงไม่ค่อยจะมีสีสรรววรรณะอะไรมากนัก สีต่าง ๆ เท่าที่มีอยู่บ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็มีขึ้นเพราะคุณสมบัติบางอย่างที่ได้พัฒนามาบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ ตั้งแต่สมัยที่ยังร่วมอยู่ในวิญญานกลุ่ม^๘นั้นเอง และก็ยังคงอยู่ในระหว่างความสัมพันธ์กับพลังซึ่งอยู่ภายใน ดังนั้น จึงพอจะกล่าวได้ว่ามีอัตราความสัมพันธ์^๙ ทำให้ไหวริก ๆ อยู่บ้างตามส่วนแห่งความสัมพันธ์ดังกล่าว ซึ่งเป็นไปได้มากน้อยเพียงใด ดังนั้น แม้ในขั้นที่เพิ่งก่อตัวขึ้นเป็นระยะแรก ก็ยังพอมีสีสรรววรรณะพอมองเห็นอย่างแจ่มแจ้งได้บ้าง รูปที่ ๕ จะทำให้เรามองเห็นสภาพดังกล่าวในระยะเริ่มแรก หรือหลังจากนั้นบ้างเล็กน้อยได้ ซึ่งก็พอจะกล่าวได้ว่าเป็นกายรังสีของมนุษย์ในยุคต้น ๆ

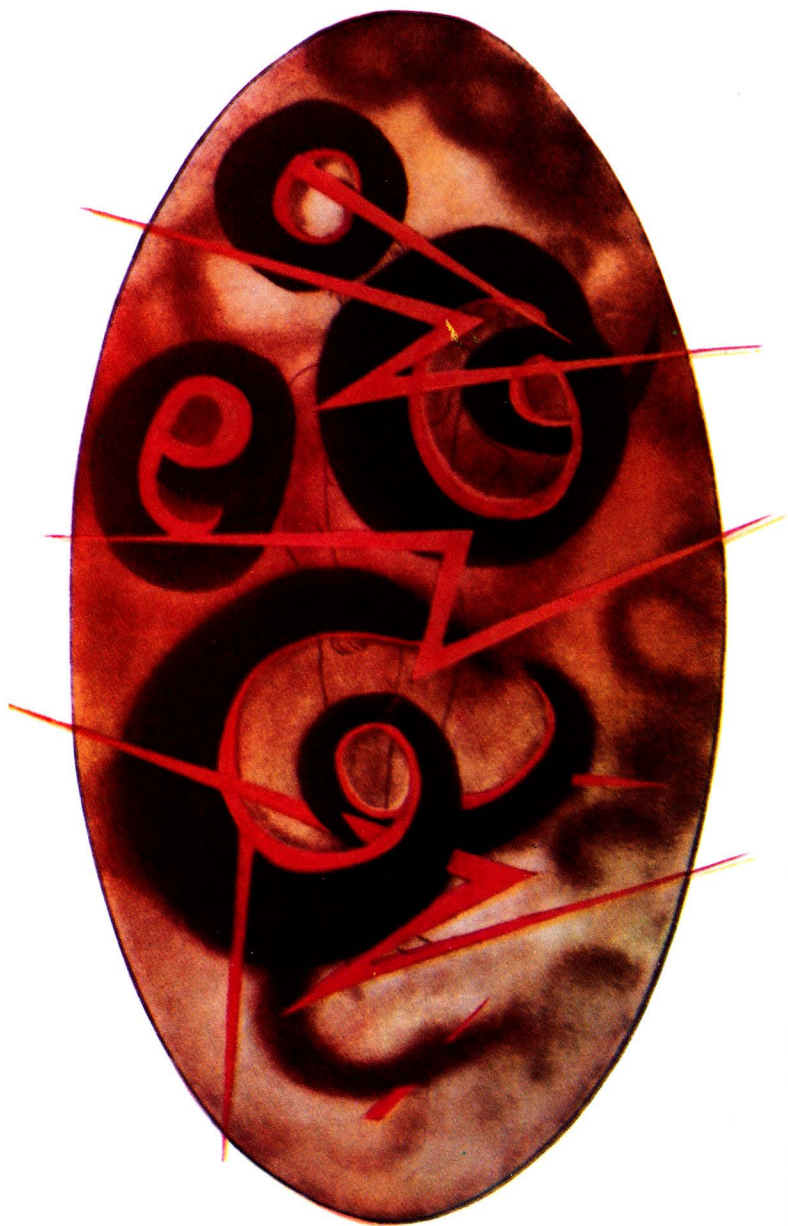
ที่เกิดมีมนุษย์ขึ้นมา (primitive man) สี่เทาที่เป็นการแลเงาอยู่ ด้านซ้ายของรูปเล็กน้ยนั้น ไม่ได้มีความหมายว่าจะต้องมีคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่งตามลักษณะของสีนั้น หรือว่าจะต้องมีสีเช่นนั้น แต่ศิลปินผู้วาดได้ระบายขึ้นมาเพื่อเป็นเครื่องให้มองเห็น (คล้าย ๆ ภาพ ๓ มิติ) ว่า กายรังสีรูปฟองสบู่ ยาวรีนี้มีความกลมมนอยู่ด้วยเท่านั้นเอง

แต่แม้ว่าในขณะที่กล่าวถึงนี้มนุษย์สามารถมีกายรังสีขึ้นแล้วก็ตาม เขาก็ยังไม่สามารถพอที่จะรับหรือตอบสนองต่อ “สัญญาณ” ที่มาจากภายในในระดับนั้นได้เลย อนึ่ง ด้วยเหตุผลดังที่กล่าวมาแล้ว คือตั้งแต่ได้เดินทางผ่านการเวียนตายเวียนเกิดมานานแสนนาน เขาก็เคยชินต่อการรับ “สัญญาณ” จากภายนอกตลอดมา เพราะมันเป็นสิ่งเดียวที่เขาสามารถติดต่อด้วยได้ในระดับนั้น ๆ ด้วยเหตุนี้เมื่อเขาจะเริ่มเดินทางขา “ขึ้น” ในตอนนี้ ก็จำเป็นที่เขาจะต้อง “แบ่งภาคไปเกิด” (reincarnation) คือโดยการแบ่งให้ส่วนหนึ่งของเขาลงไปอยู่ในภูมิต่างๆหลาย เพื่อว่าจะได้มีประสบการณ์ต่าง ๆ และแล้วก็จะได้เรียนรู้จากประสบการณ์นั้น ๆ ต่อจากนั้นก็จะได้ถอยกลับ (ส่วนนั้น) เข้ามาอยู่ในตนเองและนำเอาผล (คือวิบาก) อันเกิดจากปฏิกิริยาต่อ

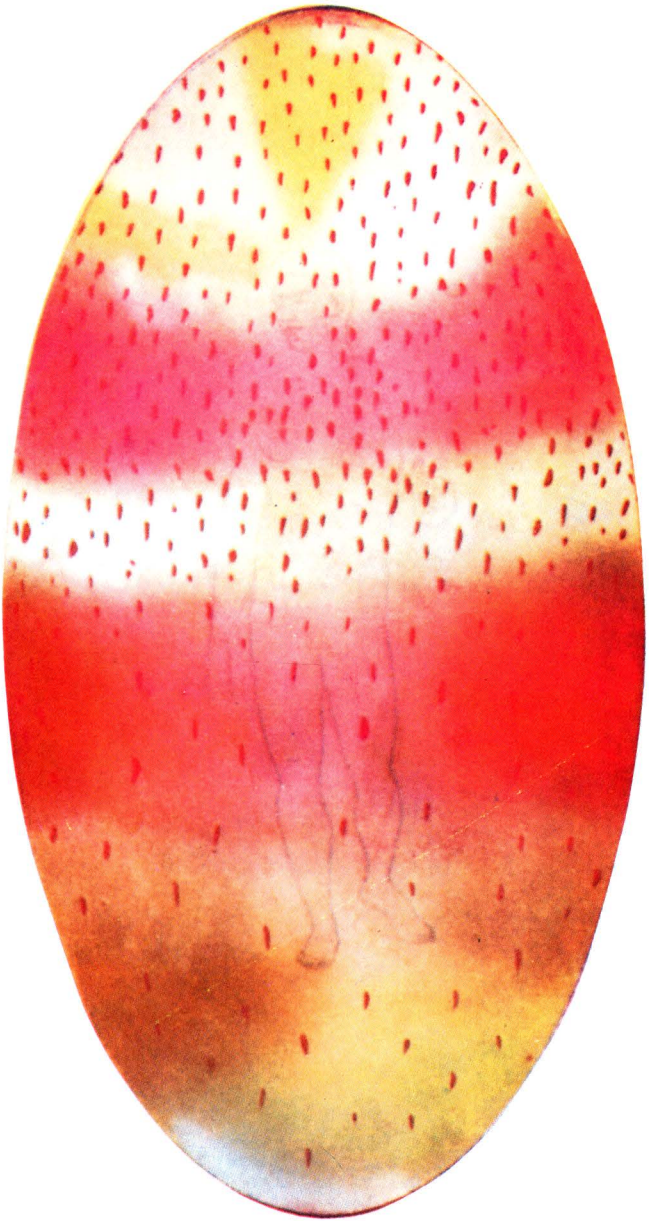

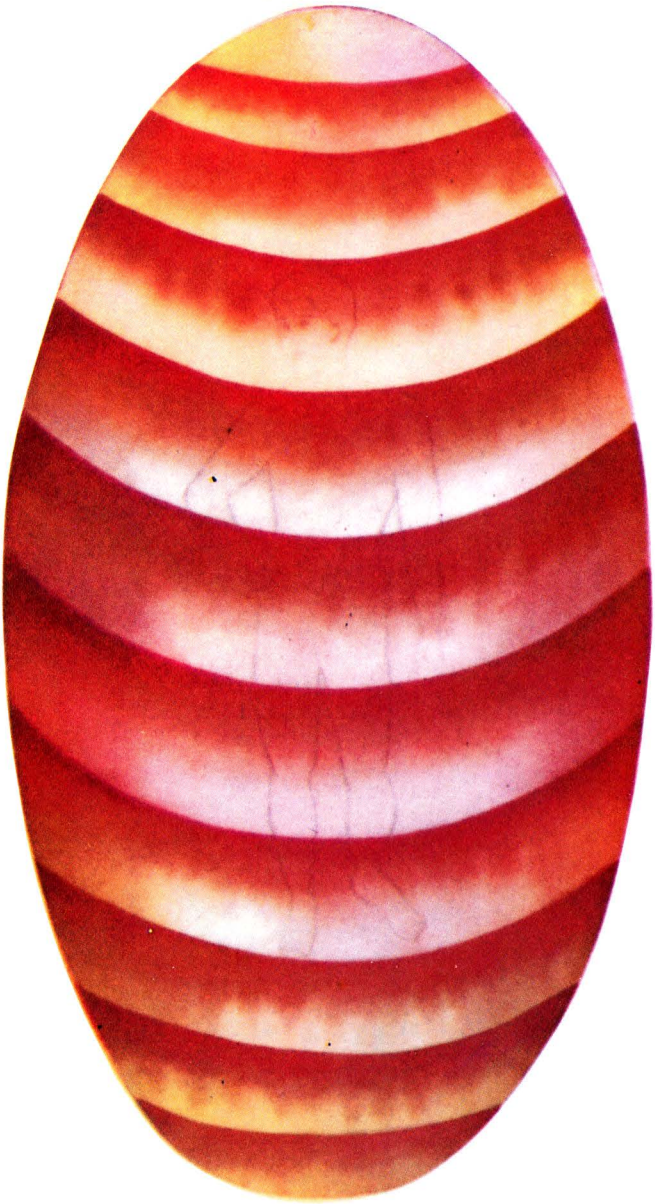

XVI

ประสบการณ์เหล่านั้นเข้ามาพร้อมกันด้วย อันที่จริงการแบ่งภาคไปเกิดนี้ จะว่าไปก็พอจะเปรียบกับการลงทุนอย่างหนึ่งได้เหมือนกัน เพราะหากทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปด้วยดี เขาก็จะได้รับต้นทุนคืนโดยครบถ้วน และยังสามารถ “ดอกเบีย” คือ วิชาที่สั่งสมไว้เป็นจำนวนมหาศาลอีกด้วย และอันที่จริงในบั้นปลาย (ส่วนมาก) เขาก็จะต้องได้อย่างนั้นจริง ๆ เสียด้วย แต่นั่นแหละ เช่นเดียวกับการลงทุนทั่วไป ย่อมจะต้องมีการขาดทุนและได้กำไรสลับกันไป ในระหว่าง (ระยะเวลาอันยาวนาน) ที่ยังไม่ได้มาถึงบั้นปลายที่กล่าวถึงนี้ เพราะเป็นของธรรมดาที่ว่าบางส่วนที่เขาลงทุน คือ ให้แบ่งภาคไปเวียนเกิดเวียนตายนั้น อาจจะไป (เป็นเสมือน “สิงติดตั้ง”) คือถูกอิทธิพลของวัตถุส่วนหยาบจับเอาไว้ได้ ทั้ง ๆ ที่วัตถุส่วนหยาบทั้งหลายนั้นก็เป็พพาหะหรือเครื่องมือสำหรับใช้สอยอาศัยเป็นทางผ่านเท่านั้นเอง ดังนั้น (ในบางกรณี) ก็อาจมีบ้างที่จะเรียกคืนมาไม่ได้ครบถ้วนทุกประการ (คือต้องปล่อยให้สูญไปบ้าง) รายการละเอียดของเรื่องนี้มีนัยกว้างขวางเกินไปจนไม่สามารถจะบรรยายในที่นี้ได้ ขอให้ท่านไปอ่านหนังสือเรื่อง THE ASTRAL PLANE (ภุมิทิพย์) ซึ่งได้บรรยายไว้ในนั้นแล้ว

การที่วิญญาณถูกดึงลงสู่ที่ต่ำดังกล่าวมานั้น ก็เพราะพลังอันหนึ่งซึ่งทางตะวันออกเรียกว่า **ตัณหา** ซึ่งได้แก่ความกระหายที่จะแสดงตนออกให้มีความเป็นอยู่หรือว่าความปรารถนาที่จะทำให้รู้สึกว่ามีชีวิตอยู่ ด้วยเหตุนี้ วิญญาณจึงห่มตัวลงในทะเลแห่งวัตถุ ทำให้ความรู้สึกว่า มีตัวตนรุนแรงยิ่งขึ้น โดยความคิดเห็นแก่ตัว (selfishness) อิทธิพล (อันเลวร้าย) ของความเห็นแก่ตัวเป็นเช่นไร ท่านผู้อ่านโปรดพลิกไปดูภาพประกอบที่ ๗ ได้ ซึ่ง ณ ที่นั้นจะปรากฏเป็นรูปโครงสร้างที่น่าชิงชังอย่างยิ่ง เป็นภาพของโครงสร้างที่ปรากฏขึ้นแก่สายตาของผู้ที่มีทิพยจักษุถ่ายทอดมาให้พวกเราได้เห็นโดยทั่วกัน แต่นั่นแหละ (หลังจากเวลาซึ่งอาจจะนานแสนนาน) เขาจะค่อย ๆ ตื่นขึ้นเห็นความจริงอันน่าชิงชังนั้น และก็จะได้ทราบว่ เขาจะต้องพัฒนาตนเองให้ก้าวไปไกลและสูงกว่านั้น ตอนนั้นเขาก็จะได้เริ่มรู้ว่าความเห็นแก่ตัวของเขาเป็นเสมือนเปลือกห่อหุ้ม ทำให้เขามองไม่เห็นเดือนเห็นตะวัน และดังนั้น (อย่างน้อยที่สุด) ก็ต้องอย่าทำอยู่กับที่นั่นเอง ทั้งนี้ เพราะว่าเมื่อมีความเห็นแก่ตัว ก็ต้องถือเอาตัว (หรืออันที่จริงก็คือสิ่งที่คิดฝันเอาเองว่าเป็น “ตัว”) สำคัญเหนือสิ่งอื่นใด (ทั้ง ๆ ที่มันไม่ได้เป็น “ตัว”) ผล (อันเกิดจากความคิดผิดนี้)

ก็คือ เกิดมีเปลือกหุ้มห่อและกั้นทางไว้อย่างหนาแน่น ทำให้การพัฒนาต้องหยุดชะงักอยู่แค่นั้น เมื่อจะต้องการพัฒนากันจริง ๆ เขาจะต้องทำลายเปลือกที่ห่อหุ้มจิตใจนี้ออกให้ได้ และแล้วก็โยนมันทิ้งไปอย่างไม่ต้องอาลัยไยดีกับมันอีก เรื่องนี้ก็เปรียบได้กับนั่งร้านในการก่อสร้างอาคารต่าง ๆ ฉะนั้นจริงอยู่นั่งร้านเหล่านั้นย่อมมีความจำเป็นและมีประโยชน์ตามหน้าที่ของมันในเมื่อการก่อสร้างอาคารยังไม่เสร็จ แต่เมื่อเราได้ก่อสร้างอาคารที่ต้องการเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ไม่มีความจำเป็นอย่างใดที่จะต้องเก็บมันไว้ในสภาพเช่นนั้นอีกต่อไป ดังนั้นในระหว่างการท่องเที่ยวพเนจรไปในสังสารวัฏฏนี้ เขาก็ได้พัฒนาผ่านกระบวนการต่าง ๆ ไปเป็นระยะ ๆ ซึ่งแสดงให้เห็นจากรูปที่ ๗ ไปจนถึงรูปที่ ๑๐ และต่อไปเรื่อย ๆ จนถึงรูปที่ ๒๓ ต่อไปนี้จะเป็นการอธิบายถึงขั้นต่าง ๆ แห่งวิวัฒนาการตามภาพดังกล่าวนั้นเป็นลำดับไป

บทที่ ๑๑

การพัฒนาของมนุษย์

ครั้งแรกวิญญาณเริ่มหยั่งลงสู่วัตถุแห่งภูมิเบื้องต่ำแห่งภูมิจิต (mental plane) ก่อน ครั้นแล้วสารวัตถุในภูมิดังกล่าวก็จะปรากฏเป็นเครื่องห่อหุ้มวิญญาณไว้ กระบวนการนี้จะเป็นไปในทันทีทันใด ซึ่งก็คงจะเป็นไปโดยอัตโนมัติด้วยไม่มากก็น้อย วัตถุเครื่องห่อหุ้มนี้เป็นการแสดงออกของคุณสมบัติที่มีอยู่ในวิญญาณนั้นอย่างแท้จริง อย่างน้อยก็เป็นคุณสมบัติต่างที่พอจะอาศัยวัตถุเช่นนั้น เป็นเครื่องแสดงออกได้ในภูมิดังกล่าวนั้น

ในที่นี้มีความจริงที่จะต้องระลึกไว้อย่างหนึ่งด้วยการก้าวลงมาสู่ภูมิต่ำแต่ละขั้นนั้นเป็นการยอมผูกมัดตนเองให้อยู่ในขอบเขตจำกัดมากขึ้นทุกที และดังนั้นคุณสมบัตินั้นของวิญญาณที่แสดงออกมาให้ปรากฏในภูมิ (ต่ำ) ต่าง ๆ นั้นย่อมจะเป็นคุณลักษณะที่สมบูรณ์ไม่ได้โดยอยู่เอง เท่าที่เป็นอยู่จึงเป็นเครื่องแสดงออกส่วนหนึ่งของคุณสมบัตินั้นทั้งหมดเท่านั้น

ซึ่งทั้งนี้พอจะเทียบได้กับภาพซึ่งศิลปินวาดเป็นภาพ ๒ มิติ บนแผ่นกระดาษเพื่อให้เป็นเครื่องแทนของจริงซึ่งมี ๓ มิติ ฉะนั้น ภาพที่เขียนบนแผ่นกระดาษแบบ ๆ จึงเป็นภาพที่ศิลปินได้พยายามให้ใกล้เคียงกับของจริงมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ซึ่งถึงอย่างไร ๆ ก็คงไม่เหมือนกับของจริงอยู่นั่นเอง ในทำนองเดียวกัน คุณสมบัติอันแท้จริงของวิญญาณเท่าที่มีอยู่นั้น จะนำออกมาแสดงในโลกแห่งสารวัตรของภูมิทำให้หมดทุกประการย่อมไม่ได้ เพราะความสิ้นสะเทือนของวัตถุ ดังกล่าวนั้นมีอัตราซ้ำและยืดขาดเกินไปเช่นเดียวกันกับที่สายลวดยังไม่ได้ซึ่งให้ตั้งเพียงพอที่จะเป็นเครื่องมือเปล่งเสียงที่ประณีตได้ครบถ้วน ดังนั้นมันจึงทำเสียงได้เฉพาะในบันไดเสียง (octave) ชั้นต่ำหรือหยาบเท่านั้น จะเปรียบอีกอย่างหนึ่งก็คงจะเป็นทำนองของเสียง (หัวต่ำ) ของผู้ใหญ่ มาร้องเพลงประสานกับเด็ก (ซึ่งแหลมเล็ก) การออกเสียงนั้นย่อมออกเสียงได้เช่นเดียวกัน แต่จะให้น่าฟังเหมือนเสียงเด็กย่อมไม่ได้ เพราะอวัยวะเครื่องเปล่งเสียงของผู้ใหญ่ไม่อำนวยให้ทำเช่นนั้นได้

ชนิดและคุณภาพของสีต่าง ๆ

ดั่งนั้นสีต่าง ๆ ที่เป็นเครื่องแสดงถึงคุณสมบัติต่าง ๆ ในกายรังสี (คือ causal body) นั้น ก็จะมีปรากฏแสดงออก เช่นเดียวกันที่กายมโนมัยหรือจิต (mental body) และ กายทิพย์ (คือ astral body) แต่ความใสสว่างเรืองรองของสี นั้น ๆ จะลดน้อยลงมาเรื่อย ๆ เมื่อเลื่อนระดับลงสู่ภูมิที่ต่ำ ลงมาเรื่อย ๆ ความแตกต่างระหว่างคุณภาพของสี (octave of color) นี้มีมากมายเหลือเกิน จนไม่สามารถที่จะบรรยาย หรือ แสดงให้เห็นบนกระดาษหรือผืนผ้าไปได้เลย นอกจากจะต้อง ใช้มโนภาพนึกเอาตามหลักเกณฑ์ที่กล่าวมาแล้วนั่นเอง เพราะ อันที่จริงแล้วไม่ต้องกล่าวถึงสีแห่งภูมิจิตตก แม้เพียงระดับ สีเหนือภูมิวัตถุขึ้นไปอีกเพียง octave (ระดับ) เดียวเท่านั้น มันสมองของเรา ซึ่งถูกขังอยู่ในกายเนื้อนี้ก็คิดฝันไปไม่ถึงแล้ว ยกตัวอย่างเช่นสีที่ต่ำที่สุดของภูมิทิพย์เป็นต้น เราอาจจะนึก วาดภาพเอาว่ามันคงเป็นสีดำและหยาบ ซึ่งถ้าจะเปรียบกับ สีของภูมิที่สูงขึ้นไปแล้ว มันก็ย่อมจะเป็นเช่นนั้นจริง แต่ถึง อย่างไม่มันก็ไม่ดำเหมือนกับที่เราเคยเห็นสีดำในโลกนี้ เพราะว่ามันจะเป็นความดำที่มีแสงเรืองรองอยู่เหมือนกัน ถ้าจะเปรียบความดำในลักษณะที่มีแสงเรืองรองเช่นนี้ ก็เห็น

จะพอใกล้เคียงกับลักษณะของไฟที่ลุกวอมแวมกำลังจะมอดฉะนั้น (คือถึงจะดำจะมีแต่ก็ยังมีแสงในตัวอยู่)

เมื่อได้ก้าวขึ้นไปสู่ภูมิสูงเป็นระยะ ๆ เราก็จะพบความจริงว่า ยิ่งวัตถุแห่งภูมิสูงมีความสามารถแสดงถึงคุณลักษณะอันสูงส่งมากขึ้นเพียงใด มันก็ได้มีความสามารถที่จะแสดงลักษณะในภูมิต่ำน้อยลงเพียงนั้น ดังนั้นสิ่งบางสิ่งที่มีลักษณะไม่น่าดูในภูมิทิพย์ ซึ่งหมายถึงลักษณะของความยินดีชนิดหยาบ (โดยเปรียบเทียบ) ในกายทิพย์นั้น เพราะถึงอย่างไร ๆ บุคคลในชั้นภูมินี้ (คือภูมิจิตนี้) ก็ยังคงมีความคิดถึงสุขสัมผัส (sensual thought) อยู่ แนวความคิดนี้ข้าพเจ้าใคร่ขอแย้งว่าไม่เป็นจริงดังนั้น คือในชั้นนี้บุคคลอาจจะยังมีความคิดซึ่งก่อให้เกิดความรู้สึกทางสุขสัมผัสอยู่บ้าง แต่ความคิดและรูปของความคิดนั้นจะปรากฏขึ้นในภูมิทิพย์ มิใช่ในภูมิจิต สีสรรอันเป็นลักษณะเฉพาะของมันจะยังคงอยู่ในกายทิพย์ แต่ในกายจิตหรือมโนมัย (mental body) ความคิดเช่นนั้นจะไปทำให้สีอันลักษณะเฉพาะของความชั่วที่ควบคู่มาด้วยกันนั้นเข้มขึ้นขึ้น คำว่าความชั่วที่ตามมาด้วยกัน (กับความคิดในทางสุขสัมผัส) ก็คือ ความเห็นแก่ตัว ความอวดดีและความหลอกลวง อย่างไรก็ตาม ความชั่วทุกประการดังกล่าวมา

แล้วนี้จะไม่มีการแสดงออกได้เลย ในรัศมีเรืองรองสุกใสของกายรังสี (causal body) นอกจากว่าจะมีส่วนทำให้รัศมีที่เรืองรองนั้น เจือจางและอ่อนแรงลงไปบ้าง ทั้งนี้ด้วยอำนาจแห่งเหตุ ๒ ประการคือ ประการแรกมันเคยเป็นสิ่งที่มีความรุนแรงและลึกซึ้งในใจมนุษย์มาก่อน ในสมัยเมื่อยังวิวัฒนาการมาสู่ขั้นต่ำและหยابเท่านั้น ในระหว่างนั้นได้มีการลุ่มหลงหมกมุ่นอย่างหนักมาแล้วเป็นเวลานาน (จึงยังคงมีอิทธิพลในด้านลบอยู่บ้างเล็กน้อย) ประการที่สองคือเมื่อมาถึงขั้นนี้ อันเป็นขั้นที่ได้อยู่ใกล้สัจธรรมมากขึ้นกว่าเดิมแล้วพลังของอำนาจฝ่ายต่ำก็ย่อมจะลดน้อยถอยลงไปเรื่อย ๆ

กระบวนการที่ทำให้เกิดสัทธิธรรมต่าง ๆ ขึ้นได้นั้น มีการดำเนินงานมาจากเบื้องล่าง คือในบางครั้งบุคคลจะรู้สึกว่ามีแรงกระทบมาจากภายนอก และทันใดนั้นก็รู้สึกอารมณ์เกิดขึ้นจากภายใน เพื่อตอบสนองแรงกระทบดังกล่าวนั้น นี้หมายความว่าชั่วขณะหนึ่งที่อารมณ์ดังกล่าวดำรงอยู่นั้น ก็จะเกิดมีความสั่นสะเทือน (vibration) อันมีอัตราเป็นลักษณะเฉพาะของอารมณ์นั้น ๆ ในกายทิพย์ ซึ่งจะได้แสดงให้เห็นต่อไปในภาพประกอบ ต่อมาเมื่ออารมณ์นั้นจางไป สักอันเป็นลักษณะเฉพาะของอารมณ์นั้นก็จางไปด้วย **แต่ว่ามีได้หายไป**

หมดสิ้น เพราะส่วนหนึ่งของสารวัตถุอันเป็นทิพย์จะยังคง ไหวตัวระริกกับกับอารมณ์นั้นอยู่ แม้ว่าตัวอารมณ์เองจะผ่านไปแล้วก็ตาม และเมื่ออารมณ์ประเภทนั้นผ่านมาด้วยความรุนแรงไม่น้อยกว่าเดิมอีก มันก็จะฝาก “รอยพิมพ์ใจ” คือความเป็นผู้ไว หรือ ไหวต่ออารมณ์นั้น ๆ ให้เพิ่มขึ้นอีกเรื่อย ๆ (ถ้าหากว่าไม่ได้มีการต้านทานไว้บ้างเลย)

อิทธิพลของ “วิบาก” ที่เหลืออยู่

ข้าพเจ้าใคร่ขอยกตัวอย่างให้เห็นดังต่อไปนี้คือ

มนุษย์เรามีอารมณ์โทสะแฝงอยู่ภายในทุกคน อารมณ์นี้จะปรากฏออกมาเป็นเมฆสีแดงเลือดนก (scarlet) ในกายทิพย์ เมื่อใดก็ตามที่บุคคลปล่อยให้อารมณ์นี้ระเบิดออกมาเป็นพัก ๆ กายทิพย์ของเขาจะมีสีแดงเลือดนกแผ่สร้าบซาบซึ่มไปทั่ว ทั้งนี้จะเป็นไปชั่วคราว ต่อมาเมื่ออารมณ์อันรุนแรงนั้นค่อยผ่อนคลายลง สีแดงเลือดนกอันเข้มข้นนั้นซึ่งแผ่สร้าบอยู่ทั่วกายทิพย์ก็อ่อนลงไปตาม แต่ครั้งแล้วมันก็ได้ “ฝังรอย” คือได้ฝากวิบากหรือแผลเป็นไว้ในกายทิพย์ของเขาบ้างน้อยบ้าง ทำให้กายทิพย์ของเขาเปลี่ยนสีพื้นของมันไปได้อย่างน้อยก็ชนิดหนึ่ง ผลของมันก็คือต่อจาก

นั้นไป กายทิพย์ของบุคคลนั้น (หรืออันที่จริงก็คือบุคคลนั้นเอง) จะมีความ “ไว” ในการตอบสนองอารมณ์ที่ยั่วให้เกิดโทสะมากขึ้นกว่าเดิม มัน (คือกายทิพย์ของเขา) จะเกิดความสั่นสะเทือนออกไปรับอาการที่มายั่วโทสะนั้นทันที ด้วยความฉับพลันหรือความรวดเร็วไวกว่าเดิมหน่อยหนึ่ง ความจริงดังกล่าวมาแล้ว จะเกิดขึ้นแก่อารมณ์ทุกประเภท เช่นราคะเป็นต้น หรือในอารมณ์ด้านตรงข้าม เช่นความยับยั้งชั่งใจ ซึ่งเรียกว่าสติเป็นต้นด้วยเช่นเดียวกัน นี่แหละคือเหตุผลของหลักการทางใจ ทำให้เห็นความจำเป็นในด้านศีลธรรมได้เป็นอย่างดี คือยิ่งเรายอมแพ้แก่อารมณ์ที่มายั่วยวน (ราคะหรือโทสะก็ตาม) บ่อยครั้งขึ้นเพียงใด ในครั้งต่อ ๆ ไป มันก็จะเป็นการยากลำบากสำหรับเรามากขึ้นเพียงนั้น ในอันที่จะต้านทานมันได้ ทั้งนี้เพราะ**เราจะมีโอกาสแพ้มันมากขึ้นทุกที** แต่ถ้าเราฝึกหัดต้านทานมันไว้จนมีความสำเร็จบ้าง ในครั้งต่อ ๆ ไป เราก็จะสามารถต้านทานมันได้ดีขึ้นทุกทีเช่นเดียวกัน

หากในชีวิตประจำวันของเรา มีอารมณ์ประเภทใดเรื่องใดผ่านเข้ามากระทบจิตใจบ่อย ๆ เป็นประจำ สีของกายทิพย์ก็จะเปลี่ยนไปโดยมีสีนั้น ๆ เป็นสีพื้น เมื่อเป็นเช่นนี้

ก็จะก่อให้เกิดในทำนองเดียวกันขึ้นที่กายจิต (mental body) ด้วย คือก่อให้เกิดความสั่นสะเทือนในอัตรานั้น ๆ ขึ้นในระดับสูง คือระดับกายจิตอีกด้วย โดยเฉพาะในกรณีที่ความสั่นสะเทือนชนิดนั้น ในอัตราระดับนั้น จะยังคงมีทางขึ้นไปสู่ภูมิตั้งกล่าวแล้วได้อยู่ กระบวนการแห่งความสั่นสะเทือนรับกัน (sympathetic vibrations) นี้เอง เป็นตัวจักรที่ทำให้คุณธรรมเบื้องสูงที่เกิดขึ้นในภูมิต่ำทั่วไป ปรากฏภาพเงาสะท้อนขึ้นในภูมิสูงได้ ดังนั้นคุณธรรมที่บุคคลสั่งสมไว้ในขณะที่ยังครองกายเนื้อจึงไป “ฝังรอย” ขึ้นในกายรังสี (causal body) ของเขาได้ที่ละเล็กละน้อย และอันที่จริงในภูมิที่สูงและประณีตขนาดนี้แล้ว สิ่งที่จะไปเกิดและพัฒนาต่อไปได้ก็จะต้องเป็นอารมณ์เบื้องสูงเท่านั้น

ความยุติธรรมแห่งหลักเหตุและผล

ด้วยเหตุดังกล่าวมา จึงเห็นได้ว่าในระหว่างการท่องเที่ยวอันยาวนาน โดยการเวียนว่ายตายเกิดในภพชาติต่าง ๆ นับไม่ถ้วนนี้ มนุษย์ได้สั่งสมอบรมเอาคุณลักษณะต่าง ๆ ไว้ในตนของตนเองแต่ละคน หลายอย่างหลายประการด้วยกัน ซึ่งมีทั้งดีและชั่วคละเคล้ากันไป คุณลักษณะใดที่ดี

ที่มีความประณีต ก็จะถูกเก็บสิ่งสมไว้ใ้ในกายรังสี ส่วนคุณลักษณะที่เลวก็จะหาทางแสดงออกในกายซึ่งเป็นพาหนะชั้นที่หยาบลงไป และดังนั้นจึงเป็นสภาพที่มีความถาวรน้อยกว่า เมื่อว่าโดยส่วนเปรียบเทียบกัน ข้อสำคัญในเรื่องนี้ก็คื้ว่า มนุษย์ทุกคนจะต้องได้รับผลทั้งของความดีและความชั่ว เท่ากับเหตุที่เขาได้กระทำไว้พอดีพอดี คือไม่มากหรื้ไม่น้อยกว่าที่เขาได้กระทำไว้เลย นี่แหละคือหลักความยุติธรรมในสากลจักรวาล อันเป็นหลักที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ข้อแตกต่างกันก็มีอยู่เพียงว่า ผลของบาปจะแสดงออกมาได้ในภูมิตำ่เท่านั้น เพราะในภูมิระดับตำ่ก็จะมีคามสันสะเทือนในอัตราตำ่พอ ๆ กันกับอัตราความสันสะเทือนของบาปอกุศลเหล่านั้น จึงเป็นสื่อให้ผลของบาปแสดงออกมาได้ เพราะผลของบาปจะไม่มีโอกาสแทรกตัวเข้าไปก่อให้เกิดผลตอบสนองขึ้นในกายรังสีได้เลย ผลของมันที่มีอยู่เท่าใด ก็จะต้องชดใช้กันให้หมดไปในระดับของมันนั่นเอง โดยที่มันจะแสดงปฏิกิริยาตอบสนองต่อผู้ที่สร้างมันขึ้นมาอย่างเต็มที่ ในภูมิทิพย์และภูมิวัตถุ ซึ่งอาจจะเป็นในภพชาติปัจจุบันนี้ หรือว่าในชาติหน้าหรือชาติต่อ ๆ ไปก็ได้

อันที่จริง ผลของการกระทำดีก็ปรากฏตัวแสดงออกมาให้เห็นในภูมิตำด้วยบ้างเหมือนกัน เป็นแต่ว่ามันยังผลอันประณีตรอคอยผู้กระทำอยู่ ณ ภูมิเบื้องสูงอีกด้วย และผลอันประณีตดังกล่าวนี้แหละที่จะเป็นองค์ประกอบอันสำคัญ ในกระบวนการแห่งวิวัฒนาการของมนุษย์ ดังนั้นเราจึงจะสรุปความได้ว่า ในภูมิตำทั้งหลายจะมีผลทุกอย่างของกรรมทั้งดีและชั่วทั้งปวงแสดงออกมาให้เห็น โดยเกี่ยวเนื่องกับภาชนะที่รองรับคือกายในระดับต่าง ๆ กัน แต่ในภูมิสูงจะมีแต่เพียงผลของกุศลเท่านั้น ที่ถูกเก็บสั่งสมไว้เพื่อเป็นเครื่องส่งเสริมความเจริญและความก้าวหน้าอันแท้จริงของมนุษย์ ในระหว่างการเวียนว่ายตายเกิดในภพภูมิต่าง ๆ ที่เป็นส่วนหยาบหรือต่ำ เขาจะต้องได้ผ่านพบและผจญกับบาปอกุศลนานาประการ จนกระทั่งเขาสามารถจะเอาชนะมันได้อย่างเด็ดขาด ชนิดที่เรียกว่าไม่มีอะไรแม้แต่หย้อยในส่วนเล็กของตัวเขา ที่จะโลดแล่นออกมาตบสนองต่อความยั่วยวนและยั่วยุของบาปอกุศลธรรมใด ๆ อีกเลย และเมื่อถึงตอนนั้น เขาก็จะเป็นผู้คงที่ คือ ไม่มีความหวั่นไหวต่ออารมณ์หรือแรงกระทบชนิดใด ๆ อีกแล้ว เมื่อนั้นแหละหมายความว่า เขาเป็นผู้สามารถบังคับตนเองจากภายในได้อย่างสมบูรณ์ทุกประการ

บทที่ ๑๒

กาย (ในระดับต่าง ๆ) ของมนุษย์

ความเจริญงอกงามของปัญญา นั้น กว่าจะผ่านไปได้ แต่ละชั้นต้องใช้เวลาานานมาก คือเป็นแบบที่ค่อยเป็นค่อยไป ดังนั้น ถ้าเรามองดูการแสดงออกซึ่งสภาพแห่งจิตใจของมนุษย์ที่ยังอยู่ในระดับด้อยพัฒนา คือยังอยู่ในระดับต่ำ โดยถ่ายเดียวแล้ว จะเห็นได้ว่ามันเป็นภาพที่ไม่น่าดูเลย มนุษย์ในยุคดั้งเดิมดึกดำบรรพ์ที่มีกายรังสีเป็นลักษณะดังที่แสดงไว้ในภาพที่ ๕ นั้น ก็คงจะต้องมีกายจิต (mental body) เป็นคล้าย ๆ กับรูปที่ ๖ และมีกายทิพย์ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบรูปที่ ๗ อีกด้วย

กายต่าง ๆ ซ้อนกันเป็นชั้น ๆ

อย่างไรก็ตาม ขอให้ท่านผู้อ่านโปรดเข้าใจไว้อย่างหนึ่ง ด้วยว่า กายในระดับต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วนี้อันที่จริงก็อยู่ในที่หรือว่าในอวกาศแห่งเดียวกันนั่นเอง คือเป็นสภาพที่ตั้งอยู่ซ้อนกันเป็นชั้น ๆ การที่ผู้มีทิพยจักขุมมองเห็น

กายของมนุษย์ในยุคดึกดำบรรพ์เป็นต้น ในระดับต่าง ๆ ได้ก็เพราะได้ใช้อำนาจทิพย์จักรใน ระดับต่าง ๆ จึงสามารถเห็นกายเนื้อของเขาในชั้นแรกมีหมอกเรืองแสงเป็นรูปไข่อ้อมรอบอยู่ดังภาพที่ ๕ เมื่อดูลึกเข้าไปก็จะเห็นเป็นภาพที่ ๖ และ ๗ ตามลำดับ

โดยนัยนี้ ถ้าเราใช้อินทรีย์อันเป็นทิพย์ของเราเพ่งมองเขา เราก็จะเห็นกายทิพย์ของเขา และก็จะได้ทราบว่าเป็นขณะนั้นเขากำลังมีความรู้สึกนึกคิดอย่างไรอยู่ และเมื่อมองต่อไปเป็นระยะเวลาหนึ่ง เราก็จะทราบได้ว่า เขามีความโน้มเอียงไปในอารมณ์อย่างใดชนิดใดเป็นปกติ เรื่องนี้เป็น การแสดงออกซึ่งความปรารถนาหรือว่าค้นหาของเขาเอง มันเป็นเสมือนหนึ่งกระจกเงาอย่างดี ทำให้เราสามารถเห็นสภาพของอารมณ์ของเขาแต่ละขณะที่ฉายแสงออกมา เป็นการทำให้เราสามารถรู้ได้ว่า เขาชอบคิดอะไรและคิดอย่างไร หากเขาคิดในทางที่เป็นบาปอกุศลประกอบไปด้วยเจตนาร้าย ความคิดนั้นก็จะไปกระตุ้นวัตถุฝ่ายดำ ทำให้มันมีชีวิตขึ้นมากลายเป็นรูปกายของเขามืดดำมืดทอหุ้มในทางตรงกันข้าม หากเขาคิดเป็นฝ่ายบุญกุศล เช่นมี

ความปรารถนาดีต่อผู้อื่น มีความกตัญญูหรือมีความรัก และเมตตาเป็นต้น ความคิดดังกล่าวก็จะไปชুবัวตฤฝายที่ให้ คุณประโยชน์แก่ตัวเขาเอง ให้มีชีวิตขึ้นมาเป็นรูปกายที่มองไม่เห็น แวดล้อมตัวเขาและส่งผลฝายดีมีประโยชน์แก่อูกูล แก่เขาเอง

แต่นั้นแหละ โดยปกติในเรื่องอารมณ์และความรู้สึก ของคนเราโดยปกติแล้ว จะหาอะไรที่ถาวรยั่งยืนได้ยาก รูปและสีของความคิดอันเกิดจากอารมณ์ของบุคคล ดังกล่าวแล้ว จะเปลี่ยนแปลงคือมีการไหว้ตัวระริกอยู่ตลอดเวลาตามอารมณ์และความนึกคิดของเขา ดังนั้นจะมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น ทั้งในด้านสี ความเข้มหรือความ เรืองรองของสี และอัตราการเต้นหรือการไหว้ระริกนั้นด้วย ยกตัวอย่างเช่น เมื่อบุคคลมีความโกรธเกิดขึ้นโดยฉับพลัน ความโกรธนั้นจะทำให้กายทิพย์ของเขาเกิดมีสีแดงเข้มเป็น ประกายไฟแวบไปทั่วกายทิพย์ ซึ่งตอนนั้นจะมีพื้นเป็นสีดำ ถ้าบุคคลนั้นเกิดมีความกลัวขึ้นโดยทันที ก็จะทำให้เกิดมี เมฆหมอกเป็นสีเทาคล้ำ แลดูแล้วชวนให้เกิดความรู้สึก สลดหดหู่เป็นอย่างยิ่ง

อย่างไรก็ตาม จะมีบางขณะเหมือนกันที่กายทิพย์อันไหวะระริกอยู่โดยปกตินี้จะมีการหยุดนิ่งบ้างพอสมควร และในระหว่างเวลาดังกล่าวนี้เอง มันจะแสดงสีสรรวรรณะกลุ่มหนึ่งออกมาให้เห็นเด่นชัด สีดังกล่าวนี้เองเป็นเครื่องแสดงถึงพื้นจิตใจของบุคคลผู้นั้น ตัวอย่างข้อนี้ได้แสดงให้เห็นในรูปที่ ๗ และความจริงข้อนี้เองทำให้เราสามารถได้รับความรู้หลายประการเกี่ยวกับนิสัยใจคอของบุคคลนั้น

พื้นใจหรืออุปนิสัย

ถ้าหากเราเพ่งดูเขาโดยใช้ **นัยน์ตาใจ** (mental sight) เราก็จะเห็นภาพกายใจ (mental body) ของเขาคือมนุษย์ในยุคดึกดำบรรพ์ดังกล่าวมาแล้ว และสิ่งที่ปรากฏออกมา ก็ได้แสดงให้เห็นในรูปที่ ๖ นั้น เมื่อเปรียบเทียบดูสีของรูปในชั้นต่าง ๆ ของเขา ก็จะได้เห็นสีส่วนใหญ่จะเป็นไปในทำนองเดียวกัน รูปของกายใจที่เราเห็น จึงมีลักษณะเหมือนกายทิพย์ของเขาในขณะที่กำลังอยู่ในสภาพพักผ่อน แต่อันที่จริงจะมีลักษณะที่ลึกซึ่งขึ้นไปแฝงอยู่ด้วย คือเป็นลักษณะที่แสดงว่าเขาจะมีความสามารถที่แฝงอยู่ อันจะทำให้เขาสามารถพัฒนาไปได้ในทางวิญญูณและในทาง

สติปัญญา (spirituality and intellectuality) มากน้อยเพียงใด* ซึ่งในกรณีนี้ก็คงจะมีไม่มากนัก แต่ถึงอย่างไร ๆ ก็คงจะมีความสำคัญอยู่ไม่น้อยสำหรับการพัฒนาของเขาในอนาคต และจากการเห็นสภาพแห่งกายใจคือ mental body ของเขา เราก็สามารถจะตัดสินได้ว่าเขามีลักษณะหรือพื้นใจเป็นเช่นไร และว่าในระหว่างที่เขาได้สืบภพชาติคือเวียนว่ายตายเกิดมานานแสนนานแล้วนั้น เขาได้รับประโยชน์จากการนี้มากน้อยเพียงใด

เมื่อผู้มีทิพยจักขุมีความสามารถคือพลังของวิญญาน สุขุมลุ่มลึก จนสามารถเข้าถึงขั้นที่จะใช้กายรังสี คือ causal

* น่าสังเกตว่า พระพุทธเจ้าก่อนที่จะเทศนาเรื่องอะไร เพื่อโปรดใครก็ต้องดูพื้นใจและความสามารถ “แฝง” เช่นนี้เสมอ ตัวอย่างเช่นทรงพิจารณาว่า ผู้นั้นจะมี “อุปนิสัย” แห่งพระอรหันต์อยู่หรือไม่ ถ้าปรากฏว่ามีก็จะทรงเทศนาโปรดด้วยธรรมอันลุ่มลึกคู่ควรกัน ซึ่งบางครั้งก็แสดงไปเป็นลำดับขั้น (คืออนุพุทธิกถา) บางครั้งก็แสดงธรรมส่วนปรมัตตเลยทีเดียว (เช่นโปรดพระปัญจวัคคีย์แลพระพาหิยะเป็นต้น) ทั้งนี้ น่าจะสันนิษฐานว่า พระองค์คงจะได้ใช้อย่างน้อยก็ความสามารถเช่นนี้เหมือนกัน เป็นแต่ว่ากำลังแห่งญาณของพระองค์คงจะแลเห็นได้ลึกซึ้งกว่ามาก ในสมัยปัจจุบัน ส่วนมากครูอาจารย์ยังไม่มี “ตาใน” ที่จะตรวจความสามารถแฝงของผู้รับการสอนเช่นนั้นได้ จึงต้องใช้วิธี “เหยียดแห” กันบ้าง ซึ่งก็เป็นหน้าที่ของผู้ฟังจะเลือกเอาเอง ว่าส่วนไหนที่ตรงกันกับนิสัยของตนก็รับเอาไว้ ส่วนไหนที่ไม่ตรงกัน หรือยังขั้นไม่ถึงก็ต้องปล่อยทิ้งไปก่อน กระบวนการนี้จะเป็นไปโดยอัตโนมัติ ดังนั้นการสอนในปัจจุบันนี้ จะให้ได้ผลมากเหมือนในสมัยพุทธกาลย่อมเป็นไปได้ แม้พระพุทธองค์จะมีญาณบริสุทธิ์บริบูรณ์เช่นนั้นแล้วก็ตาม แต่ก็ยังมีบุคคลบางประเภทที่รับคำสอนไม่ได้เต็มที่ หรือรับไม่ได้เลย (เช่นนายจุนทสุกริก และนางกัญญามาณวิกาเป็นต้น) ในกรณีเช่นนี้ก็ต่อ “ปล่อยไปตามกรรมของสัตว์” เปรียบเหมือนดอกบัวประเภทที่จะต้องถูกเต่าปลากินหมดสิ้น ไม่สามารถโผล่ขึ้นมาบนเหนือหน้าได้เลยฉะนั้น

body พิจารณาดูได้แล้ว เขาก็จะสามารถเห็นกายรังสีของบุคคลดังกล่าวได้อีกด้วย ความสามารถในระดับนี้จะทำให้เรารู้ได้ว่า วิญญาณ (soul) ของบุคคลที่กล่าวถึงนี้ได้พัฒนาคือก้าวหน้ามาแล้วมากน้อยเพียงใด และวิญญาณของเขาได้มีความสามารถลอกเปลือกที่ห่อหุ้มอยู่ (unfolding) ออกไปได้แล้วแค่ไหน และเขาจะต้องเดินทางท่องเที่ยวไปในวิภวภูตสังสารอีกไกลเพียงใดจึงจะเข้าถึงสภาพอันเป็นทิพย์แท้จริง (divinity) ซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางของเขา ดังนั้น ผู้ที่มีทิพยจักษุอันได้พัฒนาแล้วอย่างเต็มที่ ย่อมจะสามารถเห็น และ อ่าน ประวัติความเป็นมาของเขาได้อย่างแจ่มชัด เหมือนกับการอ่านหนังสือเล่มหนึ่งฉะนั้น เพราะในภุมิอันมีระดับสูงเช่น ไม่มีใครสามารถจะซ่อนตัวเองหรือปลอมแปลงตนเองได้อีกต่อไป เขามีสภาวะที่แท้จริงเป็นอย่างไร สภาวะนั้นจะเป็นสิ่งที่เปิดเผยเห็นได้ชัดเจนทุกประการแก่ “ผู้ดูที่ไม่มีอคติอยู่ในใจ” (unprejudiced spectator)

ในที่นี้ข้าพเจ้าต้องขอย้ำคุณสมบัติคือความเป็น ผู้ดูที่ “ไม่มีอคติ” ไว้ด้วยว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะเราต้องไม่ลืมว่า เราดูคนอื่นเห็นได้โดยอาศัยเครื่องมือ (ในกรณีนี้คืออำนาจทิพยจักษุ คือ clairvoyance) ของเราเอง

ถ้าบังเอิญเรามีอารมณ์ของเราเองสอดแทรกเข้ามาด้วย จะเป็นความรักหรือความซังกัก็ตาม มันก็จะเป็นเสมือนการดูภาพวิวด้วยแว่นสี ทำให้เห็นภาพที่ปรากฏนั้นผิดเพี้ยนจากความจริงไปได้ไม่มากนักน้อย ดังนั้นการดูคนอื่นในแบบนี้ เราจึงต้องระวังตัวเองด้วยเหมือนกัน มิฉะนั้นแล้ว เราจะมองเห็นเขาตามสีของแว่นของเราเอง ผลก็คือเราจะมองเห็นเขาในด้านที่ตอบสนองต่ออารมณ์ของเราอย่างเดียว หรือเป็นส่วนใหญ่ ส่วนอื่นที่เป็นส่วนสำคัญของเขาซึ่งเขามีอยู่เหมือนกันนั้นเราก็จะมองไม่เห็น ด้วยเหตุดังกล่าวมา การใช้อำนาจทิพย์จักษุเพื่อจุดประสงค์ดังกล่าวมา จึงต้องมีการฝึกหัดให้ดีอย่าปล่อยให้อารมณ์ของตนสอดแทรกเข้ามาได้เลย ถ้าผู้มีอำนาจทิพย์จักษุอยู่แล้ว สามารถทำได้เช่นนี้ เขาก็จะสามารถ “มองเห็น” บุคคลนั้น ๆ ได้อย่างแจ่มชัดและอย่างตรงต่อความเป็นจริงด้วย

บทที่ ๑๓

ความหมายของสีต่าง ๆ

อารมณ์ที่เกิดจากเหตุหลายอย่างประกอบกัน

ก่อนที่เราจะสามารถศึกษารายละเอียดของกายมนุษย์ในระดับต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว จำเป็นที่เราจะต้องศึกษาเรื่องสีชนิดต่าง ๆ และในระดับความเข้มข้นต่าง ๆ ด้วย เพื่อจะได้รู้ถึงความหมายที่บ่งถึงในแต่ละกรณี ดังที่ได้อธิบายไว้แล้วตอนต้นของเรื่องนี้ อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าใคร่ขออธิบายเพิ่มเติมให้เป็นที่เข้าใจแจ่มชัดเสีย ณ ที่นี้เลยว่า บรรดาสีที่แสดงไว้นั้นเปรียบเสมือน “แม่บท” เท่านั้นเอง โดยความเป็นจริงแล้วสีเหล่านั้นจะมาประสานกันในระดับความเข้มข้นขนาดต่าง ๆ และมีจำนวนสีมากน้อยต่าง ๆ กัน ซึ่งจะเกิดผลทำให้มีชนิดของ “สีผสม” อันมีความแก่และอ่อน (คือเข้มข้นและเจือจาง) อย่างนับไม่ถ้วนเลยทีเดียว จะเรียกว่ามีจำนวนชนิดต่าง ๆ ไม่มีที่สิ้นสุดเลยก็ได้ ทั้งนี้ก็เพราะมีความจริงอยู่ข้อหนึ่งว่า อารมณ์ของมนุษย์นั้นยากนัก

ยากหนาที่จะเป็นอารมณ์เดียวโดด ๆ โดยไม่มีอีกอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างเป็นส่วนผสมอยู่ด้วย (human emotions are hardly ever unmixed) ส่วนสีที่ข้าพเจ้าได้ให้ไว้ประจำอารมณ์ แต่ละอย่างนั้น จะเป็นตัว “แม่บท” ของอารมณ์โดด ๆ โดยเฉพาะ เมื่อเวลาประสบของจริงเข้า เราจะต้องทำความเข้าใจอย่างหนักที่จะต้องแยกสีแต่ละสีที่ผสมกันออกมา และในเวลาเดียวกันก็ต้องดูอัตราส่วนที่ผสมกันนั้นอีกด้วย ว่ามีสีไหนเป็นส่วนผสมที่เข้มข้นหรือเจือจางในอัตราส่วน แค่นั้นด้วย

ตัวอย่างเช่น ความโกรธ มีลักษณะฉายสีออกมาเป็น สีแดงชนิด scarlet ส่วนความรักมีลักษณะเป็นสีแดงชนิด crimson และสีกุหลาบ แต่นั่นแหละ ทั้งความรักและความโกรธก็มักจะมีมูลฐานมาจากความเห็นแก่ตัวอย่างลึกซึ้ง ดังนั้นเวลาที่เกิดอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งใน ๒ อย่างนั้น ก็จะต้องมีสีคล้ำแบบน้ำตาลปนเทาเป็นกระสายแทรกเข้ามา ด้วยไม่มากก็น้อย หรืออีกอย่างหนึ่ง บางครั้งอารมณ์ดังกล่าวแล้วนั้นเกิดมาจากความหึงในตัวเอง ซึ่งในกรณีดังกล่าวนี้จะมีสีส้มเข้มเป็นส่วนผสมเข้ามาอีกด้วยเช่นกัน นี่เป็นตัวอย่างให้เห็นถึงความจริงที่ว่า อารมณ์ของมนุษย์มัก

เกิดมาจากปัจจัยหลายประการเป็นแรงกระตุ้นอยู่เบื้องหลัง ซึ่งก็จะทำให้เกิดสีผสมในชนิดต่าง ๆ กันนับไม่ถ้วน และในอัตราส่วนผสมต่าง ๆ กันซึ่งก็นับไม่ถ้วนอีกเช่นเดียวกัน เรื่องนี้จะเห็นได้จากตัวอย่างที่จะได้ศึกษาต่อไป แต่ก่อนอื่นใคร่ขอแนะนำความหมายมูลฐานของสีตัว “แม่บท” ให้ท่านผู้อ่านทราบพอเป็นแนวทางเสียก่อนโดยย่อดังนี้คือ :-

สีดำ ถ้ามีกลุ่มเมฆหมอกสีดำหนาทึบในกายทิพย์ก็เป็นเครื่องแสดงว่าบุคคลผู้นั้น ในตอนนั้นมีความเกลียดชังและความมั่งร้ายอย่างรุนแรง เมื่อบุคคลนั้นถูกความโกรธท่วมทับอย่างรุนแรง เมฆหมอกอันเป็น **รูปร่างของความคิด** ที่เกิดจากความโกรธนี้จะปรากฏใน aura คือรังสีแห่งกาย (ทิพย์) ของเขาเป็นคล้าย ๆ หมอกควันพิษมหึมาแวดล้อมตัวผู้นั้นอยู่เป็นชุด ๆ (คล้ายงูพันตัวเขาจะนั้น)

สีแดง สีแดงเข้มที่เป็นประกายพุ่งออก ซึ่งมีพื้นเบื้องหลังเป็นสีดำนั้น หมายถึงความโกรธ นอกจากนั้นจะมีน้ำตาลแถมมาด้วย (ในประกายสีแดง) ไม่มากก็น้อย ทั้งนี้เพราะความโกรธในลักษณะดังกล่าวนี้ จะมีความเห็นแก่ตัวแฝงอยู่ด้วยเสมอ อย่างไรก็ตาม มีความโกรธอีกประเภทหนึ่งซึ่งมีชื่อ

เรียกกันว่า Noble indignation คือความขัดเคืองที่ประกอบด้วยเหตุผลของผู้มีใจสูงส่ง เช่น ความโกรธที่เกิดขึ้นในเมื่อเห็นผู้อื่นถูกกดขี่ข่มเหงและถูกทำร้ายโดยไม่เป็นธรรม ความโกรธชนิดนี้จะแสดงลักษณะของสีออกมาเป็นสีแดงที่เรียกว่า (scarlet) และมีประกายรุ่งเรืองสุกใสพร้อมกับมีรังสีตามสีปกติของมันเป็นฉากหลังหรือพื้น (คือไม่ใช่มีสีดำเป็นพื้นอย่างในกรณีข้างต้น)

สีแดงแฉาวาเป็นเลือด (Lurid sanguinary red) สีนี้บรรยายออกมาเป็นตัวอักษรให้เห็นตามความเป็นจริงได้ยากมาก แต่เมื่อเห็นจนจำได้แล้ว ต่อไปก็จะจำไม่ผิดเลย สีนี้แสดงถึงความยินดีในสุขสัมผัสคือกามคุณ

สีน้ำตาล เป็นสีแดงปนน้ำตาลทึบ ๆ (dull) คล้ายกับสีสนิม หมายความว่าถึงความโลภจัด ตามปกติสีนี้จะปรากฏเป็นตามแนวขวาง เป็นแถบหลายแถบพาดกายทิพย์อยู่เห็นแล้วทำให้เกิดความรู้สึกรู้สึกพิกล (คือไม่ทำให้เกิดความสบายใจเลย)

ส่วนสีเทาปนน้ำตาลเข้ม (hard) หมายถึง ความเห็นแก่ตัว สีนี้เป็นสีที่จะมีให้เห็นได้บ่อยที่สุดในกายทิพย์ของคนทั้งหลาย

สีน้ำตาลปนเขียว มีประกายสีแดง scarlet หรือแดงเข้มพุ่งออกมาด้วย หมายถึงความริษยา ในบุคคลส่วนมาก จะมีสีชนิดอยู่เป็นจำนวนมากทีเดียว โดยเฉพาะในเมื่อเขากำลังถูกครอบงำ โดยอารมณ์ที่สมมติเรียกกันว่า “ความรัก”

สีเทา สีเทาค้ำมาก (Heavy leaden grey) หมายถึงความหดหู่ใจอย่างลึกซึ้ง ในบุคคลที่มีความรู้สึกเช่นนี้เป็นปกตินิสัย เมฆหมอกสีนี้เมื่อมองเห็นแล้ว จะทำให้เกิดความรู้สึกเศร้าสลด หมดเรียวหมดแรงอย่างเหลือประมาณ สีนี้ก็มีลักษณะแปลกประหลาดเช่นเดียวกับความโลภจัด (avarice) ที่กล่าวมาแล้ว คือมักปรากฏเป็นแถบพาดไปตามส่วนของกายทิพย์ของบุคคลผู้นั้น ลักษณะเช่นนี้เมื่อมองดูแล้ว จะทำให้รู้สึกเสมือนว่าบุคคลผู้นั้นตกอยู่ในกรงขัง หรือถูกผูกมัดด้วยเชือกอันเกิดจากอารมณ์อันเป็นฝ่ายอกุศลของตนเองโดยแท้

ยังมีสีเทาอีกประเภทหนึ่ง คือ**สีเทาขำ ๆ** คล้าย ๆ กับปนดำนสีตะกั่ว (livid grey) ซึ่งเป็นสีที่ไม่น่าดูเลย สีนี้แสดงถึงการปรากฏขึ้นแห่งความกลัว

สีแดง crimson สีนี้เป็นเครื่องหมายของความรัก และมักจะเป็นสีที่สวยงามที่สุด สำหรับบุคคลในระดับธรรมดาโดยทั่วไป อย่างไรก็ตาม มันก็ยังมีความเข้มข้นหรือ สุกใสต่าง ๆ กันเป็นหลายระดับ ทั้งนี้สุดแล้วแต่ว่าพื้นฐาน ของความรักนั้น จะมีความเห็นแก่ตัวหรือคุณลักษณะฝ่ายต่ำ อย่างอื่นปนอยู่ด้วยมากหรือน้อยเพียงใด บางครั้งมันก็อาจมี ลักษณะด้าน (dull), หนัก (heavy) และมีสีน้ำตาลแก่ผสม อยู่ด้วย ซึ่งแสดงว่าความรักชนิดนั้นมีความเห็นแก่ตัว เทรกแซงอยู่ด้วยเป็นจำนวนมาก คือหมายความว่า ผู้ที่มีความรักประเภทนี้มักจะคิดว่าคนที่ตนรักนั้นจะต้องรักตอบตน ด้วยเท่านั้นจึงจะเป็นที่พอใจของตน ความรักประเภทนี้ จึงมีค่าเป็นเสมือนการลงทุนของนักธุรกิจทั่วไปนั่นเอง คือเมื่อเขาได้อุตสาหกรรม “ลงทุน” รักใครแล้ว ก็ต้องหาทาง ให้ได้กำไรจากคนที่เขารักนั้นให้ได้ มิฉะนั้นก็ไม่ใช่ที่สบอารมณ์

แต่มีความรักอีกประเภทหนึ่งหรือว่าอีกระดับหนึ่งซึ่ง ไม่มีการคิดทำนองลงทุน เพื่อเรียกทุนและกำไรคืน แต่เป็นการคิดว่า เมื่อเรารักเขาแล้ว ก็ต้องหาทางว่าเราควรจะให้ หรือเสียสละอะไรแก่เขา เพื่อความสุขของเขาได้บ้าง แล้วก็

ยินดีเสียสละทุกประการด้วยความเต็มใจที่จะทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างให้แก่ผู้ที่ตนรักฝ่ายเดียว* ถ้าเป็นเช่นนี้สี่ที่ปรากฏออกมาจะเป็นสี่กุหลาบที่นำดูอย่างที่สุด และบางครั้งในกรณีที่สี่กุหลาบดังกล่าว มีรัศมีสุกสกาวเรืองรองอย่างยิ่ง ประกอบกับมีสีม่วงอ่อนเจือจางผสมอยู่ด้วย ก็เป็นเครื่องหมายถึงความเมตตาปรารถนาดีต่อมนุษย์ทั้งปวงโดยไม่มีขอบเขต ซึ่งทั้งนี้เป็นการรักอันเกิดจากคุณลักษณะอันสูงส่งของวิญญาณอย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม ในระหว่างส่วนสุดโต่งทั้งสอง คือความรักที่เห็นแก่ตนฝ่ายเดียว แบบการลงทุนในธุรกิจฝ่ายหนึ่ง กับความรักที่บริสุทธิ์และสูงส่งดังกล่าวแล้วอีกฝ่ายหนึ่งนั้น ก็ยังมีความรักอีกหลายระดับและหลายประเภทนับจำนวนไม่ถ้วน คือหมายความว่า เป็นความรักอยู่ในระหว่างกลาง คือจะว่าเห็นแก่ตัวเสียทีเดียวก็ไม่ใช่ และจะไม่เห็นแก่ตัวเลยก็ไม่เชิง คือยังมีความเห็นแก่ตัวและไม่เห็นแก่ตัวปนเปกันไปอยู่ใน

* ข้อความทำนองเดียวกันนี้โปรดดูโลกทิพย์ภาค ๔ หรือชีวิตหลังจกตายของท่านโยคีรามจักร์ฉบับแปลเป็นไทยของสำนักนี้ หน้า ๒๓ ภายใต้หัวข้อที่ว่า ความรักที่แท้จริงคืออะไร? ซึ่งมีอธิบายไว้ว่า “ความรักที่แท้จริงนั้นเกิดจากการเป็นผู้ให้ไม่ใช่เป็นผู้รับ (True love consists in giving rather than getting) และโปรดดูข้อความในเรื่อง “พลังแห่งความคิด” (พิมพ์แล้ว) หน้า ๗๒, ๗๓ ซึ่งบรรยายไว้ว่า ความรักนั้นคือการยินยอมเสียสละด้วยใจยินดี เพื่อให้ผู้อื่นมีความสุขจากการกระทำของตน โดยไม่หวังสิ่งใดตอบแทนเลย”

อัตราส่วนต่าง ๆ กันมากมาย บ้างก็มากบ้างก็น้อย บางคราวก็น้อย และบางครั้งก็มาก เช่นนี้เป็นต้น ทั้งนี้สุดแล้วแต่ว่า “ความรัก” นั้นจะมีสิ่งแปลกปลอม คือความหยิ่งและความริษยา แทรกเข้ามามากบ้างหรือน้อยบ้างเพียงไร

สีส้ม สีนี้เป็นเครื่องหมายของความหยิ่งหรือความมักใหญ่ใฝ่สูง (pride or ambition) และก็มีระดับความเข้มข้นหลายชั้นหลายเชิง เช่นเดียวกับเรื่องความรักที่กล่าวมาแล้วนั้น เหมือนกัน ทั้งนี้สุดแล้วแต่ว่า ความหยิ่งหรือความมักใหญ่ใฝ่สูงนั้น จะมีจุดมุ่งหมายในทางที่ดีหรือเลวอย่างไร และเพียงใด บ่อยครั้งที่เดิยวปรากฏว่าสีนี้มักมีมาควบคู่กันไปกับความหงุดหงิดรำคาญใจ (irritability)

สีเหลือง สีนี้เป็นสีที่ดีมากอย่างหนึ่ง คือมีความหมายถึงถึงความเจริญของสติปัญญา อย่างไรก็ตามก็มีความเข้มข้นหลายระดับ และอาจมีสีอื่นมาผสมแทรกอยู่ด้วยได้เหมือนกัน กล่าวโดยทั่วไปก็คือ ถ้าบุคคลใช้สติปัญญาของเขาไปในทางที่ดี และเห็นแก่ตัวมาก สีนี้ก็จะกลายเป็นสีคล้ำและซืด (deep and dull) ในทางตรงกันข้าม ถ้าบุคคลใช้สติปัญญาของเขาไปในทางที่สูงส่ง คือไม่เห็นแก่ตัว สีเหลืองนี้ก็จะ

กลายเป็นคล้าย ๆ สีทอง และต่อไปก็จะกลายเป็นสีเหลือง
มะนาวสดใสสุกปลั่ง (beautiful clear and luminous lemon)
หรือเป็นสีเหลือง primrose

สีเขียว สีนี้เป็นสีที่มีความหมายแปรเปลี่ยนไปในแนว
ต่าง ๆ กันได้มากที่สุด จึงต้องมีการศึกษากันอย่างระมัดระวัง
และละเอียดถี่ถ้วน มิฉะนั้นจะไม่สามารถแปลความหมาย
ของมันออกมาได้อย่างถูกต้อง ส่วนใหญ่ของสีนี้แสดงถึง
ความสามารถปรับตัวเองให้เข้ากับสถานการณ์ใหม่ ๆ (adapt-
ability) ซึ่งอาจจะมีทั้งในด้านที่เป็นความชั่วร้าย คือความเป็น
ผู้มีมายาหลอกลวง (ไม่จริงใจ) และอาจเป็นไปในด้านดี คือมี
ความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นด้วยความบริสุทธิ์ใจก็ได้

สีเขียวปนเทา สีนี้แสดงถึงความหลอกลวงเจ้าเล่ห์
เพทุบายต่าง ๆ จะพบว่าเป็นลักษณะของกายทิพย์ของมนุษย์
ในยุคดึกดำบรรพ์ส่วนมาก แต่อันที่จริงสำหรับมนุษย์ในยุคที่
เราเรียกกันว่าเจริญแล้วดังเช่นในปัจจุบันนี้ ลักษณะดังกล่าว
ก็ยังมีอยู่ไม่น้อยเหมือนกันทั้ง ๆ ที่โดยหลักเหตุผลนั้น
เขาคควรจะสลัดมันทิ้งไปเสียมานานแล้ว เพื่อให้สมกับในยุคนี้
ซึ่งเราเรียกตนเองว่าเป็นผู้มีอารยธรรม เมื่อบุคคลได้พัฒนา

ไปเรื่อย ๆ สีสันลักษณะดังกล่าวมา ก็จะพัฒนาไปกลายเป็น สีเขียวมรกตสุกใส ซึ่งหมายความว่ามีความสามารถปรับ ตนเองได้กับสถานการณ์ต่าง ๆ หลายอย่างหลายประการ เพราะความเป็นคนเจ้าความคิด และรู้จักใช้สติปัญญา ให้เป็นประโยชน์ เมื่อมาถึงระยะนี้ ความดำทรมานที่เคยมีอยู่ แต่ก่อนก็ซັจจะค่อยคลายลงไปแล้ว คุณสมบัติตอนนี้เป็นไป ในลักษณะที่เรียกได้ว่า “เข้าได้กับทุกคน” คือเข้ากันได้และ ทำให้คนทุกคนพอใจได้ ทั้งนี้ก็เพื่อจะไม่ให้เป็นการขัดใจ ผู้อื่นโดยไม่จำเป็น ซึ่งมีได้มีความมุ่งหมายว่าจะเป็นการ หลอกลวงผู้อื่น หรือเป็นคนเจ้ามายาสาไทยแต่ประการใด ต่อมาเมื่อมีสติปัญญาสูงขึ้นก็มีความประสงค์ที่จะช่วยให้ เขาเหล่านั้นได้พัฒนาตามขึ้นมาบ้าง (เพราะถ้าไปทำตน ให้โกรธกันหรือขัดคอกันเสียก่อนแล้ว ต่อไปแม้จะพูด สักสอนอะไรอย่างมีเหตุผลเพียงใด อีกฝ่ายหนึ่งก็จะไม่ ยอมเชื่อ)

ในบั้นปลายสีนี้จะกลายเป็นสีเขียวปนน้ำเงินอ่อน ๆ แต่มีแสงสุกสกาวน่าดูอย่างยิ่ง ซึ่งสีดังกล่าวนี้บางครั้ง เราก็อาจจะเห็นได้บ้างเหมือนกัน ตอนที่ดวงอาทิตย์กำลังจะ ลับขอบฟ้าในยามเย็น ตอนนี้ก็จะเป็นเครื่องแสดงออก ซึ่ง

คุณลักษณะอันยิ่งใหญ่ประการหนึ่งของมนุษย์ คือความเป็นผู้มีกรุณาและมฤตดาจิต (เห็นอกเห็นใจผู้อื่น) อย่างลึกซึ้งพร้อมกันนั้นก็เป็นผู้มีความสามารถจะทำตนให้เข้ากันได้กับสภาวะทุกประการ (โดยไม่ให้เสียหลักธรรม) ซึ่งจิตนี้ที่ได้พัฒนามาถึงขั้นนี้แล้วเท่านั้น จึงจะสามารถทำได้ ในระยะที่คุณสมบัตินี้เริ่มพัฒนาใหม่ ๆ นั้น จะปรากฏเป็นสีเขียว แอปเปิ้ลอันสดใส (bright apple green) ซึ่งแสดงถึงคุณสมบัติ คือความมีชีวิตชีวาอ่องไว (vitality) (คือไม่เซื่องซึมหรือหดหู่ท้อแท้)

สีน้ำเงิน สีน้ำเงินที่สดใสหมายถึงความรู้ลึกนึกคิดที่โน้มไปในทางศาสนา แต่ก็เช่นเดียวกับสีอื่น ๆ เหมือนกัน คือนี้ก็อยู่ในฐานะที่จะถูกแทรกแซงหรือรบกวนทำให้เสื่อมคุณค่าลงไปได้มากบ้างน้อยบ้าง โดยความคิดที่เป็นอกุศล เช่น ความทะนงในความคิดความเห็นของตนจนถึงกับดูถูกเหยียดหยามผู้อื่น หรือความเห็นแก่ตัวชนิดไม่ยอมให้ใครได้ดีเกินหน้าตน (ซึ่งในทางพุทธศาสนาเรียกว่าอัมมมัจฉริยะ คือความตระหนี่คุณความดี) เป็นต้น แต่ถ้ามีคุณธรรมฝ่ายกุศลเป็นเครื่องส่งเสริม สีนี้ก็จะยิ่งเพิ่มความสดใสขึ้น คุณธรรมที่ส่งเสริมนั้นก็ให้แก่ความเป็นผู้มีจิตใจบริสุทธิ์

ไม่อีกจนาริษาใคร มีความเสียสละอันสูงส่งเป็นต้น นี่เป็นตัวอย่างของอารมณ์ที่สามารถแทรกตัวเข้ามาส่งเสริมหรือเข้ามาเบียดเบียน ทำให้เพิ่มคุณค่าหรือต่อยวราคาลงไปก็ได้ ทั้งสองประการสุดแล้วแต่กรณี ดังนี้สีน้ำเงินซึ่งเป็นสีพื้นดังกล่าวมาแล้ว จึงอาจเปลี่ยนแปลงไปได้นานาประการ นับตั้งแต่เป็นสีคราม สีม่วงเข้ม หรือว่าต่ำไปจนกระทั่งเป็นสีน้ำเงินปนเทาขุ่น ๆ (muddy grey-blue) ซึ่งในระดับนี้ก็หมายความว่าถึงการประกอบพิธีกรรมทางศาสนาอย่างบ้าคลั่งไว้เหตุผลใด ๆ ทั้งสิ้น นอกจากนั้น สีผสมที่เกิดมาจากความรัก, ความกลัว, ความหลอกลวง หรือความทะนงตนก็อาจจะมาทำความกระทบกระทั่งอันแก่สีพื้นได้ เช่นเดียวกัน มากบ้างน้อยบ้างตามแต่กรณี ดังนั้นสีนี้จึงมีความหมายที่สามารถจะแปลและแปรออกมาได้เป็นจำนวนมากมาย่างยิ่ง

สีน้ำเงินอ่อนสดใส หมายถึงการอุทิศตนเองให้แก่อุดมการณ์ทางวิญญาณอันสูงส่ง และสีนี้จะค่อย ๆ พัฒนาขึ้นไปจนกลายเป็นสีน้ำเงินปนม่วงอ่อนมีประกายเรืองรอง (luminous lilac-blue) ซึ่งแสดงถึงวิญญาณที่ได้พัฒนาสูงขึ้นไปอีก ตามปกติพอมาถึงระดับนี้แล้วก็มีประกายรูปดาวทองพวยพุ่งออกมาอีกด้วย ซึ่งทั้งนี้ก็แสดงถึงความน้อมใจไปในทางวิญญาณที่ได้พัฒนาไปอย่างสูงยิ่งทีเดียว

การพิจารณาอุปนิสัยคนจากแง่ต่าง ๆ

จากตัวอย่างทั้งหมดที่ได้กล่าวมานี้ ท่านผู้อ่านย่อมจะเห็นได้ว่าสี “แหม่บท” ทั้งหลายเหล่านั้น สามารถจะมีการผสมกันและกันมากบ้างน้อยบ้าง ทั้งตามจำนวนสีและตามอัตราส่วนผสมด้วย ดังนั้นโอกาสที่จะเกิดผลชนิดต่าง ๆ กันโดยไม่ซ้ำกันเลยนั้น จึงมีมากมายเหลือที่จะคณา จะเรียกว่ามากมายจนไม่มีขอบเขตจำกัดเลยก็ได้ ทั้งหมดนี้จึงหมายความว่า การเปลี่ยนแปลงในความรู้สึกนึกคิดหรืออุปนิสัยใจคอของบุคคล ไม่ว่าจะไปในทางดีหรือทางชั่วก็ตาม ไม่ว่าจะมีความน้อยนิดหรือมากมายเพียงใดก็ตาม และไม่ว่าจะเป็นไปชั่วขณะพริบตาหรือเป็นการถาวรยืนนานเพียงใดก็ตาม จะถูกบันทึกไว้ด้วยการเปลี่ยนแปลงของสีและการผสมประสานกัน หรือตัดกำลังกันดังที่กล่าวมาแล้วอย่างละเอียดถี่ถ้วนทุกประการและทุกขณะ ไม่มีการบกพร่องเลย (เป็นแต่ว่าผู้ที่มีพลังจิตจะจะสามารถเห็นได้ทันและแยกออกได้หรือไม่เท่านั้น) อย่างไรก็ตาม ในการอ่านอุปนิสัยใจคอของบุคคลหนึ่ง ๆ นั้น เราจะต้องพิจารณาดูการแสดงออกของเขาหลายด้านด้วยกัน จึงจะได้ผลถูกต้องและเที่ยงตรงปรากฏการณ์แห่งการแสดงออกของเขาหลายด้าน เช่น

กายทิพย์ของเขามีความเรืองรองสุกใสมากน้อยเพียงใด และ กายทิพย์ดังกล่าวนั้นมีเส้นของเขตกระจ่างชัด หรือว่ามี ลักษณะเป็นฝ้ามัว ๆ หาเส้นขอบเขตที่แน่นอนไม่ได้ อนึ่ง ศูนย์กลางของพลังต่าง ๆ (centers of force) ในร่างกายของ เขามีความสุกใสมากหรือน้อยเพียงใด ก็ต้องนำมาพิจารณา ประกอบอีก เพื่อให้ได้ผลของการอ่านถูกต้องตามความเป็นจริง นอกจากนั้นยังมีความจริงอีกประการหนึ่ง ซึ่ง สมควรบันทึกไว้ในที่นี้เสียด้วย คือว่าอินทรีย์ทางร่างกาย (psysical faculties) (คือความสามารถในการเห็น, ได้ยิน, ได้กลิ่น, ลิ้มรส, รับรู้สัมผัส) เหล่านี้ ได้พัฒนามาแล้วเพียงใด และกำลังพัฒนาอยู่อย่างใด เราก็จะทราบได้โดยดูที่สีต่าง ๆ ซึ่งอยู่นอกเหนือประสิทธิภาพของตาเนื้อ (beyond the visible spectrum) ดังนั้นการที่จะบรรยายลักษณะของสี ประเภทนี้ออกมาให้เห็นด้วยตาจึงเป็นการเหลือวิสัย นอกจากจะบอกให้ทราบเป็นเลข ๆ ว่า สีอุลตราไวโอเล็ต (เหนือม่วง) แสดงถึงการพัฒนาไปในทางที่สูงส่งและบริสุทธิ์ ยิ่งขึ้น ส่วนสีที่เป็นส่วนประกอบของอุลตราเร็ด (เหนือแดง) แสดงถึงความชั่วร้ายคือหมายความว่า บุคคลผู้นั้นเป็นผู้ใช้อำนาจไสยศาสตร์ คืออำนาจเวทมนต์มายาต่าง ๆ ไปในทาง

ที่เห็นแก่ตัว บุคคลผู้ได้พัฒนาคุณสมบัติในทางฤทธิ์ โดยใช้อำนาจนั้นไปในทางสูงส่ง ย่อมจะแสดงสีอันเป็นลักษณะของการพัฒนาเช่นนี้ให้ปรากฏได้ และนอกจากนั้นกายของเขาในระดับชั้นต่าง ๆ กันก็จะมีแสงสุกสกาวยิ่งขึ้น ตลอดจนมีขนาดเพิ่มขึ้นและมีเส้นแนวขอบเขตชัดเจนยิ่งขึ้นอีกด้วย

บทที่ ๑๔

กายตันเค้า (ของกายเนื้อ)

ในบรรดาภาพประกอบรูปกายรังสีต่าง ๆ นั้น มีประเด็นที่ข้าพเจ้าใคร่จะให้ท่านผู้อ่านได้พิจารณาเป็นส่วนรวมไปก่อน ส่วนเรื่องรายการละเอียดของแต่ละภาพนั้น จะได้บรรยายในตอนหลังอีกครั้งหนึ่ง จะสังเกตได้ว่ารูปคนในวงรีแต่ละรูปนั้นเป็นเส้นบาง ๆ พอให้เห็นเพื่อจะได้เทียบกับขนาดของเมฆที่แผ่ล้อมรอบตัวเขาอยู่ อย่างไรก็ตาม ขอให้ทราบว่าเป็นเพียงการแสดงให้เห็นเป็นแนวทางเพื่อให้เกิดความคิดกว้าง ๆ ขึ้นเท่านั้น ไม่ได้หมายถึงสัดส่วนอันแท้จริงว่าจะมีขนาดเช่นนั้นหรือเท่านั้นเสมอไป ดังนั้นจึงมิได้หมายความว่า เมื่อกายรังสีมีรูปร่างและขนาดเช่นนั้นแล้ว กายในระดับอื่น ๆ (เช่นกายทิพย์และมโนมัยกายคือกายใจ) ของเขาก็จะกลายเป็นสิ่งที่มองไม่เห็นไปเลย ทั้งนี้เพราะการวาดรูปออกมาให้เห็นโดยอาศัยวัตถุในโลกนี้เป็นเครื่องมือประกอบนั้น ย่อมเป็นการเหลือวิสัยที่จะแสดง

ให้เห็นกายทุกชั้นพร้อมกันได้ ในเมื่อกายนั้น ๆ มีความหยาบและประณีตแตกต่างกันคนละระดับ ดังนั้นแม้ลักษณะหรือคุณสมบัติบางประการของกายในชั้นสูงเอง เราก็จำเป็นต้องละเว้นไว้ คือจะยังไม่กล่าวถึงในชั้นนี้ก่อน ทั้งนี้เพื่อให้การบรรยายในหนังสือเล่มนี้มีขอบเขต หรือจุดศูนย์กลางอยู่ที่ความประสงค์อันแท้จริงของหนังสือเล่มนี้โดยเฉพาะก่อน ซึ่งทั้งนี้หมายความว่า ในหนังสือเล่มนี้เราจะได้อธิบายกันถึงเรื่องที่ว่า การที่มนุษย์ได้วิวัฒนาการผ่านระดับต่าง ๆ มาโดยลำดับจนถึงปัจจุบันนี้นั้น ได้มีผลต่อการทำให้เกิดสัตว์รณะต่าง ๆ ต่อกายในระดับต่าง ๆ ของเขาอย่างไรบ้าง

ความงามที่เหลือวิสัยด้วยคำร่ำพัน

ด้วยเหตุดังกล่าวมา จึงไม่ได้มีการอธิบายถึงเรื่อง "จักร" คือศูนย์กลางแห่งพลัง (centre of forces) ในที่ต่าง ๆ ของร่างกายมนุษย์ ซึ่งอันที่จริง "จักร" เหล่านี้ก็มีปรากฏอยู่เป็นประจำในกายต่าง ๆ ทุกกาย และในบางรายก็มีความสุกสว่างแจ่มใสอย่างยิ่งและมีอิทธิพลมากอีกด้วย หนึ่งในผิวพื้นของรังสีรูปไข่ (ของกายรังสี) นั้นจะมีรัศมีเลื่อมพรายระยิบระยับนำดูมาก แต่ความงามมหัศจรรย์อัน "เลื่อมรัศมี"

แบบโอปอลล์ (wondrous opalescent hues) ดังกล่าวนี้นั้น ศิลปินก็หมดปัญญา (หรืออันที่จริงก็คือหมดฝีมือ) ไม่สามารถจะใช้ปลายพู่กันวาดออกมาให้ดู โดยให้งามเท่าเทียมกับของจริงได้เลย แม้เมฆหมอกอันหนาที่บดบังแห่งความคิด ซึ่งปรากฏเป็นกำแพงกันโดยรอบร่างกายของมนุษย์ทุกคนอยู่ก็ดี ตลอดจนถึงลักษณะแห่งการจัดตัวเองภายใน (ของวัตถุซึ่งประกอบกันขึ้นเป็นภายในในระดับต่าง ๆ คือ inner arrangement) ซึ่งเหมือนกับภายในนั้น ก็แสดงให้เห็นไม่ได้อีกด้วย อย่างไรก็ตาม ในประเภทหลังนี้มีเรื่องที่จะต้องอธิบายให้ชัดเจนยิ่งขึ้นบ้างเล็กน้อย คือที่ว่า “เหมือนกัน” นั้น มีความหมายลึกซึ้งเพียงใด

คือถ้าเราใช้สายตาของกายทิพย์ (astral vision) มองดูภายในของบุคคลทั่วไป ที่กำลังตื่นและทำงานอยู่ตามปกติแล้ว เราก็จะเห็นรูปร่างของเขาเหมือนปกติตนเอง จะมีแตกต่างออกไปบ้างก็ตรงที่เราจะเห็นว่าเขามีหมอกเรืองแสงบาง ๆ ล้อมรอบตัวอยู่ เมื่อเราเพ่งมองหมอกนี้ให้ละเอียดถี่ถ้วนยิ่งขึ้น ก็จะทำให้เห็นว่ามีสีต่าง ๆ สลับซับซ้อนกันอยู่ในนั้น ในตอนนี้อาจมีบางท่านเกิดความสงสัยว่า เรื่องนี้จะเป็นไปได้อย่างไร ในเมื่อเราก็ได้ทราบหลักการอยู่แล้วว่า

สายตาของกายทิพย์ (ซึ่งเป็นของละเอียด) ไม่สามารถจะรับความสัมผัสเทือนของกายเนื้อ (ซึ่งเป็นของหยาบ) ได้ คำตอบปัญหาข้อนี้ก็คือนี่คือสิ่งที่ปรากฏแก่สายตา (ทิพย์) ของเรานั้น ไม่ใช่กายเนื้อของบุคคลคนนั้น แต่เป็นกายจำลอง (counterpart) ของกายเนื้อ และเป็นกายซึ่งถูกสร้างขึ้นด้วยวัตถุอันเป็นทิพย์ (astral matter) เรื่องนี้จะพิสูจน์ได้จากความจริงที่ว่า แม้บุคคลคนนั้นจะได้ออกจากกายเนื้อของเขาไปแล้ว ซึ่งจะเป็นไปชั่วคราว หรือในระหว่างหลับ คือเป็นการออกไปโดยถาวรคือเป็นการตายก็ตาม กายจำลองดังกล่าวนั้นก็ยังคงอยู่ในรูปเดิมนั่นเอง ปัญหาจึงมีว่าเรื่องเช่นนี้จะเป็นไปได้อย่างไรกัน

วัตถุที่แทรกซ้อนกัน

ถ้าท่านผู้อ่านย้อนกลับไปพิจารณาจตุรูปที่ ๒ ก็จะเห็นว่าวัตถุในภุมิทิพย์คือ astral matter นั้นมีความแน่นทึบ (density) อยู่ ๗ ระดับ ซึ่งก็ควบคู่กันไปกับความแน่นทึบ ๗ ระดับของวัตถุในภุมิแห่งกายเนื้อเหมือนกัน เรื่องนี้ไม่ได้เป็นไปได้โดยความบังเอิญแต่อย่างใด แต่เกิดขึ้นได้เพราะพลังแห่งความดึงดูดอันมหาศาล (intense attraction) โดยแท้

คืออนุภาค (particle) ทุก ๆ ชั้นของวัตถุที่เป็นของแข็งใน
 ภูมิแห่งกายเนื้อ ก็มีอนุภาคของวัตถุที่เป็นของแข็งในภูมิ
 แห่งวัตถุที่เป็นทิพย์แทรกซ้อนอยู่ (interpenetrate)
 ควบคู่กันไปเสมอ วัตถุที่เป็นทิพย์ดังกล่าวนี้หมายถึงวัตถุ
 ทิพย์ในภูมีย่อยชั้นต่ำสุด (lowest subplane) นั่นเอง ซึ่ง
 ต่อไปนี้เพื่อความสะดวก ข้าพเจ้าจะขอเรียกชื่อว่า “วัตถุ
 ทิพย์ที่เป็นของแข็ง” (solid astral matter) และขอได้โปรด
 ทราบไว้ว่า โดยความเป็นจริงแล้ว**ความแข็ง**ที่เป็นลักษณะ
 ของวัตถุในโลกนี้นั้น ไม่มีทางที่จะเปรียบเทียบกันได้กับวัตถุ
 ในโลกทิพย์เลย คือจะเอาไปใช้กับคุณสมบัติของวัตถุใน
 โลกทิพย์ไม่ได้เลย เป็นแต่ว่า เราจำเป็นต้องขอยืมคำนี้มาใช้
 เพื่อให้เกิดความนึกคิดเป็นการเปรียบเทียบหรืออนุมานได้
 เท่านั้นเอง ในทำนองเดียวกัน ของเหลวในโลกมนุษย์เรานี้
 ก็มีของเหลวคู่กันในโลกทิพย์ เป็นเช่นนี้รวมทั้งคุณสมบัติ
 ประการอื่น ๆ ด้วย อนึ่งวัตถุที่มีอยู่คู่กันทุกชนิดในโลกทิพย์
 นั้นก็อยู่ในสภาพที่จะแยกออกจากกันโดยเด็ดขาดไม่ได้เลย

เมื่อบุคคลแบ่งภาคลงมาเกิด เขาก็จะดึงเอาวัตถุของ
 ภูมิต่าง ๆ ที่เขาลงมาเกิดนั้น เป็นเครื่องหล่อหุ้มตัวไว้ในขณะ
 ที่เขาเก็บรวบรวมเอาวัตถุในภูมิมโนมัย คือภูมิจิตและ

ภูมิทิพย์ไว้ วัตถุประสงค์กล่าวนั้นก็จะก่อตัวขึ้นเป็นรูปวงรี ซึ่งก็เป็นเครื่องทำให้กายรังสีมีปรากฏการณ์ขึ้นมาได้ในภูมิดำทั้งหลายนั่นเอง ต่อจากนั้นเขา (ซึ่งบัดนี้ได้มามีความรู้สึกตัวอยู่ในวงรีดังกล่าวแล้ว) ก็มารู้สึกตัวอีกว่ามีกายเนื้อเล็ก ๆ อยู่ข้างในตนเอง ตอนนั้นแหละที่เกิดมีแรงดึงดูดเข้าหากัน เกิดขึ้นระหว่างวัตถุในภูมิทิพย์และวัตถุในภูมิแห่งกายเนื้อ ซึ่งได้เคยเป็นวัตถุที่ยังอยู่ในขั้นปฐมภูมิมาแล้วทั้งคู่ ความสั่นสะเทือนอันรุนแรงของอนุภาคอันละเอียดดังกล่าวแล้วนั้น ทำให้เป็นการยากที่จะทำให้มันอยู่ในอำนาจการควบคุมได้ แต่เมื่อบุคคลซึ่งตอนแรกยังเป็นเด็ก ๆ อยู่ นั่น เจริญเติบโตขึ้นมาเรื่อย ๆ อิทธิพลของมันก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งเมื่อเป็นผู้ใหญ่เต็มที่แล้ว เขาก็จะมีสารวัตถุแห่งกายทิพย์และกายมโนมัยหรือกายจิต (mental body) อยู่ภายในตัวเขาอยู่มากกว่า ๙๐ เปอร์เซ็นต์ อย่างไรก็ตาม ขอให้เป็นที่เข้าใจไว้ด้วยว่า อนุภาคที่ประกอบขึ้นเป็นส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย (ในระดับต่าง ๆ) นั้น หากได้อยู่คงที่ตลอดเวลาไม่มันมีการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วและก็มีมีการผ่านเข้า ๆ ออก ๆ อยู่ตลอดเวลา อย่างไรก็ตาม มันก็ยังคงรักษาอัตราส่วนเดิมไว้ได้อย่างสม่ำเสมอ ด้วยเหตุนี้ เมื่อเราใช้

สายตาของกายทิพย์มองดูบุคคลอื่นในโลกนี้ เราจึงเห็นเป็นร่างมนุษย์ซึ่งเป็นหมอกที่เบาจนมองคล้าย ๆ กับจะเป็นของแข็งเลยทีเดียว ร่างนี้มีหมอกจางใส ๆ เป็นรูปไข่ม้อยู่อีกชั้นหนึ่ง และเนื่องจากลักษณะรูปร่างหน้าตาของหมอกแข็งนี้เหมือนกันกับบุคคลนั้นโดยไม่มีผิดเพี้ยน เราจึงสามารถจำได้ว่าเป็นบุคคลในโลกมนุษย์ที่เรากำลังพิจารณาอยู่นั่นเอง

อำนาจของความเคยชิน

แต่ยังมีองค์ประกอบอย่างอื่นที่จะต้องนำมาพิจารณาอีก นี่เป็นเรื่องเกี่ยวกับนิสัยหรือความเคยชินนั่นเอง คืออนุภาคที่เป็นสารวัตถุของภูมิทิพย์และภูมิโหม้มัย (หรือภูมิจิต) นั้น เนื่องจากเคยชินอยู่กับรูปร่างแบบนั้นมาแล้ว ก็ยังสามารถรักษารูปร่างนั้นไว้ได้อีกเช่นเดิม แม้เมื่อร่างกายหยาบซึ่งเป็นตัวการได้ถูกทำลายไปแล้ว ดังนั้นการที่จะจำหน้าตาบุคคลผู้นั้นได้หลังจากเขาตายแล้ว จึงเป็นการยากกว่าที่จะจำเขาได้เมื่อก่อนตาย จริงอยู่การเปลี่ยนแปลงบางอย่างชั่วขณะอาจเกิดขึ้นได้ เพราะวัตถุอันละเอียด เช่นนั้นอาจได้รับความกระทบกระเทือนจากความคิดที่ผ่านมาได้บ้างเหมือนกัน แต่พออิทธิพลของความคิดดังกล่าวนั้นผ่านไป สารวัตถุนั้นก็จะคืนตัวกลับมาอยู่ในรูปเดิม

อันที่จริงมีอิทธิพลของความคิดประการหนึ่งที่เจือจาง แต่เป็นอิทธิพลที่ส่งพลังอยู่เสมอโดยไม่ขาดสาย อิทธิพลของความคิดดังกล่าวนี้ บางครั้งก็ก่อให้เกิดผลมากมายได้ เหมือนกันในระยะเวลาอันยาวนาน คือตามปกติจะไม่มีใครคิดถึงตนเองว่า เป็นคนทุพพลภาพอ่อนแอ หลังโกงหรือมีผิวหนังเหี่ยวบนเลย ดังนั้น แม้ว่าหลังจากตายแล้วในทันที กายทิพย์ของเขาจะมีลักษณะอันไม่น่าดูดังกล่าวข้างต้นนั้นก็ตาม แต่ความคิดที่ฝังใจอยู่ในจิตใต้สำนึก (ว่าตนเป็นคนที่ไม่ทุพพลภาพอย่างใดเลย) นี้เองจะทำให้เขากลับมีรูปร่างดังเช่นที่เขาคิดฝันไว้คือกลับไปอยู่ในวัยหนุ่มสาว และเป็นผู้แข็งแรง กระชุ่มกระชวยอีกครั้งหนึ่ง ด้วยเหตุนี้ จึงมีบางคนทีหลังจากตายไปแล้ว สามารถกลับมาปรากฏร่างให้ผู้อื่นเห็นได้ ก็มีผู้เห็นว่าเขาผู้นั้นเป็นหนุ่มหรือสาวว่าต่อนก่อนที่เขาจะตาย

องค์ประกอบอีกประการหนึ่งที่มีส่วนทำให้กายทิพย์มีรูปร่างตามกายเนื้อ โดยไม่เปลี่ยนแปลงหลังจากตาย ก็คือความคิดของผู้อื่น เมื่อมิตรสหายของผู้ตายซึ่งจะเป็นมิตรสหายที่ยังมีชีวิตอยู่หรือที่ได้ตายมาก่อนแล้วก็ตาม ส่งกระแสความคิดมาถึงเขาผู้เพิ่งจะตายนั้น บุคคลเหล่านั้นก็จะคิดถึงเขา โดยนึกวาดภาพเอาตามที่ตนเคยได้รู้จัก

เขามาก่อน คือตอนที่เขายังไม่ตาย อันที่จริงกระแสความคิดดังกล่าวของบุคคลแต่ละคน ก็มีพลังหล่อหลอมหรือสร้างสรรค์ได้เพียงชั่วขณะเท่านั้น แต่นั่นแหละ เมื่อรวมกันเข้าแล้วก็นับว่าเป็นสิ่งที่มีพลังมากพอสมควรเหมือนกัน

จากเท่าที่กล่าวมาตั้งแต่ต้นจนถึงบัดนี้ ท่านผู้อ่านจะเห็นได้ว่า เมื่อบุคคลหัดใช้ความสามารถในการเห็นกายทิพย์นั้น เขาก็จะารู้สึกด้วยตนเองว่า มีแงและมุมที่เขาจะต้องศึกษาสังเกตมากกว่าที่ข้าพเจ้าได้บรรยายไว้ในภาพประกอบในเล่มนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เขาจะสังเกตเห็นว่า กายทิพย์ ซึ่งเป็นต้นเค้าอย่างหนึ่งของกายเนื้อนั้นไม่ได้ปรากฏเป็นร่างสลัวหรือมัว ๆ เลย แต่มันจะปรากฏว่า ดูเหมือนจะเป็นภาพที่เห็นได้ถนัดชัดเจนที่สุดทีเดียว

ทิพยจักขุหลายระดับ

และอันที่จริงก็น่าจะเป็นเช่นนั้นสำหรับผู้ที่ได้พลังทางทิพยจักขุ (clairvoyance) ใหม่ ๆ คือยังไม่ได้มีการฝึกฝนตนเองให้สมบูรณ์เพียงพอ และก็เป็นความจริงอีกประการหนึ่งด้วยเช่นเดียวกัน ที่ผู้ที่ได้พลังทิพยจักขุมา ยังมีสมรรถภาพไม่ถึงขั้นสมบูรณ์เพียงพอ เป็นธรรมดา

อยู่เองที่ในการพัฒนาขั้นแรกนั้น อินทรีย์ในระดับที่อยู่เหนือกายเนื้อขึ้นไประดับหนึ่ง (คืออยู่ใกล้ชิดกับกายเนื้อที่สุด) จะได้รับการพัฒนาก่อน ดังนั้นกายทิพย์ที่เขาจะได้เริ่มเห็นก็ย่อมจะเป็นกายทิพย์ในภุมมีย่อยที่หายาบ ๆ ไปก่อน และก็มีอยู่ไม่น้อยที่ผู้ที่ได้พัฒนาพลังทางทิพยจักขุของตนจะต้องมาติดอยู่ที่ระดับนี้ โดยไม่สามารถก้าวหน้าต่อไปได้อีกเป็นเวลาหลาย ๆ ปีทีเดียว ในระหว่างนี้จะมีปัญหาเกิดขึ้นอย่างหนึ่ง คือเนื่องจากกายทิพย์ในระดับภุมมีย่อยที่หายาบนี้ยังมีส่วนสัมพันธ์กันหรือว่าติดข้องอยู่กับกายเนื้ออย่างเหนียวแน่น เมฆหมอกรูปวงรีดังกล่าวนั้นจึงยังไม่ปรากฏชัด (เพราะมันถูกพลังของกายเนื้อดูดเอาไว้เสียเป็นส่วนใหญ่) จึงทำให้เขา (คือผู้เพ่งให้พลังทิพยจักขุขั้นต่ำมาใหม่ ๆ นี้) มองอะไรเห็นได้เพียงราง ๆ จนกระทั่งบางครั้ง (ถ้าพลังสมาธิหย่อนลงมาก) ก็เกือบจะมองไม่เห็นเลยทีเดียว ในการนี้เขาจะต้องยกระดับพลังทิพยจักขุให้สูงขึ้น (คือทำสมาธิให้ลึกขึ้นไปอีก) ก็จะได้เห็นสีสรรวรรณะต่าง ๆ ของรูปวงรีนั้นได้ ข้อนี้อาจเทียบได้กับการใช้สายตาของกายเนื้อนี้เพ่งดูวัตถุซึ่งเราเห็นไม่ชัดเจนเอง คือเมื่อรู้สึกว่าจะเห็นไม่ชัด ก็ต้องเพ่งให้มากขึ้นฉันใด เมื่อเราใช้สมาธิเพ่งให้ลึกเข้าไป ก็เท่ากับ

เป็นการเร่งอัตราความสิ้นสະเทือนของกายทิพย์ให้สูงขึ้นฉันนั้น อันที่จริงกระบวนการดังกล่าวนั้น ถ้าจะพูดให้ถูกต้องจริง ๆ ก็น่าจะกล่าวได้ว่า เป็นการขยายขอบเขตแห่งสมรรถนะของอินทรีย์ให้เข้ากับอัตราความถี่ที่สูงขึ้นนั่นเอง เมื่อทำได้เช่นนี้แล้ว เขาก็จะสามารถเห็นแง่มุมอันละเอียดของบุคคลที่เขา กำลังดูอยู่นั้นได้มากขึ้นกว่าเดิม เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ดังกล่าวมา ผู้ใช้พลังทิพย์จักขุจึงควรฝึกหัดตนในการบำรุงสมรรถนะดังกล่าวให้สามารถเห็นได้ทุก ๆ ภูมิย่อยของภูมิทิพย์ เพื่อว่าการเห็นของเขาจะได้ไม่ขาดตกบกพร่อง การกระทำเช่นนี้อาจจะเป็นการเห็นที่ละภูมิโดยลำดับ หรือเป็นการเห็นทุก ๆ ภูมิในขณะเดียวกันก็ได้

เสื้อผ้าของกายทิพย์มาจากไหน ?

มีผู้สงสัยกันบ่อย ๆ ว่า กายทิพย์นั้นมีเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มด้วยหรือเปล่า และถ้ามีเช่นนั้น ก็น่าคิดว่าเสื้อผ้าเหล่านั้น ได้มาจากไหน และเกิดมีขึ้นมาได้อย่างไร คำตอบก็คือว่า ในภูมิอันละเอียดเช่นนี้ ความคิดสามารถหลอหลอมก่อให้เกิดวัตถุขึ้นมาได้ตามนั้น ทั้งนี้หมายความว่า เขาจะเป็นอย่างไรก็สุดแล้วแต่ว่าเขาจะคิดอย่างไร (the man is as

he thinks of himself) และอันที่จริง **ตามปกติ** ก็คงไม่มีใครคิดที่จะเปลือยกายไปปรากฏต่อหน้าใคร ๆ คือทุกคนจะต้องคิดว่าตนเองมีเสื้อผ้าห่อหุ้มตัวอยู่เสมอโดยอัตโนมัติ เพื่อตอบสนองความคิดเช่นนั้นเอง ถึงแม้ว่าจิตใจของเขาโดยปกติจะไม่ได้คิดถึงเรื่องเสื้อผ้าสัก คือแม้ว่าครุ่นคิดถึงเรื่องอื่น ๆ อยู่ตลอดเวลาก็ตาม ในระหว่างเวลาเช่นนี้ เสื้อผ้าชนิดไหนที่เขาสวมใส่จนเคยชินเป็นปกติ เสื้อผ้าชุดนั้นแหละจะเป็นเครื่องห่อหุ้มร่างกายเขาอยู่โดยปกติเช่นเดียวกัน ดังนั้นเขาจะปรากฏตัวให้ใคร ๆ เห็นในเสื้อผ้าชุดนั้นนั่นเอง ข้าพเจ้ามีเพื่อนคนหนึ่งผู้ซึ่งไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้ (คือเรื่องเสื้อผ้า) เลยเป็นเวลานานแสนนาน เพราะเขามีงานอื่นที่สำคัญกว่า ดังนั้น เวลามาปรากฏตัวคราวใดก็เห็นกายทิพย์ของเขาสวมชุดราตรีอยู่ตลอดเวลา เหตุผลของเรื่องนี้ น่าจะเป็นเพราะว่า เขาคิดว่าตนเองสวมชุดนั้นในคืนนั้น (คือคืนที่เขาถึงแก่ความตาย) จนเคยชินก็ได้ อีกท่านหนึ่งก็จะมาปรากฏตัวในชุดจีวรสีเหลืองของภิกษุในพุทธศาสนาทุกคราว สำหรับรายหลังนี้ข้าพเจ้าคิดเอาเองว่าตอนแรกอาจเป็นด้วยความตั้งใจของท่าน แต่ต่อมาก็เลยกลายเป็นความเคยชินไป

และอันที่จริง สภาวะต้นเค้า (counterpart) ในทำนองนี้ นอกจากจะมีอยู่ในกายทิพย์อันเป็นต้นเค้าของกายเนื้อแล้ว ก็ยังมีอยู่ในกายมโนมัยหรือกายจิตซึ่งเป็นต้นเค้าของกายทิพย์ อีกชั้นหนึ่งด้วยเช่นเดียวกัน ดังนั้นแม้ว่าจะไปอยู่ในภูมิสวรรค์ (heaven-life) แล้วก็ตาม แต่บุคคลยังมีสิ่งตกค้างที่เหลือไปจากโลกมนุษย์ให้เห็นอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน สิ่งเหล่านั้นได้แก่รูปร่างหน้าตา (appearance) และความทรงจำที่เกี่ยวกับชีวิตของตนเสมอเมื่อยังอยู่ในโลกมนุษย์ครั้งหลัง และอันที่จริงแม้ในกระทั่งขั้นกายรังสีก็ยังคงมีรูปร่างลักษณะของมนุษย์ให้เห็นอยู่ เป็นแต่ว่าในขั้นนี้จะไม่ปรากฏรูปร่างของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่ได้เคยแบ่งภาคมาเกิดในครั้งใดครั้งหนึ่งโดยเฉพาะ แต่ทว่าจะเป็นรูปปรากฏแห่งผลรวมของคุณธรรมอันสูงส่งนานาประการ ที่บุคคลนั้นได้สั่งสมไว้ในชาติต่าง ๆ ก่อนที่จะพัฒนามาถึงขั้นนี้ ทั้งนี้หมายความว่า คุณธรรมใด ๆ ที่เขาได้บำเพ็ญเป็นบารมีในระหว่างที่เวียนเกิดเวียนตายมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วนนั้น เมื่อมาถึงขั้นนี้ คุณธรรมอันประณีตและสูงส่งเหล่านั้น จะมาประชุมกัน และร่วมกันแสดงปรากฏการณ์อันสุกใส เรืองรองออกมาให้เห็นในกายรังสีนี้เอง นี้แหละคือ

ที่ประชุมแห่งคุณสมบัติของชาวสวรรค์ (heavenly man) อย่างแท้จริง เป็นสภาวะที่วิญญูณได้ฉายแสงแห่งธาตุแท้ ออกมาให้ปรากฏ แต่นั่นแหละ สภาวะในขั้นนี้มีความ ประณีตมหัศจรรย์เสียจนเราไม่ทราบว่าจะบรรยายออกมาเป็น คำพูดอย่างไร จึงจะให้ได้ผลแม้เพียงใกล้เคียงกับความ เป็นจริงสักเล็กน้อยก็ยังดี ดังนี้ สำหรับประเด็นนี้จึงต้อง ขอยุติไว้เพียงนี้ก่อน

บทที่ ๑๕

การพัฒนาในยุคแรกของมนุษย์

ทาสอารมณ

ถ้าเรานำเอาความรู้จากบทที่ ๑๓ (เรื่องสี่และความหมายต่าง ๆ) มาเป็นเครื่องประกอบในการพิจารณาดูสภาพแห่งกายและใจของมนุษย์ในยุคดึกดำบรรพ์ ดังเช่นที่แสดงไว้ในรูปที่ ๖ แล้ว ก็จะได้ทราบความจริงที่น่าสนใจอยู่หลายประการ โดยทั่วไปเราจะเห็นได้ว่า “นาม-รูป” (mind-body) ดังกล่าวนี้อยู่ในขั้นที่ด้อยพัฒนาอยู่มากก็ตาม แต่ก็มีย่อย่างหนึ่งแห่งการพัฒนาให้เห็นอยู่บ้างตามสมควร สี่เหลี่ยมค้ำที่อยู่ที่ส่วนบนของรูปวงรีแสดงว่ามีสติปัญญาเจริญขึ้นมาถึงระดับหนึ่งแล้ว แต่การที่มีสี่เหลี่ยมค้ำเจ็บบนอยู่ก็แสดงว่าสติปัญญาที่พัฒนาขึ้นมาขั้นนั้น ได้ถูกนำไปใช้ในทางที่เห็นแก่ตัวเสียเป็นส่วนใหญ่ สี่เหลี่ยมค้ำบนเทาก็แสดงว่า แม้จะมีความรู้สึกในด้านศาสนาอยู่บ้างก็ตาม แต่ก็เป็นที่ไปในลักษณะของความมึนงงหรือคลั่งไคล้ไหลหลงเสียมากกว่า ซึ่งในกรณี

เช่นนี้ก็หมายความว่าเกิดมาจากความหวาดกลัว (คือกลัวว่าจะถูกเทพเจ้านั้นโกรธหรือลงโทษ) อีกด้วย ดังนั้นการบูชาที่กระทำไปก็มีจุดประสงค์เพื่อผลประโยชน์ของตนเองเป็นใหญ่เท่านั้น ไม่ได้เป็นไปเพื่อจะอนุเคราะห์ผู้อื่น แต่ประการใด สีแดง (crimson) ชู่นทางซ้ายมือก็เป็นเครื่องแสดงว่า เขาเริ่มมีความรักขึ้นแล้ว แต่ก็ยังเป็นความรักชั้นต่ำที่ส่วนใหญ่ก็ยังเจือด้วยความเห็นแก่ตัวอยู่นั่นเอง แถบสีส้มชุ่น ๆ นั้นก็เป็นทำนองเดียวกัน คือหมายถึงความหยิ่งหรือความภูมิใจ แต่ก็อยู่ในระดับต่ำ ยังมีสีแดง (scarlet) ที่เป็นทางยาวและมีขนาดใหญ่ด้วย นี่แสดงถึงความโน้มเอียงที่จะโกรธได้โดยง่าย คือแม้เมื่อมีสิ่งยั่วยุเพียงเล็กน้อย ก็จะมีพวงพล่านเป็นพินเป็นไฟขึ้นมาทันที แถบกว้างใหญ่สีเขียวสกปรก ซึ่งมีเนื้อที่ครอบงำส่วนใหญ่ของรูปร่างนี้ หมายถึงความหลอกลวง คดโกงและความละโมภจัด ซึ่งอย่างหลัง (คือความละโมภนี้) จะสังเกตได้จากสีน้ำตาลซึ่งมีปนอยู่ด้วย ที่ส่วนล่างจะเห็นสีโคลนชุ่น ซึ่งแสดงว่า มีความเห็นแก่ตัวอยู่เป็นลักษณะประจำ และนอกจากนั้นยังขาดคุณธรรมอื่น ๆ อีกหลายประการด้วย

การขาดคุณธรรมอันเห็นได้อย่างชัดเจนนี้ ทำให้เป็นที่แน่ใจได้ว่า เมื่อพิจารณาถึงกายทิพย์ของเขาแล้ว เราก็จะได้เห็นว่ามันยังอยู่ในสภาวะที่ควบคุมไม่ได้เลย (ดูภาพที่ ๗) นอกจากนั้น เมื่อพิจารณาดูสีเป็นหลักแล้ว เราก็จะได้เห็นอีกว่า ส่วนใหญ่เต็มไปด้วยความรู้สึกนึกคิดที่เกี่ยวกับกามคุณอย่างรุนแรง ซึ่งทั้งนี้จะเห็นได้จากสีแดงปนน้ำตาล ซึ่งมีลักษณะไม่น่าดูเลย ขนาดที่เรียกว่าเกือบจะกลายเป็นสีเลือดฉะนั้น

ดังนั้น ลักษณะที่เด่นที่แสดงออกมาให้เห็นก็คือ ความหลอกลวงคดโกง ความเห็นแก่ตัว และความโลภ การที่มีสีแดง (scarlet) ชุनเป็นรอยจ้ำ ๆ นั้น ก็แสดงว่าเป็นคนมีโทสะรุนแรงและดุร้ายมาก ตอนนี้สีอันแสดงถึงความรักเกือบจะไม่มีออกมาให้เห็นเลย ส่วนสติปัญญาหรือความรู้สึกในด้านศาสนา ถ้าจะมีบ้างก็ยังมีอยู่ในระดับต่ำมาก

ลักษณะอีกประการหนึ่งที่น่าสังเกตก็คือเส้นแนวขอบหรือรอบนอกของกายทิพย์ดังกล่าวนี้ ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นเส้นที่มีแนวหยุกหยิกไม่สม่ำเสมอประการหนึ่ง สีที่มีลักษณะเลอะเทอะประการหนึ่ง และการจัดระเบียบของสีเหล่านั้น

อีกประการหนึ่ง ในกายของบุคคลที่ได้พัฒนามาเรื่อย ๆ ลักษณะด้อยพัฒนาดังกล่าวแล้วนั้นก็ค่อย ๆ หดไป และจะมีการพัฒนาในด้านที่ดีขึ้นเรื่อย ๆ เช่นเดียวกัน ดังนั้น แม้สีต่าง ๆ จะยังมีการเจือจางเข้าหากันและผสมกันอยู่บ้าง แต่ก็ยังพอมองเห็นว่าอาณาเขตของแต่ละสีนั้นควรจะตั้งต้นที่ไหน และมีขอบเขตขยายไปถึงที่ใด ส่วนแนวเส้นขอบนอกก็จะแลเห็นเด่นชัดขึ้น และเส้นก็จะไม่ขยุกขยิกเหมือนแต่ก่อน เมื่อเทียบกับบุคคลในระยะที่ยังด้อยพัฒนาอยู่ ก็จะได้เห็นว่าเราดูไม่ออกเลย แต่ละอย่างดูมันมัว ๆ และปะปนกันยุ่งไปเกือบหมด ลักษณะเช่นนี้แสดงถึงจิตใจที่เป็นทางของอารมณ์อันเร้าร้อนและรุนแรง และเป็นไปในทางบาปอกุศล ซึ่งเขาแทบจะไม่มีโอกาสยับยั้งชั่งใจ แต่ประการใด เพราะความคิดที่จะต้านทานอารมณ์เช่นนั้น ยังไม่เกิดมีขึ้นแก่เขาเลย นี่แหละคือสภาพของมนุษย์ผู้ด้อยพัฒนาทางจิต และเป็นสภาพซึ่งเราทุกคนผู้เจริญแล้ว ก็ต้องได้เคยจมอยู่ในห้วงลึกเช่นนี้ในยุคหนึ่งสมัยหนึ่งหรือว่าหลายยุคหลายสมัยมาแล้วด้วยกันทั้งสิ้น และหลังจากการล้มลุกคลุกคลานในสังสารวัฏฏ์มานับไม่ถ้วนหลายชาติภพแล้ว เราจึงได้อาศัยประสบการณ์เหล่านั้นเป็นบทเรียนแห่งชีวิต

ช่วยพยุงตัว (คือใจ) ของเราให้วิวัฒนาการพันฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ มาได้จนถึงปัจจุบันนี้

ความโกลาหลอลหม่าน

มีประเด็นที่ใครขอให้ท่านผู้อ่านระลึกไว้ด้วยอีกประการหนึ่ง คือ ในการที่ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงภายในระดับต่าง ๆ มาตั้งแต่ต้นจนถึงบัดนี้นั้น ขอให้ท่านผู้อ่านนึกวาดภาพประกอบไปด้วยว่า อนุภาคซึ่งเป็นสารวัตถุของกายต่าง ๆ เหล่านั้นอยู่ในสภาวะที่เคลื่อนไหวยวดเร็วอยู่ตลอดเวลา ในบางกรณีดังจะกล่าวต่อไปในลำดับ ก็มีปรากฏเป็นรูปแถบและเส้นขอบของแถบเหล่านั้นให้เห็นชัดเจน แต่อาจจะกล่าวได้ว่าในกรณีส่วนมากแล้ว *เมฆหมอกอันมีสีต่าง ๆ ไม่เพียงแต่จะละลาย หรือว่ากลมกลืนเข้าหากันเท่านั้น* แต่ยังคงเคลื่อนไหวเข้าเกยกัน ชนกันและซ้อนกัน ชนิดที่เรียกว่าอย่างอุตุลุดไม่เป็นสำถึเดียว ประเด็ยวสีหนึ่งหายไปแล้วก็ปรากฏสีขึ้นใหม่ แต่แล้วในขณะที่ต่อมาอีกสีหนึ่งก็ปรากฏขึ้นใหม่แล้วก็หายไป เป็นอยู่เช่นนี้เกือบตลอดเวลา ถ้าจะเปรียบเทียบให้ผู้อ่านเห็นภาพจริง ๆ ก็น่าจะต้องขอให้ท่านลองนึกถึงภาพน้ำในภาชนะอะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งน้ำนั้น

กำลังอยู่ในลักษณะที่เดือดพล่านอย่างเต็มที่ อนุภาคของมัน จะเคลื่อนไหวยวุ่นวายอย่างสุดขีด เป็นฟองที่ผลุดขึ้นผลุดลง หมุนตัวแย่งที่เปลี่ยนที่กันอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นเมื่อพูดถึง ขณะใดขณะหนึ่งโดยเฉพาะแล้ว สีต่าง ๆ ที่แสดงไว้ให้ดู เป็นแถบ ๆ ในรูปต่าง ๆ นั้น จะไม่อยู่คงที่ ณ ที่ของมันเช่นนั้นเสมอไปทุกขณะ อย่างไรก็ตาม ความจริงในความหมาย ทั่วไปก็ยังคงมีอยู่ว่า ทั้ง ๆ ที่มันหมุนคว้างและชนกัน อย่างอลหม่านเช่นนั้น ก็ยังมีแนวโน้มที่จะเป็นไปตามแบบ หรือแผนที่ได้วาดไว้ให้ดูนั้นอยู่เรื่อย ๆ ยกตัวอย่างเช่นสีเหลือง สีกุหลาบและสีน้ำเงินอาจไม่อยู่ประจำตามแบบที่ปรากฏในภาพนั้น อย่างเคร่งครัดก็ได้ แต่ในระหว่างที่หมุนเวียนกลอกกลิ้ง ชนกันไปชนกันมานั้น ก็จะต้องอยู่ในอาณาเขตส่วนบนของ รูปวงรีที่อยู่เสมอ คือถ้าหากจะมีก็ต้องอยู่ในบริเวณช่วง ศีรษะของร่างกายเนื้อนั้นเอง (จะไม่ไหลลงมาเบื้องล่าง) ส่วน สีซึ่งเป็นเครื่องหมายของความเห็นแก่ตัว ความโลภ ความหลงและ ความเกลียดชัง จะมีแนวโน้มปรากฏอยู่ ทางเบื้องล่างของรูปวงรีเสมอ สำหรับสีซึ่งเป็นเครื่องหมาย ของความรู้สึกยินดีในกามคุณ ซึ่งกินอาณาเขตกว้างขวาง เป็นส่วนใหญ่ของรูปวงรีนั้น จะลอยอยู่ในบริเวณตอนกลาง

วิบากของแต่ละบุคคล

ความสั่นสะเทือน (vibrations) แต่ละอัตราแต่ละระดับ ซึ่งแสดงให้เห็นปรากฏออกมาเป็นสีต่าง ๆ นี้ จะมีสารวัตถุของ ภูมิทิพย์หรือภูมิมโนมัย (ภูมิจิต-mental) อย่างใดอย่างหนึ่ง ในระดับใดระดับหนึ่ง ซึ่งจะเป็นพาหะหรือเครื่องช่วยให้ แสดงออกมาได้โดยสะดวก (คือสีหนึ่งก็มีสสารของภูมิทิพย์ หรือภูมิจิตอย่างหนึ่งซึ่งเหมาะสมกันที่สุด ในอันที่จะรับทำ หน้าที่เป็นเสมือน “จอ” ให้สีนั้นปรากฏออกมาได้) นอกจาก นั้นการที่สีหนึ่ง ๆ เหล่านี้จะปรากฏอยู่ ณ ตำแหน่งใดของ เมฆหมอกรูปวงรีซึ่งมีการไหวตัวเป็นระลอกอยู่ตลอดเวลา ก็สุดแล้วแต่อัตราความถ่วงจำเพาะ (specific gravity) ของ วัตถุแต่ละชนิดนั้น ๆ อีกด้วย อาจมีบ้างในบางครั้ง ซึ่งเกิด มีอารมณ์อันรุนแรงบางอย่าง เกิดขึ้นโดยฉับพลัน ในกรณีเช่นนี้ สสารของกายทิพย์ทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมด จะถูกผลักดันให้ได้รับความสั่นสะเทือนอันผิดปกติของมันไป ชั่วคราว คือจะถูกกระทบกระเทือนอย่างรุนแรงตามอิทธิพล ของความรู้สึกรุนแรงที่จะเข้ามากระทบนั้น แต่เมื่อพลังที่จรมมา ผ่านผ่านไปแล้ว สสารเกือบทั้งหมดก็จะคืนตัวกลับสู่สถาน เดิมของมัน ยกเว้นแต่ชนิดที่เป็นเช่นเดียวกันกับพลังที่จรมมา

เท่านั้น ที่จะได้รับอิทธิพลไว้อย่างถาวร (คือเป็นวิบากที่
สั่งสมไว้ในสันดานต่อไป)

โดยปกติคนเราแต่ละคนจะมีนิสัยอันเป็นลักษณะเด่น
หรือพิเศษอย่างใดอย่างหนึ่งของเขาโดยเฉพาะ ดังนั้นจึง
ไม่มีคน ๒ คนที่จะเหมือนกัน หรือเท่ากันไปหมดในทุก ๆ
แง่ทุกมุม ดังนั้น รูปที่ได้ให้ไว้ นั้นจึงเป็นตัวแทนอย่าง
คร่าว ๆ ของบุคคลในประเภทนั้น ๆ ซึ่งทั้งนี้ย่อมหมายความว่า
บุคคลแต่ละคนในประเภทนั้นหรือระดับนั้นก็มีใช้ว่าจะ
ต้องมีอะไร ๆ เหมือนกับภาพที่แสดงไว้ทุกประการ สีต่าง ๆ
ที่ได้ให้ไว้ตามจุดต่าง ๆ ของรูปวงรีทั้งหลาย จึงเป็นเพียง
การบอกให้ทราบในกรณีและสภาวะปกติเท่านั้น

บทที่ ๑๖

บุคคลทั่วไป

ต่อไปนี่เราจะลองพิจารณาถึงลักษณะโดยทั่วไปของบุคคลในระดับธรรมดาทั่ว ๆ ไปสักรายหนึ่ง เพื่อที่จะได้ทราบพอเป็นเค้าว่า บุคคลธรรมดาสามัญในระหว่างพวกเรานั้นได้วิวัฒนาการ คือก้าวหน้ามาได้มากน้อยเพียงใด และดังนั้นก็จะมีกาแสดงออกที่กายในระดับต่าง ๆ ของเขาอย่างไรบ้าง ถ้าเรามองดูกายรังสีของเขาเราก็จะเห็นว่า มันมีลักษณะคร่าว ๆ ดังเช่นแสดงไว้ในภาพที่ ๘ นั้น ในภาพนี้เราจะเห็นได้ว่ามีสสารวัตถุที่บรรจุอยู่ในรูปร่างที่เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดแล้ว และนอกจากนั้น ยังมีสีอันละเอียดซึ่งแสดงลักษณะอันสูงส่งปรากฏอยู่ด้วยเหมือนกัน ถึงแม้ว่าจะมีปริมาณแต่ไม่ถึงครึ่งหนึ่งของเนื้อที่รูปร่างดังกล่าวนั้นก็ตามความหมายของสีในกายรังสีระดับนี้ก็เช่นเดียวกับในกายอื่น ๆ ที่มีระดับต่ำลงไป (คือกายจิตและกายทิพย์) ความแตกต่างกันก็มีอยู่ว่า เมื่อมาถึงระดับนี้แล้ว คุณลักษณะอัน

สูงส่งนั้น ๆ จะมีความถาวรยืนนานกว่าในระดับต่ำ เมื่อกล่าวโดยเปรียบเทียบกัน ดังนั้นสีในระดับนี้จึงมีความละเอียดประณีต ชนิดที่พอจะกล่าวได้ว่าเป็นคนละ octave (ขั้น) ของสีเดียวกันในระดับต่ำลงไป เมื่อมาถึงระดับนี้สติปัญญาขั้นสูงก็ดี ความรักคืออย่างซื่อสัตย์ก็ดี ตลอดจนถึงความรักอันไม่เห็นแก่ตัวเป็นใหญ่ก็ดี ได้รับการพัฒนาให้เกิดมีเกิดเป็นขึ้นมาแล้ว และดังนั้นคุณสมบัติเหล่านี้ก็ได้แสดงออกในภุมิที่ต่ำลงไปในขณะที่เขาเสวยภพชาติ คือเวียนเกิดเวียนตายนับครั้งไม่ถ้วนนั้น ก็จะเป็นเสมือนหนึ่งเรือนคลังอันเป็นแหล่งสะสมคุณธรรมดังกล่าวนั้น เพื่อที่เขาจะได้เสวยผลของมันต่อไปในอนาคต อนึ่ง ยังมีสีม่วงที่ประณีตแต่ว่าเจือจางมาก พอให้เห็นได้ราง ๆ บ้างเหมือนกัน นี้แสดงว่าเขาสามารถพัฒนา หรือตั้งเข็มแห่งความรักและการอุทิศตนของเขาให้มุ่งต่ออุดมคติอันสูงส่งได้อยู่ สีอีกสีที่ปรากฏให้เห็นราง ๆ ในทำนองเดียวกันก็คือสีเขียวใบไม้ ซึ่งในขั้นนี้ก็แสดงว่า เขามีความสามารถที่จะรู้สึกมีเมตตากรุณาและรู้จักเห็นอกเห็นใจผู้อื่นได้แล้ว

การสอบได้โดย "คะแนนรวม"

จากการพิจารณากายมโนมัย (mental body) ของบุคคลในระดับสามัญทั่วไปดังแสดงไว้ในรูปที่ ๕ เราก็จะเห็นว่า มีลักษณะหลายอย่างที่แสดงไว้ เขาได้ก้าวหน้ามาไกลกว่าบุคคลผู้ยังด้อยพัฒนามากทีเดียว ทั้งนี้เราจะเห็นได้จากลักษณะ ๒ ประการ ประการแรกคืออัตราส่วน (หรือปริมาณ) ของคุณธรรม เช่น สติปัญญา การอุทิศตนเอง และความรัก ก็ปรากฏว่ามีเนื้อที่ในรูปวงรีนั้นมากขึ้น ประการที่สองคือพร้อมกันนั้นคุณภาพคือความบริสุทธิ์ก็มีอัตราส่วนเพิ่มขึ้นด้วย จริงอยู่ คุณธรรมดังกล่าวนั้นจะต้องได้รับการพัฒนาไปอีกไกล กว่าที่จะถึงจุดแห่งความบริสุทธิ์อันสมบูรณ์ แต่แม้ในขณะนี้ก็ยังแสดงว่าคุณลักษณะของสีนั้น ๆ มีความละเอียดประณีตดีกว่าที่แสดงไว้ในรูปที่ ๖ มากทีเดียว เช่น ความภูมิใจ (pride) ก็ยังมีอยู่มากเหมือนเดิม แต่บัดนี้ได้พัฒนามาจนกลายเป็นความภูมิใจในระดับสูงและประณีตขึ้นคือถ้าเขาจะยังคงมีความภูมิใจบ้าง ก็คงจะเป็นความภูมิใจในคุณธรรมซึ่งเขาคิดว่าเขามีอยู่ ไม่ใช่เป็นความภูมิใจในการใช้กำลัง หรือความรุนแรงอันเป็นลักษณะของสัตว์ในขั้นด้อยพัฒนา สีแดง scarlet ซึ่งเป็นเครื่องหมายถึง

ความโน้มเอียงในอันที่จะเกิดโทษก็ยังมีอยู่มาก แต่ก็เลื่อนตำแหน่งของมันอยู่ในระดับต่ำลงไปกว่าเดิม ซึ่งแสดงว่าในเมื่อคิดคะแนนรวมแล้ว ก็นับได้ว่าการปรับปรุงดีขึ้นคือได้ “คะแนนรวม” มากขึ้นกว่าเดิม สีเขียวในระดับต่ำในมโนมัยกาย (mental body) ของบุคคลผู้ยังด้อยพัฒนาอยู่มากนั้น หมายถึงความหลอกลวงโดยมีความโลภอย่างรุนแรง และความเห็นแก่ตัวจัดเป็นเครื่องผลักดันสีเขียวชนิดนี้จะทำให้บุคคลเช่นนั้น ไขว่คว้าแสวงหาแต่วัตถุที่หยาบ ๆ เพื่อมาเป็นเครื่องที่จะยั่วยุให้เกิดสี scarlet แห่งความโกรธเสียอีก แต่เมื่อมาถึงสีเขียวในมโนมัยกายของบุคคลผู้ได้พัฒนามาถึงขั้นนี้แล้ว ก็ต้องการวัตถุที่มีความสิ้นสะเทือนในอัตราสูงขึ้นไปกว่าวัตถุแห่งความโกรธดังกล่าวแล้ว ด้วยเหตุนี้ตำแหน่งที่อยู่ของมันในรูปวงรีจึงเปลี่ยนไป จากเดิมสีเขียวดังกล่าวนั้น บัดนี้ได้ก้าวมาจนถึงระดับที่แสดงว่ามีความสามารถหลาย ๆ ด้าน ตลอดจนการปรับตัวเองให้เข้ากับสถานการณ์ได้ด้วยความถูกต้องสมควร ไม่ใช่เป็นผู้มีเล่ห์เหลี่ยมในทางหลอกลวงดังแต่ก่อน หนึ่งส่วนใหญ่ของจิตในระดับนี้ยังมีสีน้ำตาลซึ่งแสดงถึงความโน้มเอียงที่จะเห็นแก่ประโยชน์ของตนอยู่ก็จริง แต่สีนี้ก็ยังมีลักษณะที่พอจะมี

ความแจ่มใสให้ความอบอุ่นอยู่ข้างพอสมควร ไม่เหมือนกับที่แล้มาแล้วซึ่งจะให้แต่ความเดือดร้อนรำคาญเสียเป็นส่วนใหญ่

ในอันดับต่อไป เมื่อหันมาพิจารณาคุณภาพที่ ๑ ก็จะได้เห็นภาพของกายทิพย์ ซึ่งคู่กันกับกายมโนมัยในภาพที่ ๙ นี้คือภาพกายทิพย์ของบุคคลธรรมดา จะเห็นได้ว่าภาพกายทิพย์นี้มีส่วนคล้ายคลึงกันกับภาพกายมโนมัยดังกล่าวแล้วมาก ข้อแตกต่างก็มีอยู่ว่าสีของมันจะหยابกว่า ซึ่งก็เป็นธรรมดาเช่นนั้น เพราะมันเป็นกายที่อยู่ในระดับหรือภูมิต่ำกว่า นอกจากนั้นก็ยังมีกิเลสบางอย่างเป็นส่วนประกอบอยู่ด้วย ซึ่งกิเลสเหล่านี้ไม่สามารถจะแทรกตัวเข้าไปอยู่ในภูมิที่สูงขึ้นไปได้ แต่เมื่อคิดถึง “คะเนนรวม” ดังเช่นเคยแล้วก็กล่าวได้ว่ายังดีกว่ารูปกายทิพย์ในภาพที่ ๗ มาก คือ **ความรู้สึกยินดีในกามคุณ** ได้พัฒนาขึ้นมาแล้ว แม้ว่าจะเป็นที่น่าเสียดายว่า ความรู้ดังกล่าวนี้จะยังคงมีอยู่เป็นพื้นของจิตใจก็ตาม แต่อย่างน้อยการที่เรากล่าวว่ามีดีขึ้นหรือได้พัฒนามาแล้วนั้นก็หมายความว่า มันไม่มีลักษณะหยابคายเหมือนสัตว์และก็ไม่ได้มีอำนาจเป็นเผด็จการต่อจิตใจดังแต่ก่อน ส่วนความเห็นแก่ตัวนั้น ก็แน่ละ ยังต้องมีอยู่แน่นอน และเมื่อเป็นเช่นนี้ ความโน้มเอียงและความสามารถในการหลอกลวง

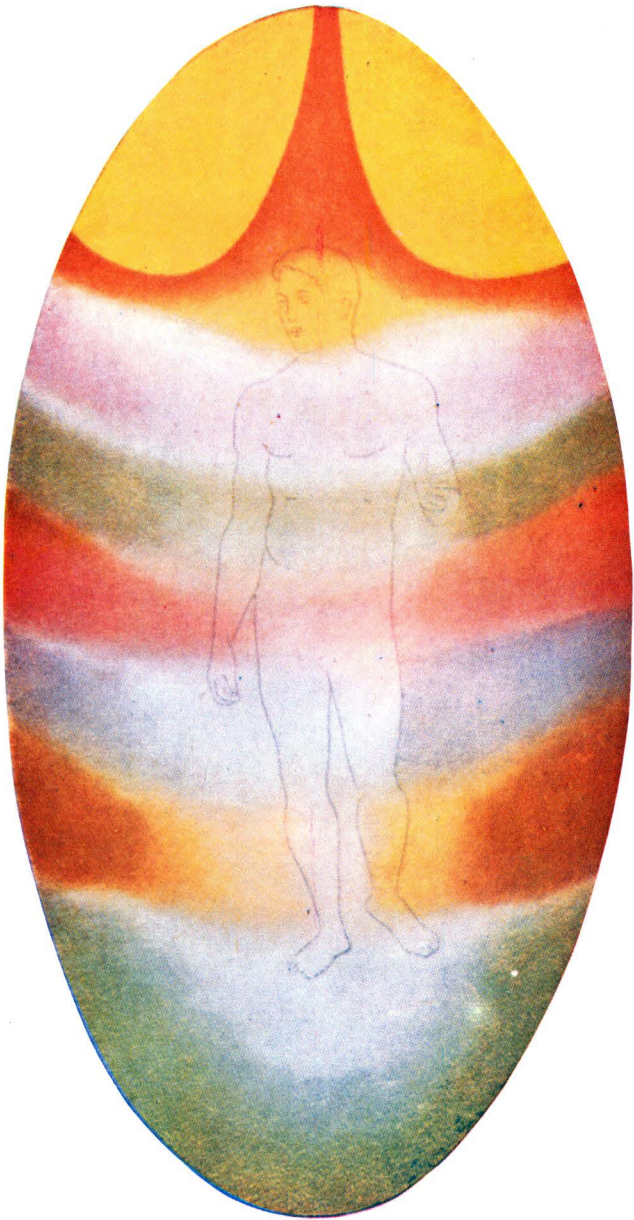
เพื่อผลประโยชน์ของตนเองก็ยังคงมีอยู่ เป็นแต่ว่าสี่เหลี่ยมใบไม้ไม่ได้แสดงลักษณะหรือแนวโน้มให้เห็นว่า ความเป็นคนเจ้าเล่ห์หลอกกลวงนั้นกำลังค่อย ๆ พัฒนามาเป็นความสามารถที่จะปรับตัวให้เข้ากันกับสถานการณ์ (โดยไม่ได้มีเล่ห์เหลี่ยมในการโกงใคร ๆ เป็นแต่ว่าไม่ต้องการที่จะขัดคอใคร หรือไม่ต้องการที่จะ “เอาเรือไปขวางน้ำเชี่ยว” ไว้เท่านั้น)

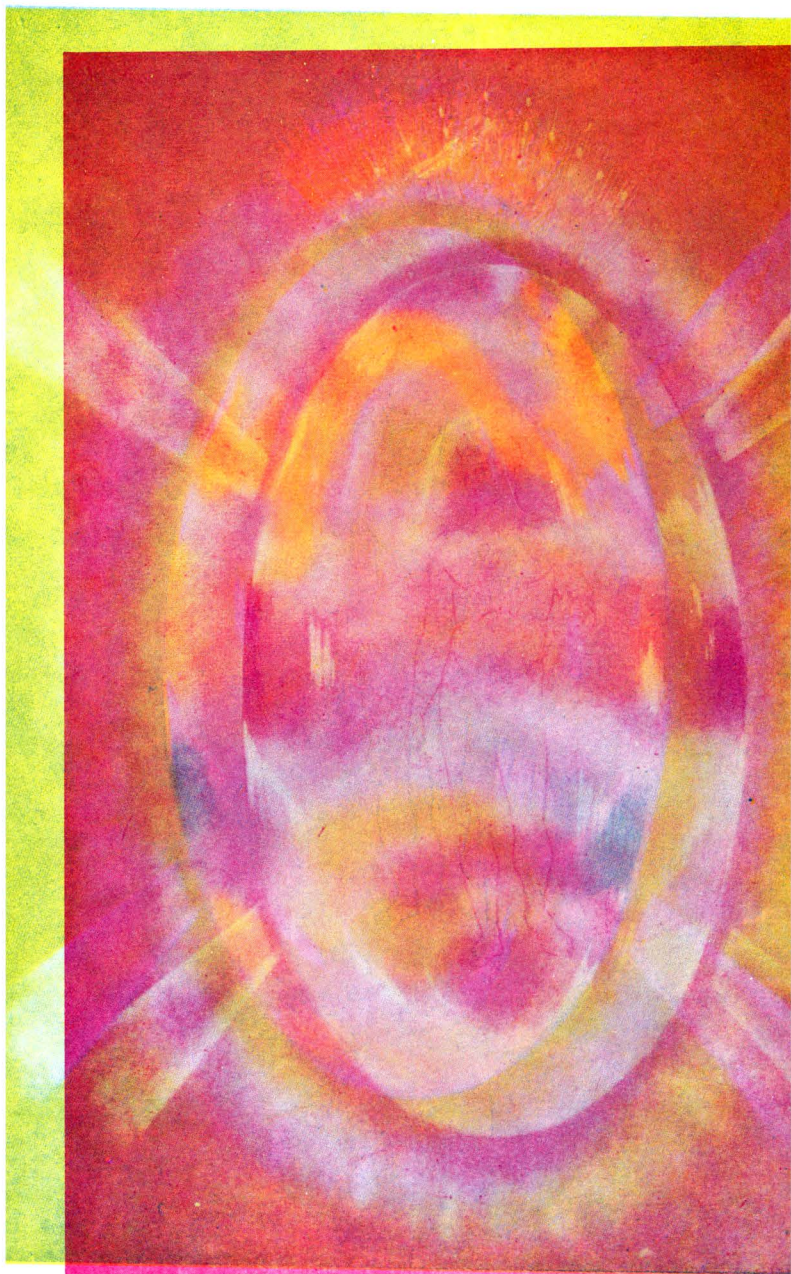
ภาพกายทิพย์ที่วาดขึ้นมาดังแสดงในภาพที่แล้วมานั้น ขอให้ท่านผู้อ่านทราบไว้ด้วยว่าเป็นภาพกายทิพย์อันเป็นเสมือนตัวแทน (คือในระดับเฉลี่ย) ของบุคคลประเภทนี้ในระดับนี้ อย่างหนึ่ง และอีกอย่างหนึ่งก็คือ หมายความว่าถึงลักษณะของกายทิพย์ในขณะที่มีความสงบพอประมาณนั่นเอง แต่ในบางครั้งที่มีอารมณ์อันเร่าร้อนและรุนแรงผ่านเข้ามากระทบ ก็จะทำให้เกิดการปั่นป่วนอย่างชานใหญ่ขึ้นแก่กายทิพย์นั้น ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมอย่างมากมาย ซึ่งเรื่องนี้ก็เป็นเรื่องที่จะต้องศึกษากันให้ละเอียดพอสมควรด้วย เพื่อให้ได้รู้ความจริงสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพราะพื้นฐานของกายทิพย์นั่นเอง จะมีอำนาจบางประการอยู่ในตัวเหมือนกัน คือสามารถที่จะควบคุมและชี้บังคับแนวโน้มของผลที่จะเกิดขึ้นได้บ้างพอสมควร เรื่องนี้จึงเป็นเรื่องที่ควรแก่การศึกษาอีกอย่างหนึ่ง ดังที่เราจะได้บรรยายให้เห็นในภาพต่อ ๆ ไป

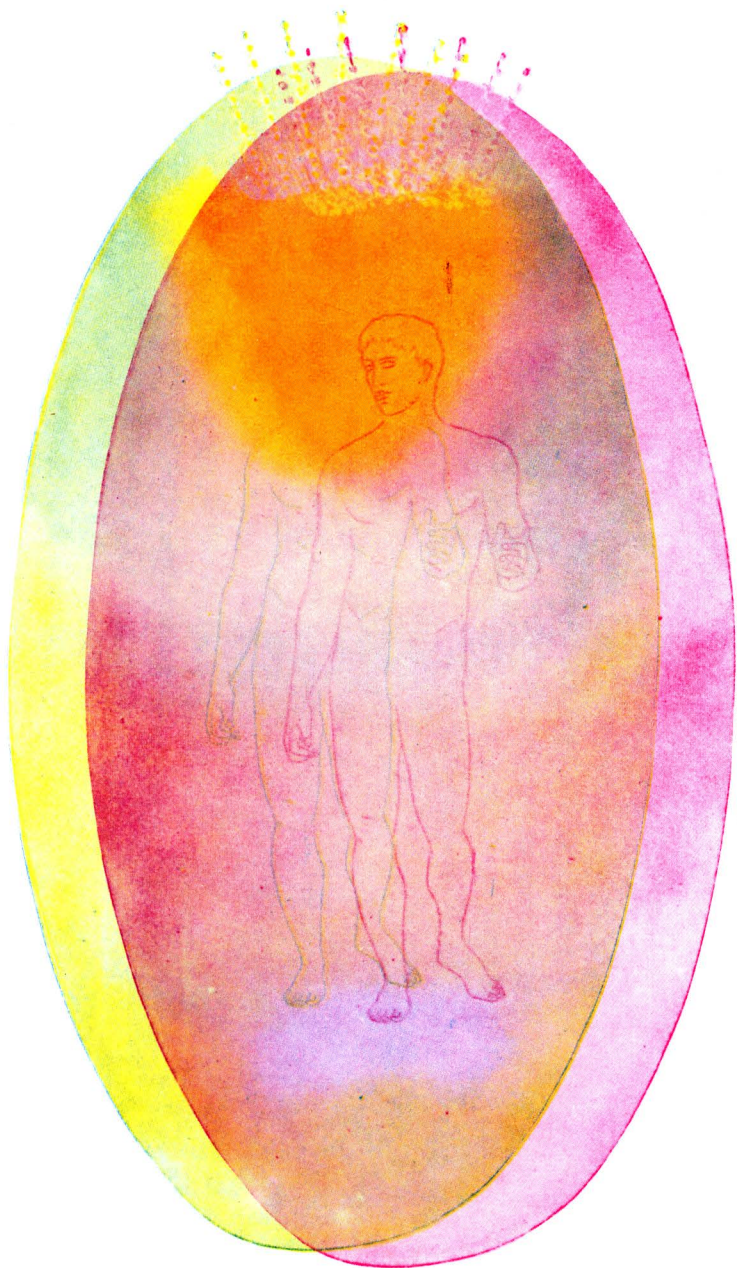
บทที่ ๑๗

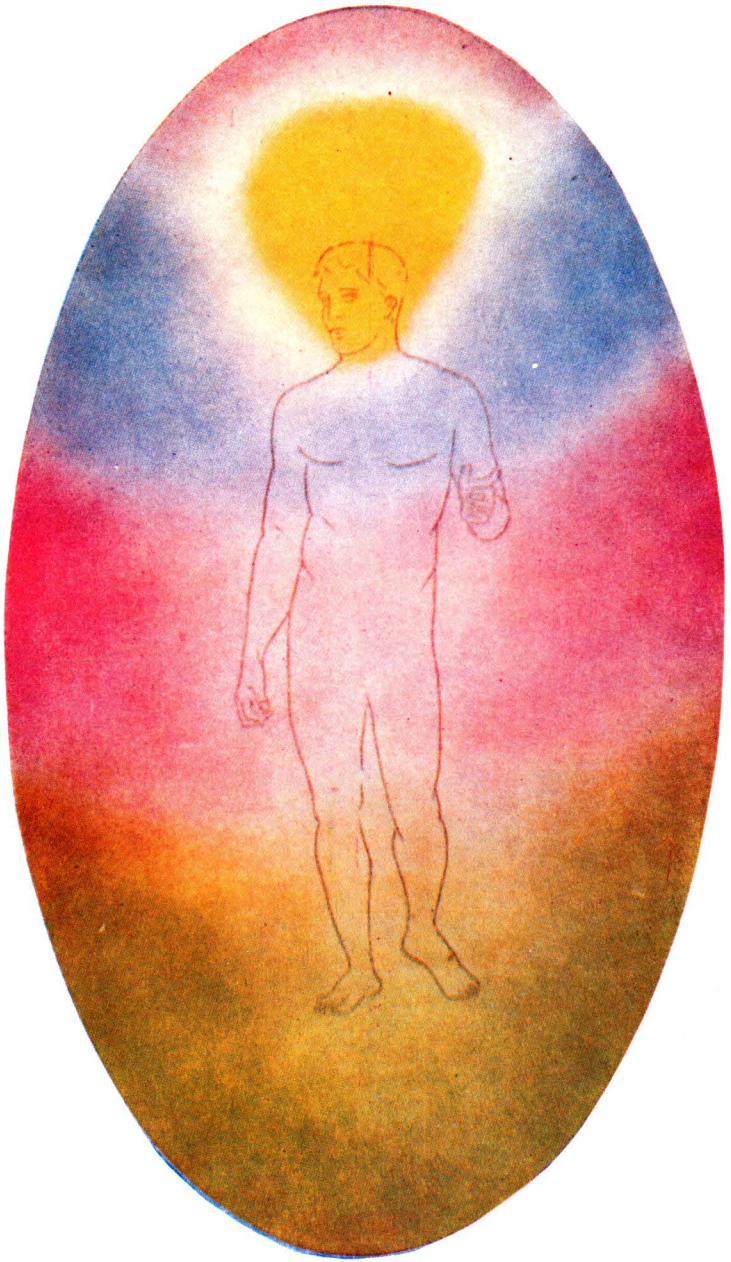
อารมณ์อันรุนแรงที่เกิดขึ้นโดยฉับพลัน

ในบรรดาอารมณ์ที่เกิดขึ้นโดยฉับพลันอันมีประเภทต่าง ๆ กันนั้น บางอย่างก็ก่อให้เกิดผลอันพิสดารต่อกายทิพย์ ซึ่งเป็นเรื่องสมควรที่เราจะต้องศึกษาไว้เป็นอย่างดี อย่างไรก็ตาม ขอให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายได้ทราบไว้เสียก่อนด้วยว่า ภาพประกอบทั้งหมดที่ได้มีอยู่ในหนังสือเล่มนี้ ล้วนเป็นภาพที่วาดขึ้นมาจากความจริงหรือว่าจากบุคคลจริง ๆ คือไม่ใช่ว่าเป็นความคิดฝันหรือนึกขึ้นมาของใครคนหนึ่งเลย ทั้งนี้หมายความว่าทุก ๆ ภาพที่ได้วาดประกอบคำอธิบายขึ้นมา นี้ เป็นภาพที่วาดจากตัวอย่างบุคคลจริง ๆ ซึ่งมีอารมณ์อยู่ในลักษณะนั้นจริง ๆ และดังนั้นจึงไม่ใช่เกิดจากมโนภาพเลย ทั้งหมดนั้นเกิดจากการสังเกตอย่างละเอียดถี่ถ้วน และก็ได้สกัดภาพออกมาด้วยความระมัดระวังพอ ๆ กัน

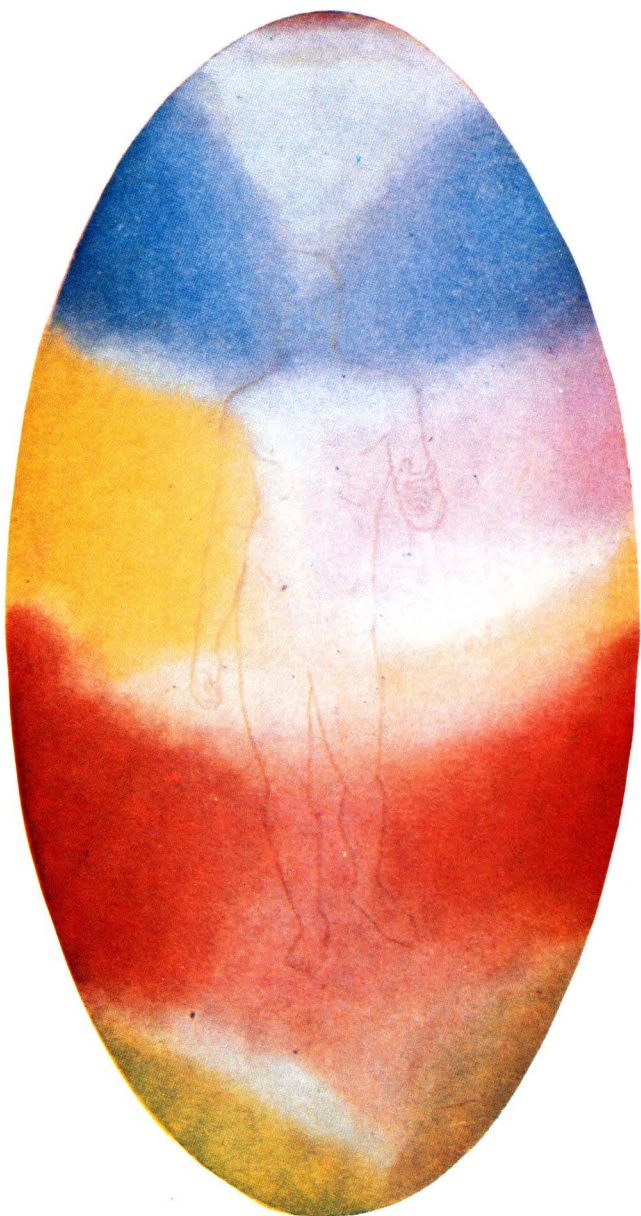

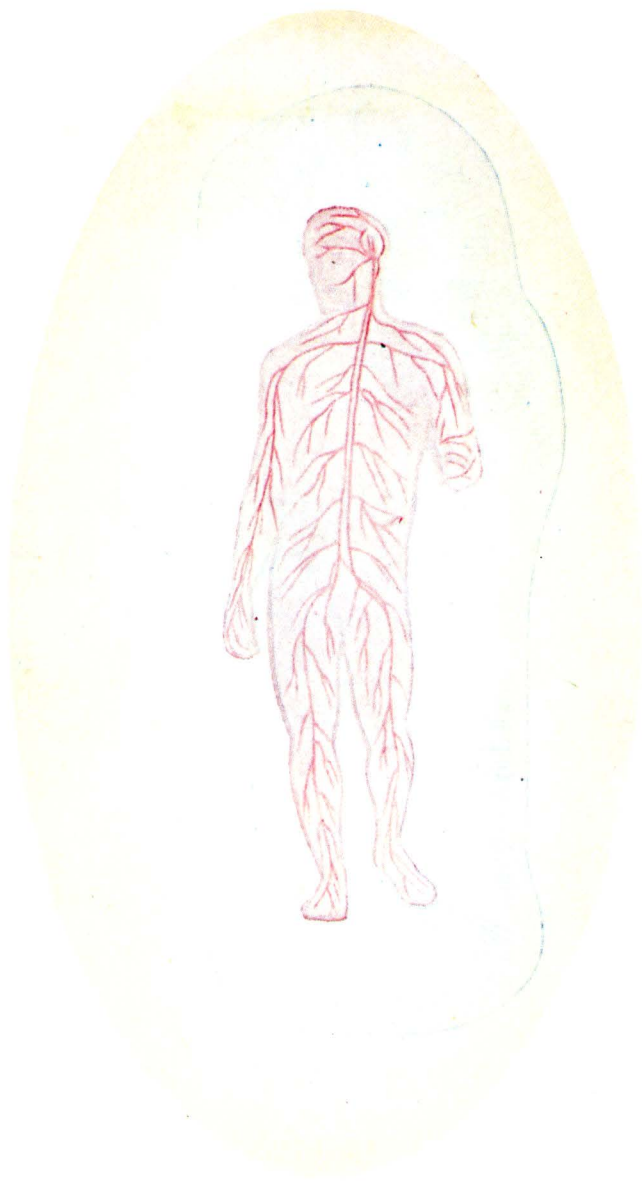

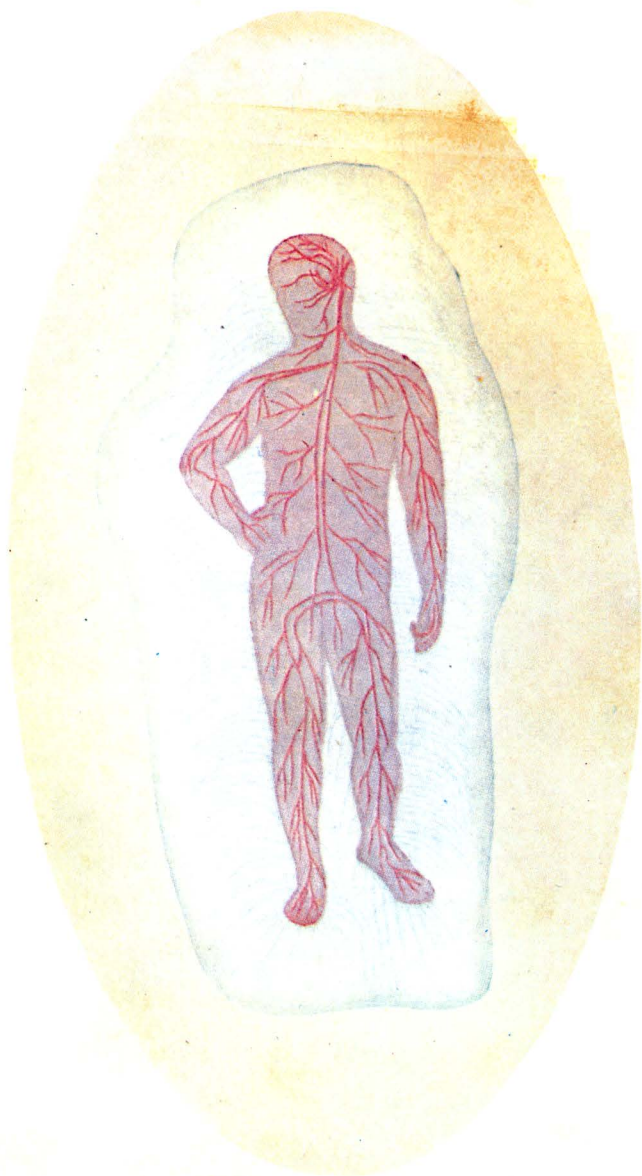

XVIII

๑. ความรักอันซาบซึ้ง

ตัวอย่างเช่นภาพที่ ๑๑ เป็นภาพที่เห็นได้จากอารมณ์อันรุนแรงที่เกิดขึ้นในทันทีของมารดาผู้หนึ่งผู้มีความรักอันบริสุทธิ์ต่อลูกน้อยของตน ในขณะที่ดังกล่าวนี้อารมณ์ของเธอถูกท่วมทับด้วยความรักอย่างสุดซึ้ง โดยที่เธอได้อุ้มเด็กน้อยขึ้นมาและจูมพิตที่ร่างของเด็กนั้นด้วยความรักครั้งแล้วครั้งเล่าทันทีนั่นเอง กายทิพย์ของเธอก็เกิดความกระห่มกระเทือนอย่างรุนแรงทันทีทำให้สีพื้นของกายทิพย์นั้นถูกบดบังด้วยสีของอารมณ์นี้ไปหมดชั่วคราว ในกรณีนี้ก็ดี และในกรณีอื่น ๆ ในทำนองเดียวกันนี้ก็ดี เราถือเอากายทิพย์ของบุคคลธรรมดาทั่วไป ดังที่แสดงไว้ในรูปที่ ๑๐ เป็นมาตรฐานหรือว่าเป็นภูมิหลัง (background) ซึ่งก็เป็นธรรมดาที่ว่า ในเมื่อเกิดอารมณ์อันรุนแรงโดยฉับพลันเช่นนี้ สีพื้นดังกล่าวนั้นจะถูกบดบังหายไปเกือบจะหมดชั่วคราวระยะเวลาหนึ่ง สำหรับการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันที่เกิดขึ้นดังแสดงในภาพที่ ๑๑ นั้น เราสามารถจะวิเคราะห์ออกมาได้เป็น ๔ ประการดังต่อไปนี้

๑. วงกลมที่มีลักษณะหมุนคว้างเหมือนวังน้ำวน แต่มีสีเป็นประกายแจ่มใสจะปรากฏขึ้นทันที “วังน้ำวน”

แห่งอารมณ์นี้มีเส้นแนวขอบเขตแน่ชัด และมองดูคล้าย ๆ กับจะเป็นของแน่นที่บีบอีกด้วย ที่สำคัญคือมีแสงสุกสว่างจากภายในวงกลมที่ม้วนตัวเองแต่ละวงกลมเหล่านี้เป็นเครื่องแสดงถึงความคิดหรืออารมณ์อันได้แก่ความรักอันรุนแรงและซาบซึ้งที่เกิดขึ้นจากภายในกายทิพย์ และกำลังจะไหลทะลักออกไปสู่วัตถุอันเป็นที่เกิดแห่งความรักดังกล่าวนั้น ในหนังสือเรื่อง **"พลังแห่งความคิด"*** ก็มีภาพเช่นเดียวกันภาพหนึ่ง แสดงให้เห็นวงกลมแห่งความรู้สึกอันรุนแรง ในทำนองเดียวกันนี้ กำลังพุ่งออกไปสู่วัตถุ อันเป็นเป้าหมายของอารมณ์นั้น แต่มีข้อที่น่าสังเกตอยู่ประการหนึ่ง คือในหนังสือเล่มดังกล่าวนี้ วงแห่งอารมณ์นี้มีการเปลี่ยนแปลงสภาพไปในระหว่างที่เดินทางพุ่งออกไปอย่างรวดเร็ว เพื่อไปสู่จุดหมายปลายทาง คือกลายเป็นรูปวงรีคล้าย ๆ กับเป็นท่อนหัวของดาวหางฉะนั้น โดยส่วนรวมแล้วก็กล่าวได้ว่าเป็นการยากเหลือเกินที่ศิลปินจะวาดภาพแสงสุกสว่างที่หมุนคว้างอยู่นี้ออกมาให้เห็นเหมือนของจริงได้ แต่ก็พอจะบอกได้อย่างแน่นอนว่า มันเป็นเรื่องที่มีลักษณะน่าดูน่ารักและทำให้เกิดอารมณ์ชื่นบานได้ดีเหลือเกิน

* เรื่องนี้สำนักค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ได้จัดพิมพ์ภาคภาษาไทยออกจำหน่ายแล้ว

บทที่ ๑๗ อารมณ์อันรุนแรงที่เกิดขึ้นโดยฉับพลัน ๑๗/๑

๒. กายทิพย์รูปไข่ทั้งหมดนั้น ปรากฏมีเส้นแนวขวาง ตัดผ่านเป็นช่วง ๆ หลายเส้นด้วยกัน เส้นดังกล่าวนี้มีสีแดง crimson และปรากฏเป็นแสงสุกสว่างที่ไหวระริก ทำให้เกิดประกายระยิบระยับอยู่ตลอดเวลา ลักษณะดังกล่าวมานี้ ยิ่งทำให้เป็นของยากที่ศิลปินจะเขียนให้หน้าดูได้เท่ากับความเป็นจริง และดูเหมือนจะยากยิ่งกว่าลักษณะในข้อ ๑ ข้างต้น เสียอีก ทั้งนี้เพราะมันมีความเคลื่อนไหวรวดเร็วเหลือเกิน กล่าวโดยส่วนรวมก็บอกได้ว่ามันเป็นภาพที่เห็นแล้ว ก็ทำให้เกิดความสุขชื่นบานเช่นเดียวกัน

๓. มีเยื่อบาง ๆ เป็นสีกุหลาบปกคลุมผิวพื้นของ กายทิพย์ไว้โดยรอบ ดังนั้นจึงสามารถทำให้เราเห็นทะลุเข้าไป ถึงภายในได้โดยสะดวก คล้าย ๆ กับมองผ่านแก้วสี กุหลาบฉะนั้น ในภาพนี้ศิลปินก็สามารถเขียนให้ปรากฏ ได้เฉพาะตามแนวเส้นขอบเท่านั้น

๔. ภายในวงรีกายทิพย์ก็มีประกายสีแดง crimson สุกสว่างอยู่ทั่วไป ทำให้สีพื้นอื่น ๆ ได้รับการจุดให้เป็น ประกายตามไปด้วยไม่มากนักน้อย ประกายแสงสี crimson นี้มีการรวมตัวกันเข้าหลายแห่งภายในกายทิพย์ทำให้ปรากฏเป็น

เสมือนปุยมะฆบาง ๆ ลอยฟุ้งอยู่ที่โน่นบ้างที่นี้บ้างภายใน
รูปร่างของกายทิพย์นั้น

“ดอกไม้ไฟทิพย์” (astral fireworks) อันมีลักษณะ
ต่าง ๆ ดังที่ได้บรรยายมาแล้วนี้ จะถูก “จุด” ให้คงอยู่ให้เรา
ได้ชื่นชมเป็นเวลาประมาณ ๒ หรือ ๓ วินาที และต่อจากนั้น
กายทิพย์ก็จะกลับคืนสู่สภาพเดิม แต่ผลคือ “วิบาก” ของ
มันจะฝังรอยไว้ที่กายทิพย์นี้ต่อไปอีก กล่าวได้ว่า อารมณ์ยิ่ง
รุนแรงเพียงใด ก็จะมีฝังวิบากไว้อย่างลึกซึ้งและยาวนาน
เพียงนั้น โดยนัยนี้อารมณ์ดังกล่าวนั้นจะเพิ่มสีแดง crimson
ให้ไว้หน้อยหนึ่งแก่สีเดียวกันที่อยู่ในด้านส่วนบนของ
รูปร่างนั้น และทำให้เกิดผลในทางศกฺย (คือผลแฝง) ซึ่ง
หมายความว่าต่อไปกายทิพย์ดังกล่าวนี้จะสามารถตอบสนองต่อ
อารมณ์เช่นนี้ได้ง่ายกว่าเดิมขึ้นอีกหน้อยหนึ่ง และอีกหน้อย
หนึ่ง ทุก ๆ คราวที่คลื่นแห่งอารมณ์เช่นนั้นผ่านเข้ามากระทบ
ด้วยเหตุดังกล่าวมาจึงเห็นได้ว่า แม้อารมณ์เช่นนั้นจะเกิดขึ้น
เพียงวูบหนึ่งหรือชั่วขณะสั้น ๆ แล้วดับไปก็ตาม แต่มันฝังผล
คือวิบากอันเป็นผลสั่งสมทับทวี (cumulative) ไว้เรื่อย ๆ
ทุกคราวที่มันผ่านมาหรือเกิดขึ้น และในเวลาเดียวกันก็มี
ผลพลอยได้อีกประการหนึ่ง อันเป็นผลที่ส่งออกไปข้างนอก

ซึ่งทำความสะเทือนใจให้เกิดขึ้นแก่ผู้อื่น (ซึ่งเป็นวัตถุแห่งความรักนั้น) นี้ได้แก่การแผ่รังสีของความสันสะเทือนแห่งความรัก และความร่าเริงยินดีอย่างเห็นได้ชัด (ทั้งนี้หมายความว่านอกจากจะเกิดผลแก่กายทิพย์ของตนเองแล้วยังเกิดผลพุ่งออกไปหาผู้อื่นที่เป็นวัตถุแห่งความรักหรือความซึ้งนั้นด้วย)

ดังนั้นผู้ที่มีความรักอันบริสุทธิ์ใจ จึงควรจะยินดีได้อย่างยิ่ง เพราะเขาจะได้ทราบว่าการแผ่รังสีแห่งความรักอันรุนแรงที่เขาส่งออกไปให้ผู้อื่นนั้น ก็เป็นการให้ส่วนหนึ่งของตนเอง คือของสารวัตถุแห่งกายทิพย์ของตนเองส่วนหนึ่งโดยแท้ เพราะส่วนหนึ่งแห่งสารวัตถุของกายทิพย์ของเขาจะพุ่งออกไปหาผู้ที่เขารัก พร้อมกับมีประจุไฟฟ้าคือพลังแห่งความรักควบคู่กันไป (กับสารวัตถุนั้น) ด้วยอย่างเข้มข้นที่เดียว กระแสพลังที่มีประจุไฟฟ้าอันรุนแรงนี้หากไม่มีพลังอื่นหรือเจตนาอื่นมาขัดขวางไว้แล้ว ก็จะไปทำให้ความสันสะเทือนในทำนองเดียวกันเกิดขึ้นแก่กายทิพย์ของอีกฝ่ายหนึ่งได้ แล้วต่อจากนั้นกายทิพย์ของอีกฝ่ายหนึ่งก็จะไหวตัวตอบสนองไปด้วยทันที นี่แหละคือความจริงที่อยู่เบื้องหลังภาษิตที่ว่าความรักมักจะจุดความรักให้ลุกลามขึ้นได้ (Love tends to

kindle love) ดังนั้น การส่งความรักด้วยความปรารถนาดี ไปยังผู้อื่นก็ย่อมจะทำให้เขามีโอกาสปรับปรุงตนเองให้เป็น คนดีขึ้นกว่าเดิมได้เหมือนกัน

ความเลื่อมใสในทางศาสนา (ปิติ)

นี้แสดงให้เห็นโดยรูปที่ ๑๒ ซึ่งอันที่จริงก็ดูเกือบเหมือน รูปที่ ๑๑ ทุกประการ ยกเว้นแต่มีสีน้ำเงินเป็นสีพื้นแทนสีแดง crimson เท่านั้น ภาพนี้แสดงถึงความรู้สึกประทับใจทาง ศาสนา (ปิติ) ซึ่งเกิดขึ้นโดยฉับพลันและรุนแรงแก่นางที่ ผู้หนึ่งในขณะที่กำลังทำความเพียรเพ่งถึงพระเจ้า ลักษณะ ใหญ่ ๆ ๔ ประการซึ่งเกิดขึ้นแก่ความรู้สึกของมารดาในรูป ที่แล้ว ก็มีอยู่ในรูปนี้เช่นเดียวกัน เป็นแต่ว่าเปลี่ยนสีพื้นไป เท่านั้น ดังนั้น รูปวงกลมสุกสว่างที่ม้วนเหมือนวงน้ำวนก็ดี เส้นเดินตามแนวขวางซึ่งไหวระริกก็ดี เยื้องบางตามขอบชั้น นอกก็ดี ตลอดจนจนถึงปุยเมฆที่ลอยฟุ้งก็ดี ทั้งหมด ก็ปรากฏให้เห็นเช่นเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม ความรู้สึกปิติอันรุนแรงที่สมบูรณ์จริง ๆ นั้น เกิดยาก และหาดูได้ยากมาก คือยากกว่าความรักอัน รุนแรงซึ่งพอหาดูได้บ่อย ๆ ลักษณะของปิตินำองนี้

บทที่ ๑๗ อารมณ์อันรุนแรงที่เกิดขึ้นโดยฉับพลัน ๑๗๕

แต่หาว่ามีความรุนแรงน้อยกว่านี้ มีบ้างเหมือนกันที่ความรู้สึกปีติทำนองนี้อาจเกิดขึ้นได้ แต่มีกำลังอ่อนกว่านี้ คือมีความคมหรือความแน่ชัดของเส้นขอบนอกนั้นน้อยลงไป ลักษณะเช่นนี้มักจะเกิดขึ้นกับบุคคลที่นั่งสวดมนต์สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าของอยู่หน้าแท่นบูชา ในกรณีเช่นนั้นเส้นขนานก็จะไม่ปรากฏขึ้นอย่างเด่นชัดและเป็นระเบียบเท่าใดนัก และรูปร่างกลมเป็นวงน้าวนั้นก็มักจะไม่มีปรากฏ แต่จะมีรูปเมฆหมอกเป็นคล้าย ๆ กับไอน้ำสีน้ำเงินเกิดขึ้นแทน โดยที่มีรูปร่างลักษณะยังไม่ปรากฏชัดหรือเป็นระเบียบนัก

สำหรับบุคคลส่วนมาก สีอันแสดงถึงความเลื่อมใสทางศาสนาจะยังอยู่ในสภาพที่ไม่มีเส้นขอบเขต หรือรูปทรงลักษณะแน่ชัด คืออยู่ในสภาพ “ลอย ๆ” ไม่มีเป้าหมายให้เห็นชัดเจน ดังนั้นภาพตัวอย่างที่แสดงไว้ให้ดูนั้น จึงเป็นภาพอันน่าดูที่หาดูได้ยากทีเดียว ในตัวอย่างดังกล่าวนั้น เมื่อรูปร่างกลมแล่นออกจากกายทิพย์จนไม่มีลักษณะเป็นดาวหาง ห่วงกลมเหมือนดังในกรณีแห่งความรักธรรมดา แต่จะปรากฏเป็นยอดแหลมพุ่งขึ้นเบื้องบน ซึ่งในเรื่อง “พลังแห่งความคิด” เราได้วาดให้ดูไว้รูปหนึ่งแล้ว โดยในหนังสือเล่มนั้น ได้บรรยายให้เห็นว่า ความเลื่อมใสในทางศาสนาดังกล่าวแล้ว

ได้ส่งผลไปถึงพลังในภุมิสูงขึ้นไป ทำให้พลังจากภุมิสูงนั้น
หลั่งไหลลงมาจับเป็นการตอบสนองอีกด้วย

ความโกรธที่รุนแรง

รูปที่ ๑๓ เป็นรูปที่น่าสนใจที่สุดในบรรดารูปทั้งหมด
ในด้านที่ควรระวังตัวไว้ เชื่อว่าทุกท่านที่ได้เห็นภาพนี้แล้ว
จะต้องรู้สึก โดยไม่ต้องให้ใครมาอธิบายให้ฟังเลยว่
การที่บุคคลยอมตนให้ตกอยู่ในอำนาจของความโกรธนั้นเป็นของ
น่ากลัวและมีผลร้ายแรงแก่ตัวเองเพียงไร ในรูปนี้ก็เช่นเดียวกับ
กับในรูปก่อน คือสีพื้นของกายทิพย์จะถูกบดบังไว้โดยสิ้นเชิง
ด้วยอำนาจของอารมณ์อันรุนแรงที่จรเข้ามา แต่ข้อแตกต่าง
ของรูปนี้ก็คือนอกจากอารมณ์ที่จรมานั้นเป็นเจตนาที่จะ
เบียดเบียน คือมุ่งร้ายต่อผู้อื่น อารมณ์อันเป็นบาปอกุศลนี้
แสดงตัวให้ปรากฏออกมาเป็นรูปวงน้ำวน เช่นเดียวกับ
ความรักของมารดาและความเลื่อมใสทางศาสนาเหมือนกัน
แต่คราวนี้เป็นวงกลมที่ม้วนตัวเป็นสีดำ ซึ่งมองดูก็รู้ได้ทันทีว่า
เป็นลักษณะของความทารุณโหดร้าย เป็นลักษณะที่มีดครีမ်
เหมือนเมฆดำหนาในคราวที่มีอากาศวิปริตร้ายแรง แต่ในเวลา
เดียวกันก็มีประกายสว่างออกมาจากภายใน อันแสดงถึงพลัง

บทที่ ๑๗ อารมณ์อันรุนแรงที่เกิดขึ้นโดยฉับพลัน ๑๗๗

ของความมุ่งร้ายหมายขวัญพร้อมที่จะทำการประทุษร้ายอีกฝ่ายหนึ่งให้พินาศย่อยยับด้วย คือมิใช่เป็นความเกลียดชังฝังอยู่ในใจอย่างเดียว ในขณะที่เดียวกันนี้ ก็มีปุยุเมฆสีดำก้อนเล็กบ้างใหญ่บ้างล่องลอยอยู่รอบรูปวงรีนั้น เป็นการเพิ่มความสกปรกและน่าเกลียดน่ากลัวให้ยิ่งขึ้นอีก ...นอกจากนั้น ก็ยังปรากฏว่ามีธนูไฟอันหมายถึงความโกรธที่ยับยั้งไม่ไหวแล้ว ส่งประกายพุ่งออกมา แลเห็นแวบวาบเหมือนสายฟ้าฟาดฉะนั้น

จึงเห็นได้ว่าภาพนี้เป็นภาพที่น่าสะพึงกลัวอย่างยิ่งในความร้ายกาจแห่งอำนาจในทางที่ชั่วร้ายของมัน และยังเราได้เข้าใจถึงกฎธรรมชาติเกี่ยวกับเรื่องบาปอกุศล (ที่แผดเผาจิตใจของผู้นั่นเอง) แล้ว เราก็ยิ่งเห็นว่าน่ากลัวมากขึ้นจริง ๆ และนี่ก็เป็นตัวอย่างในชีวิตจริงของบุคคลผู้มีตัวตนจริง ๆ ในเมื่อเขาเกิดความโกรธ และความมุ่งร้ายต่อผู้อื่นทำให้เกิดเป็นไฟนรกแผดเผาใจของเขาเองอย่างทารุณ ชนิดที่เขาหมดความสามารถที่จะควบคุมตนเองไว้ได้โดยสิ้นเชิง จริงอยู่ในกรณีนี้ เขายังไม่ได้กระทำอะไรรุนแรงลงไป เพราะการศึกษาวัฒนธรรม และระเบียบวินัยยังเป็นเครื่องยับยั้งร่างกายของเขาได้อยู่ แต่ทว่าภายในใจของเขานั้น มีแต่ความเร้าร้อนทุรนทุรายอย่างเหลือประมาณ และประกายไฟที่แวบวาบ

อยู่รอบ ๆ นั้น ได้ทิ่มแทงกายทิพย์ของเขาครั้งแล้วครั้งเล่า เหมือนกับเป็นการทิ่มแทงด้วยดาบไฟฉะนั้น และในกรณีนี้ บุคคลผู้นั้นก็ได้ทำให้เกิดความแฉะร้อนแก่อีกฝ่ายหนึ่ง (คือ บุคคลที่เขาโกรธ) ได้ไม่น้อยกว่าการทำร้ายกันทางร่างกาย เหมือนกัน (เพราะอีกฝ่ายหนึ่งก็รู้และโกรธตอบด้วย)

แต่ในขณะที่คุณเหมือนว่า เขาจะเป็นต้นเหตุที่จะก่อให้เกิดความเดือดร้อน และอันตรายแก่ผู้อื่นอย่างร้ายแรงนั้น ตัวของเขาเองก็อยู่ในสภาพที่แยกว่าคือกลับเป็นผู้ที่หมดทางป้องกันตนเองเหมือนกัน ทั้งนี้เป็นเพราะว่าในขณะที่อารมณ์โกรธเข้าครอบงำจิตใจของเขานั้น ตัณหาในชั้นหยาบของเขา ก็เกิดขึ้นรุนแรงอย่างสุดขีด และวิญญานของเขาก็หมดอำนาจควบคุมร่างกายไปชั่วคราว ในช่วงนี้แหละที่อันตรายอย่างร้ายแรงจะเกิดขึ้นแก่เขาเอง (แทนที่จะเกิดขึ้นแก่คนอื่น) ทั้งนี้เพราะว่า เมื่อเขาได้ปล่อยการควบคุมจิตใจ คืออารมณ์ของเขาให้หลุดมือไปชั่วคราวนั้น จะมีพลังที่เข้มแข็งกว่า เข้าฉวยโอกาสนี้ สอดแทรกตนเองเข้ามาในช่องโหว่นั้น ทันทีที่กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เมื่อบุคคลนั้นเกิดความโกรธจน “ลืมหู” แล้วก็จะมีโอปปาติกะหรือพลังชั่วร้ายที่มีสันดาน หรืออารมณ์ประเภทเดียวกันนี้ บุกรุกเข้ามายึดเอา “ตัวที่

ถูกสឹม” ไปนั้นไปครอบครองไว้ดื้อ ๆ และจากนั้นมันจะบงการให้เขาทำอะไร ๆ ต่อไปตามสันดานหรือตามลักษณะความโน้มเอียงของมันที่แสวงหาช่องเพื่อแสดงออกเช่นนั้นอยู่แล้ว นี่แหละคือเหตุผลที่ว่า คนที่ “ลิมตัว” *ประเภทนี้* เป็นผู้ทำอันตรายตนเองได้ ไม่น้อยกว่าที่เขาสามารถทำอันตรายผู้อื่นเหมือนกัน

อันที่จริง รายที่วาดภาพมาให้ดูเป็นตัวอย่างนี้ เป็นรายที่รุนแรงจริง ๆ และความรุนแรงเช่นนี้ก็จะเกิดขึ้นแผดเผาจิตใจอยู่ไม่นานเท่าใดนัก กรณีเช่นนี้ก็จะหาดูได้ไม่บ่อยนักเช่นเดียวกัน ตามธรรมดาคนเราโดยทั่วไปก็มีเชื่อความโกรธอยู่ในใจด้วยกันทุกคน และเมื่อความโกรธเกิดขึ้นแก่ตนก็จะมีลักษณะเช่นนั้นแสดงออกมามากบ้างน้อยบ้าง ซึ่งโดยมากก็คงจะไม่ออกมาเต็มที่จนถึงขีดสุดแบบนั้น อย่างไรก็ตามถ้าบุคคลทั่วไปได้ทราบและเห็นความจริงว่า ความโกรธเกิดขึ้นเพื่อทำลายตัวของเขาเองแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่าเขาคงจะต้องสำรวจจิตใจของเขามากขึ้น และจะไม่ยอมให้มันเกิดขึ้นท่วมทับจิตใจของเขาได้ง่าย ๆ เลย

ดังที่ได้กล่าวแล้ว อารมณ์รุนแรงที่พลุ่งขึ้นมาวูบหนึ่งนี้ ในไม่ช้ามันก็สงบไป แต่นั่นแหละมันไม่ได้หายไปเปล่า ๆ

เพราะมันได้ฝาก “รอยแผลเป็น” (คือวิบาก) ไว้ในจิตใจของผู้นั้นด้วย โดยปกติในกายทิพย์ของคนทั่วไป ก็จะมีสีแดง scarlet อยู่ระดับหนึ่งเสมอ ซึ่งแสดงว่า เขามีเชื้อแห่งความโกรธรอคอยโอกาสอยู่แล้ว เมื่อมีเครื่องยั่วยุผ่านเข้ามา มันก็จะปะทุคือแสดงตัวออกมาทันที และเมื่อมันแสดงตัวของมันออกมาครั้งหนึ่ง ๆ เวลาผ่านไปแล้ว มันก็เติมสีแดงเติมไว้ที่กายทิพย์ของคนนั้นหน่วยหนึ่งทุกครั้งไป ซึ่งทั้งนี้ (หากไม่มีการอบรมสติเพื่อต้านทานไว้บ้าง) บุคคลนั้นก็จะยังเป็นทางของความโกรธงายขึ้นและรุนแรงขึ้นทุกที แม้ว่าเขาจะไม่ปรารถนาที่จะโกรธเลยก็ตาม

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ตัวอารมณ์อันรุนแรงนั้นมีลักษณะเป็นอนิจจัง คือไม่เที่ยง เกิดได้รวดเร็ว ก็ดับได้รวดเร็ว แต่วิบากคือเชื้อของมันกลับมีสภาวะที่ถาวรยั่งยืนกว่า (คือไม่ยอมสูญหายไปเองเลย) สารวัตถุอันเป็นลักษณะแห่งอารมณ์นั้น ๆ (เช่นสีแดง scarlet อันเป็นลักษณะแสดงถึงความโกรธ) เมื่อถูกปลุกขึ้น (เช่นให้ปรากฏเป็นสีแดงวาวขึ้น) แล้ว ก็ดับไปพร้อมกับอารมณ์เช่นนั้นดับ แต่ปรากฏการณ์ดังกล่าวนั้นจะเป็นเสมือนละครฉากหนึ่งซึ่งถูกเก็บภาพไว้ตลอดชีวิต และมันจะส่งผลสะท้อนให้แก่ผู้ที่

บทที่ ๑๗ อารมณ์อันรุนแรงที่เกิดขึ้นโดยฉับพลัน ๑๘๑

ทำให้มันเกิดมาตามสมควรแก่ชนิด (เช่นดีหรือชั่ว) และอัตราความรุนแรง (คือหนักหรือเบา) อย่างยุติธรรมที่สุด

ความกลัว

อิทธิพลของความกลัวที่แสดงออกต่อกายทิพย์ของบุคคลนั้น เป็นเรื่องที่น่าศึกษาอย่างยิ่งเหมือนกัน คือถ้าเกิดความกลัวขึ้นมาโดยฉับพลัน ก็จะเกิดเป็นหมอกสีเทาคล้ำ คือเป็นสีขำ ๆ อย่างประหลาดเกิดขึ้น และแผ่กระจายไปทั่วกายทิพย์ทันที ในขณะที่เดียวกันก็จะมีเส้นแนวขวางสีเดียวกันหลายเส้นเกิดขึ้นด้วย เส้นเหล่านี้จะสั้นไหวอย่างรุนแรงจนเกือบจะดูไม่ออกว่า เป็นเส้นหลาย ๆ เส้นแยกกัน ผลที่เกิดขึ้นจึงดูพิลึกและพิกลอย่างยิ่ง จนไม่สามารถจะบรรยายออกมาให้ท่านผู้อ่านเห็นความจริงได้แม้ด้วยภาพประกอบซึ่งท่านผู้อ่านจะพลิกไปดูได้ที่รูปที่ ๑๔ อันเป็นการบรรยายจากภู่กันของศิลปินเท่าที่จะบรรยายออกมาให้เห็นพอเป็นเค้าได้บ้าง แม้ว่าจะยังไม่สามารถทำให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากกว่านี้ก็ตาม ในภาพดังกล่าวนั้นถึงอย่างไร ๆ ศิลปินก็ไม่สามารถจะแสดงให้เห็นชัดได้ ตอนที่แสงสว่างของกายทิพย์ทั้งหมด จะหายวับดับมืดไปชั่วขณะ พร้อมกับที่เกิด

ความเสียวสยงหรือความกลัวขึ้นมาวูบหนึ่งในช่วงนั้นเอง กายทิพย์ดังกล่าวจะมีสภาพอ่อนปวกเปียกหมดพลังต้านทาน เหมือนกับก้อนวุ้นอะไรอย่างหนึ่งฉะนั้น และพร้อมกันนั้นก็ไหวระริก คือกระเพื่อมอยู่ทั่วทั้งร่างของกายทิพย์นั้น แสดงว่าหมดพลังและริ้วแรงที่จะต้านทานได้โดยสิ้นเชิง

ปรากฏการณ์เช่นนี้ หมายถึงความกลัวชนิดหมดสติ ควบคุมกันเลยทีเดียว และในไม่ช้ามันก็ผ่านไป (เช่นเดียวกับความโกรธอันรุนแรง แต่ก็ได้ฝังรอยไว้อย่างลึกซึ้งเหมือนกัน) อย่างไรก็ตามในกรณีที่เป็นความกลัว หรืออาการรังงกตกประหม่าชนิดเรื้อรัง ลักษณะปลีกย่อยของกายทิพย์อาจจะแตกต่างออกไปบ้าง แต่ลักษณะที่เด่นจะยังคงมีอยู่ให้เห็นได้ชัดเจน และอาการสั่นไหวระริกอย่างหมดท่า ซึ่งจะคงยังเป็นเครื่องให้กำหนดได้หมายรู้โดยไม่ผิดพลาดว่า นี่แหละคือความกลัว

บทที่ ๑๘

บันทึกถาวร

อำนาจความรัก

เท่าที่แล้มาแล้ว ข้าพเจ้าได้พยายามอธิบายให้เห็นผลอันเกิดขึ้นโดยฉับพลันของอารมณ์บางอย่างที่เกิดขึ้นโดยฉับพลัน ผลที่เกิดขึ้นนี้มี ๒ ประการ คือประการแรกมันเกิดแก่กายในระดับต่าง ๆ ของมนุษย์ เช่น กายทิพย์เป็นต้น ประการที่สอง แม้ว่าอารมณ์เช่นนั้นจะเกิดดับรวดเร็ว แต่มันก็ได้ฝัง “รอยพิมพ์ใจ” หรือว่า “แผลเป็น” ไว้ที่วิญญาณของเขาต่อไปอีกนาน ดังนั้น ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะได้บรรยายถึงอารมณ์บางอย่างต่อไปอีกและจะได้แสดงให้เห็นว่า อารมณ์เหล่านั้นแต่ละอย่าง ๆ ก็มีส่วนในการวิวัฒนาการ คือการเดินทาง “ขาขึ้น” ของมนุษย์ได้อย่างไรและเพียงไร

อย่างไรก็ตาม มีอารมณ์อย่างหนึ่งซึ่งมีอิทธิพลต่อชีวิตมนุษย์เป็นส่วนมากและเป็นอย่างมากด้วย อารมณ์ชนิดนี้ไม่สามารถจะจัดเข้าในประเภทหนึ่งประเภทใดที่กล่าวมาแล้วได้

มันมาสู่จิตใจของบุคคลอย่างไม่ใช้การโจมตีจู่โจมหนัก และก็จะไม่แสดงอาการปรากฏอยู่ถึงขนาดชั่วชีวิตทีเดียว แต่แม้กระนั้นมันก็มีการดำรงตนอยู่อย่างอ้อยอิ่งพอสมควร ไม่ใคร่จะดับวูบไปง่าย ๆ เหมือนอย่างอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้ามันเกิดขึ้นกับชีวิตของบุคคลดังแสดงในรูปที่ ๘, ๙ และ ๑๐ (คือคนส่วนใหญ่ทั่วไป ที่ยังไม่ได้เป็นนักบุญผู้วิเศษ และไม่ได้มีสันดานดิบเหลือเกิน) แล้วละก็ มันจะเป็นเหตุการณ์สำคัญขนาดที่เรียกว่าเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตทีเดียวและอันที่จริงก็อาจกล่าวได้ว่า มันเป็นดวงสว่าง (bright spot) ดวงเดียวในชีวิตของคนในระดับนี้ ซึ่งถ้าหากว่าไม่มีดวงหรือจุดนี้เป็นเครื่องประดับอยู่บ้างแล้ว ความเป็นอยู่แห่งชีวิตของเขาก็คงจะ “เซ็ง” (monotonous) เดิมที และมันจะมีแต่ความอับเฉา (sordid) อันเกิดจากความเห็นแก่ตัวอย่างไม่รู้สร้างซา แต่เมื่อใดเขามีอารมณ์เช่นนั้นผ่านเข้ามาหรือเกิดขึ้นภายในใจ เมื่อนั้นแหละเขาจะสามารถพรากรจิตของเขาให้หลุดจากกายเนื้อได้ชั่วคราว (is lifted temporarily out of himself) และแล้วก็จะได้ลอยขึ้นไปสู่บรรยากาศเบื้องบนเป็นครั้งแรกในชีวิต

การเหินสม (elevation) โดยฉับพลันนี้จะเกิดขึ้นในเมื่อ บุคคลนั้นตกอยู่ในสภาวะที่เรียกว่า “ความรัก” (fall in love) นั้นเอง

และในทันใดนั้นประกายไฟทิพย์ (divine spark) ภายในจะถูกจุดวาบขึ้นรับกับลำแสงแห่งสวรรค์ซึ่งพุ่งลงมา จากเบื้องบน ชีวิตซึ่งเคยแต่ขดตัวหมกอยู่ในที่คับแคบอัน มีดมืดปิดทวาร (ด้วยความเห็นแก่ตัว) ก็ลุกโพลงเป็นแสง เรืองรองขึ้นได้ด้วยชนวนคือความรักนั้น จริงอยู่ ในฐานะที่เป็นปุถุชนคนธรรมดาสามัญ จิตของบุคคลผู้นั้น คงจะไม่สามารถระคองตัวให้เหินสมอยู่บนท้องฟ้าอันมีแสงเรืองรอง ไปได้นาน และเขาคงจะต้องหล่นลงมาสู่ระดับดินอันมืดครึ้ม ไปด้วยความเห็นแก่ตัวเช่นเดิม แต่นั่นแหละ ประสบการณ์ ดังกล่าวแล้วนั้นจะถูกบันทึกไว้อย่างถาวร และเขาก็จะได้รู้ อย่างซาบซึ้ง แม้จะเป็นชั่วขณะและเป็นบางส่วนก็ตาม ว่าสภาวะของจิตที่สูงส่งพ้นระดับความเห็นแก่ตัวเสียได้ นั้น เป็นความรุ่งโรจน์และสวยงามเพียงใด ในช่วงเวลาที่กล่าวมา แล้วนั้น เขาได้ก้าวเข้าไปสู่ดินแดนอันมหัศจรรย์พันลึกเป็น ดินแดนที่พระเจ้าคือความเห็นแก่ตัวของเขาถูกไล่ตกจาก บัลลังก์ไปอย่างน้อยก็ชั่วคราว และในสภาวะเช่นนั้นมันมี

อะไรอย่างหนึ่ง (ซึ่งเหนือกว่าการบูชาพระเจ้าคือความเห็นแก่ตัว) ได้เข้ามาแผ่ซ่านครอบครองและประทับประคองจิตหรือความรู้สึกของเขาไว้อย่างน่าอัศจรรย์ และนี่เองจะเป็นความก้าวหน้าครั้งสำคัญที่สุดครั้งหนึ่งในระยะทางอันยาวและนาน ที่เขาได้ผ่านการเวียนตายเวียนเกิดมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน จริงอยู่คงจะใช้เวลาอีกนานแสนนาน กว่าที่พัฒนาของเขาจะก้าวหน้าไปสู่จุดหมายปลายทางคือความสมบูรณ์ซึ่งในตอนนั้นเขาก็จะได้ประจักษ์ถึงความมหัศจรรย์ของการเพิกถอนความเห็นแก่ตัวได้อย่างหมดสิ้นโดยประการทั้งปวง แต่การได้ประสบพบเห็นความจริงดังกล่าวนั้น แม้เพียงส่วนหนึ่งและชั่วระยะเวลาแวบหนึ่ง ก็มีความสำคัญอย่างเหลือหลายทีเดียว และผลของความรู้สึกดังกล่าวที่เกิดขึ้นแก่กายทิพย์ก็เป็นเรื่องที่น่าศึกษาเป็นอย่างยิ่ง

การแปรรูปของกายทิพย์ด้วยอำนาจความรักนี่จะเป็นไปอย่างไม่นึกฝัน และมีผลอันคาดไม่ถึงจริง ๆ ดังจะเห็นได้จากการเปรียบเทียบระหว่างภาพที่ ๑๐ กับภาพที่ ๑๕ ซึ่งเราเกือบจะจำไม่ได้ และดังนั้นก็เกือบจะไม่เชื่อเลยว่าเป็นกายทิพย์ของบุคคลคนเดียวกันนั่นเอง เพราะลักษณะของสองขณะนั้นมีการ “ก้าวกระโดด” ไปไกลอย่างเหลือเกิน

(คือจากความเห็นแก่ตัวไปสู่ความเสียสละให้โดยสิ้นเชิง) ด้วยเหตุนี้ลักษณะบางประการจึงดูคล้าย ๆ กันว่า จะหายวับไปเลยชั่วระยะเวลาหนึ่ง ส่วนนอกนั้นก็ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงกันอย่างมหากาล แม้กระทั่งตำแหน่งที่อยู่ (ของแต่ละสี) ก็เปลี่ยนที่กันไปอย่างอลหม่านทีเดียว

ความเห็นแก่ตัว การหลอกลวงและความละโมภต่าง ๆ ก็ดูเหมือนว่าจะสูญสิ้นไปเลย แต่อันที่จริงก็ยังมีได้เป็นเช่นนั้น เพราะส่วนล่างของรูปร่างก็มีสัญลักษณ์แสดงถึงอารมณ์ของสัตว์อย่างมากมายอยู่ เช่นสีเขียวใบไม้ อันแสดงถึงการปรับตัวให้เข้ากันได้กับสิ่งแวดล้อมก็ปรากฏว่า ยังเป็นสีเขียวใบไม้ไม่บริสุทธิ์ คือมีสีน้ำตาลปนอยู่ด้วย ซึ่งแสดงถึงความอิจฉาริษยา (หรือความหวง) ที่แฝงอยู่ ซึ่งพร้อมที่จะแสดงปรากฏการณ์ออกมาได้ทันที ทั้งนี้เราจะเห็นได้จากการที่มีประกายไฟสีแดง scarlet อันแสดงถึงความโกรธที่แทรกซึมอยู่ทั่วแถบ (ของสีเขียวปนน้ำตาล) ดังกล่าวนี้ นี่แหละคือส่วนที่คอยตัดคะแนนความรักดังกล่าวมา ทำให้เป็นความรักที่ยังมีข้อบกพร่อง คือมีส่วนเสียและโทษแอบแฝงอยู่คู่กัน

แต่ข้อบกพร่องดังกล่าวก็เป็นเสมือนหนึ่งคะเนนในข้อปลีกย่อยเท่านั้น เมื่อคิดถึงคะเนนรวมแล้ว ความรักดังกล่าว ก็ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในด้านดีมากกว่าชั่ว ซึ่งทั้งนี้จะเห็นได้จากการพิจารณาส่วนที่เป็นสีแดง crimson อันเป็นแถบกว้างมีอาณาเขตปกคลุมส่วนใหญ่ของรูปวงรีนี้ ทำให้กายทิพย์เกิดแสงสุกสว่างเรืองรองน่าดู อำนาจของแสงที่สุกสว่างของสีแดงแห่งความรัก ทำให้ความมืดครึ้มอันเป็นลักษณะกิเลสชั้นต่ำทั่วไปแต่เดิมถูกข่มไปหมด ที่ปรากฏอยู่คือเป็นความเข้มข้นและสุกปลั่งแลเห็นได้ชัดเจนของสีทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นสีที่แสดงถึงความดีหรือความชั่วก็ตามนี้แหละคือชีวิตที่เข้มข้นมีความรุนแรงในทุก ๆ ประการ (ทั้งความดีและความชั่ว)* (Under its influence the general muddiness of the ordinary body has disappeared, and the hues are all brilliantly and clearly marked. It is an intensification of the life in various directions-
page 64)*

* เนื่องจากข้อความตอนนี้เป็นตอนที่นำศึกษาและสนใจอย่างยิ่ง ผู้แปลจึงได้คัดข้อความเดิมในฉบับภาษาอังกฤษมาทั้งตอน เพื่อให้ท่านผู้อ่านฉบับแปลได้ทราบโดยทั่วกัน และใคร่ขอให้ผู้สนใจเทียบดูกับข้อความในพระไตรปิฎกของพระพุทธศาสนา (อังคตตริณิกาย จตุกกนิบาต ปฏิปทาวคคที่ ๒) ซึ่งมีข้อความอันมีใจความทำนองเดียวกัน คือกล่าวว่ามีบุคคล ๔ ประเภท ในจำนวน ๔ ประเภทนี้ มีที่นำสนใจก็คือ บุคคลที่มีกิเลสกล้า คือมีราคะแรงโทสะกล้าและ

ขอให้ท่านผู้อ่านสังเกตอีกประการหนึ่งด้วยว่า สິ้นำเงินอันแสดงถึงความเลื่อมใสในศาสนา ก็ได้พัฒนาขึ้นมาแล้วอย่างเห็นได้ชัด ความรัก (อันมีความเสียสละเป็นพื้นฐานอยู่ด้วย) ได้ยกระดับจิตใจของเขา ทำให้เห็นลม (elevate) โผขึ้นสู่บรรยากาศเบื้องบนไปได้ชั่วคราว ซึ่งทั้งนี้เราจะรู้ได้ด้วยสิมวงจางที่ปรากฏขึ้นนี้ให้เห็นหน้อยหนึ่ง ที่ตอนสุดยอด

โมหะมาก ย่อมได้รับทุกข์เพราะกิเลสเนื่อง ๆ แต่ในเวลาเดียวกันเขาก็เป็นคนมีอินทรีย์กล้าพอ ๆ กับกิเลส คือมีศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิและปัญญาอยู่ในระดับสูง นี้แสดงว่าในบุคคลประเภทนี้มีความเร็วร้อนรุนแรงทั้ง ๒ อย่าง ซึ่งขัดกันเองอยู่ในตัว ทำให้เขาต้องต่อสู้ในทางใจอย่างหนักตลอดเวลา ในชีวิตจะหาความสงบและสบายได้ยาก เพราะกิเลสคอยกวน และธรรมก็คอยแก้ออยู่เสมอ พระพุทธองค์ตรัสว่าบุคคลประเภทนี้ มีแนวโน้มว่าจะได้รับบรรลุธรรมได้เร็ว แต่ต้องทำความเพียรโดยวิธียอดไม่นรุนแรง ไม่เช่นนั้นไม่ทันกับความรุนแรงของกิเลส มีสำนวนภาษาอังกฤษอยู่ประโยคหนึ่งเกี่ยวกับการกระทำเช่นนี้ คือ to take the kingdom of heaven by storm แปลตามตัวว่า เข้าสู่อาณาจักรแห่งสวรรค์ โดยการบุกทะลวงเข้าไปเลยทีเดียว พระพุทธองค์เรียกบุคคลประเภทนี้ว่า ทุกขาปฏิบัติ ชิปปาภิญญา คือปฏิบัติลำบากแต่ก็สำเร็จเร็ว บุคคลประเภทนี้ถ้าทำงานทางโลก ก็เป็นผู้นำประเภทที่มีความดีมาก ความซื่อมากปนกัน จนบางครั้งคำนวณไม่ถูกว่าจะไรจะมากกว่ากัน ตัวอย่างเช่น นโปเลียน, คัทรินมหาราชินี จอมพลนักรักผู้ลือนามของประเทศไทย และวีรบุรุษผู้กู้ชาติของประเทศต่าง ๆ (ซึ่งต้องฆ่าคนเสียมากต่อมาก) เป็นต้น บุคคลประเภทนี้ถึงอย่างไร ๆ ก็ยังดีกว่าบุคคลอีก ๒ ประเภท คือมีกิเลสกล้าอินทรีย์อ่อนกล้าทำความชั่วได้มาก แต่ไม่กล้าทำความดีมาก (เรียกว่า เรื่องทำความชั่วละก็ไม่ว่า แต่ถ้าเรื่องทำความดีละก็ไม่รู้) และดีกว่าอีกประเภทหนึ่งคือ ทำความดีมาก ๆ ก็ไม่ไหว ทำความชั่วมาก็ไม่กล้า (เพราะมีกิเลสอ่อนและอินทรีย์อ่อน) แต่ก็เป็นธรรมดา จะให้ดีเหมือนอีกประเภทหนึ่ง คือที่มีอินทรีย์กล้า กิเลสอ่อน ย่อมไม่ได้อยู่เอง ประเภทหลังนี้จะกล้าทำความดีได้มาก แต่ไม่กล้าทำความชั่ว บุคคลเช่นนี้เป็นผู้ที่ได้พัฒนามาจนบารมีแก่กล้ามาก และเกือบจะถึงจุดสุดยอดคือ perfection อยู่แล้ว.

ของรูปวางรีแห่งกายทิพย์ของเขา ด้วยสี่นี้เอง ทำให้เรารู้ได้ว่าถึงอย่างไรเขาก็มีความสามารถ “ขานรับ” ต่อเสียงเรียกของอุดมคติอันสูงส่ง ซึ่งไม่เห็นแก่ตัวเป็นใหญ่ได้บ้างเหมือนกัน อย่างไรก็ตามในช่วงนี้ สีเหลืองอันแสดงถึงสติปัญญาของเขาได้หายวับไปชั่วคราว ซึ่งถ้าเรามองกันในแง่ร้ายฝ่ายเดียวก็อาจจะหมายความว่าในตอนนั้น สติปัญญาของเขาถูกอารมณ์คือความรักบดบังไปชั่วขณะก็ได้

อันที่จริงการที่บุคคลสามารถเห็นลมแห่งความรักขึ้นมาสู่บรรยากาศเบื้องบนได้ถึงขนาดนี้แล้วนั้น ก็ไม่น่าเลยที่เขาจะต้องหล่นกลับไปสู่พื้นโลกแห่งความเห็นแก่ตัวดังแสดงไว้ในรูปที่ ๑ อีก แต่เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องที่ไม่ได้จริง ๆ พวกเราส่วนมากก็หนีสภาพเช่นนี้ยังไม่พ้นทีเดียว ถึงแม้เมื่อว่าโดยการคิดคะแนรวมแล้วพื้นจิตใจของเขาจะประณีตขึ้นกว่าเดิมก็ตาม ความจริงข้อนี้ (คือที่ว่าพื้นใจดีขึ้น) จะสังเกตได้ที่สีแดง crimson ซึ่งขยายบริเวณใหญ่กว้างขึ้นและมีแสงสุกสกาวขึ้นกว่าเดิม โดยทั่วไปก็กล่าวได้ว่าประสบการณ์แห่งความรักดังกล่าวนี้มีคุณค่าต่อการพัฒนาของวิญญาณอย่างยิ่ง ทำให้บุคคลผู้นั้นได้รับแรงกระตุ้นให้ก้าวไปข้างหน้าได้อีกระยะหนึ่ง แม้ว่าเป็นธรรมดาที่ในขณะ

เดียวกันย่อมจะมีคุณลักษณะอันไม่ดีบางประการคอย
ถ่วงรั้งไว้บ้างเหมือนกัน

ความรู้สึกเกี่ยวกับความรักอันรุนแรงดังกล่าวนี้ซึ่งเรา
จะพบได้บ่อย ๆ ในจิตใจของเด็ก ๆ อันมีต่อบุคคลผู้ซึ่งเขา
จะนับถือ นั้น จะเป็นสิ่งที่ให้ผลดีอย่างบริสุทธิ์ (มากกว่า
ความรู้สึกในจิตใจของผู้ใหญ่) เพราะในกรณีที่มีความรัก
อันบริสุทธิ์และจริงใจเช่นนั้น จะไม่มีความรู้สึกอันสัมพันธ์
กับธรรมชาติฝ่ายต่ำแต่อย่างใด จริงอยู่ความรู้สึกเช่นนี้
ถึงจะว่าไปก็ยังเป็นอนิจจัง คือไม่เที่ยง เมื่อมันเกิดได้ มันก็
ดับได้ และเมื่อหลาย ๆ ปีผ่านไปก็อาจเปลี่ยนวัตถุแห่ง
ความรัก (คือคนที่ถูกรักนั้น) ไปได้เรื่อย ๆ แต่ในขณะที่มัน
ยังดำรงอยู่ มันก็เป็นเรื่องที่ลึกซึ้งจริง ๆ และมันก็มีผลใน
ระยะไกลคือเป็นการเตรียมตัวให้วิญญาณนั้นพร้อมที่จะ
ตอบสนองหรือ “خانรับ” เสียงเรียกที่จะมาอย่างรุนแรง
และเข้มข้นกว่านั้นอีกในอนาคต ทำนองเดียวกันกับดอก
ของไม้ผลอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งถ้าดูเผิน ๆ ในระยะที่มัน
ยังไม่ได้เป็นผลไม้มักจะเห็นว่า ไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย
(เพราะกินไม่ได้) แต่อันที่จริง มันมีหน้าที่ของมันเหมือนกัน
ทั้งในปัจจุบันและอนาคต ในปัจจุบันนั้นมันเพิ่มความสวยงาม

ให้แก่ต้นไม้ผลนั้น เป็นการเจริญนัยน์ตาก่อน และในระหว่างนี้เองมันได้ดูดน้ำเลี้ยงและอาหารขึ้นมาจากดิน เพื่อทำหน้าที่ให้ผลในอนาคต คือให้ดอกกลายเป็นลูกเพื่อเป็นประโยชน์แก่มนุษย์และสัตว์ทั่วไป

คนขี้รำคาญ (ประสาธ)

ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็นถึงอารมณ์ประเภทอื่นที่ทำให้เกิดผลต่าง ๆ กันแก่กายในระดับต่าง ๆ กันของมนุษย์ สำหรับตัวอย่างแรก ขอเสนออารมณ์ของคนขี้รำคาญหรือคนที่ชอบหาเรื่องกลุ้มใจให้แก่ตนเอง กายทิพย์ของบุคคลที่มีนิสัยเช่นนี้ จะมีแถบกว้างเป็นสีแดง scarlet เป็นลักษณะที่เห็นได้เด่นชัดประการหนึ่ง ดังแสดงในรูปที่ ๑๖ นั้น แต่ยังมีอีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้กายทิพย์ของเขาแตกต่างจากผู้อื่นก็คือ การที่มีเส้นสีแดง scarlet สั้น ๆ คล้าย ๆ กับเครื่องหมายตกใจ (notes of exclamation) ลอยอยู่ทั่วไปหมด นี่แหละคือสัญลักษณ์แสดงถึงความจริงอันเป็นลักษณะประจำใจของเขา คือการที่เขาเป็นผู้ไวต่อความรู้สึกกลุ้มใจ กังวลใจ รำคาญใจ ต่อเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ไม่เป็นสาระอะไรเลยที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เช่นเมื่อกาแพะเย็นเกินไปหน่อย

พลาดรถไฟไปเล็กน้อย หรือเมื่อลูกทำชวดหมึกหก อะไรทำนองนี้ บุคคลประเภทนี้ก็จะโอดโอยไวววายคล้ายกับว่าเป็นเรื่องสำคัญขนาดจะต้องตายไปเลยทีเดียว ซึ่งแสดงว่าเขาไม่มีความสามารถจะควบคุมอารมณ์ของตนเองได้เสียเลย ทั้งยังแสดงปฏิกิริยาออกโดยขยายให้มันเกินกว่าความเป็นจริงเสียอีกด้วย ในบางครั้งเส้นเล็ก ๆ อันเป็นสัญลักษณ์ของการควบคุมตนเองไม่ได้นี้ จะพุ่งออกไปหาบุคคลที่เขาที่กักเอาว่า เป็นตัวการทำให้เกิดเรื่อง “ใหญ่” ขึ้นมาแก่เขา แต่ในกรณีส่วนมากมันก็มักจะเกิดขึ้นพรวดไปหมดเกือบจะทั่วรูปวงรี อันเป็นสัญลักษณ์ของกายทิพย์ของเขาเอง ดังแสดงในรูปที่กล่าวแล้วนั้น เส้นขีดเล็ก ๆ นี้ในไม่ช้าก็จะหายไป แต่แน่ละไม่ช้ามันก็จะเกิดขึ้นใหม่จนได้ เพราะคนซึ่กลุ้มซี้อาคาญนั้น เขาไม่ค่อยจนปัญญาดอก เขาสามารถจะหาเรื่องไม่เป็นเรื่องมาทำให้เป็นเรื่อง เพื่อทำให้ตนเองเกิดความกลุ้มความกังวลและความรำคาญได้เสมอ

คนตระหนี่

สัญลักษณ์ของคนประเภทนี้ข้าพเจ้าได้แสดงให้เห็นในรูปที่ ๑๗ เป็นรูปที่น่าศึกษาแสดงถึงตัวอย่างในขั้นสุดโต่ง

คือผู้ที่ตระหนืออย่างร้ายแรง แต่ก็เคราะห์ดีที่คนตระหนือถึงขนาดนั้นนั้น เราก็จะไม่ได้พบเห็นบ่อยครั้งนัก สິพินของคนประเภทนี้แตกต่างกับสິพินของกายทิพย์ของบุคคลธรรมดา เพราะบุคคลประเภทนี้ไม่มีความเลื่อมใสในศาสนาใด ๆ นอกจากศาสนาเงิน และก็เกือบจะไม่มีความรักใคร่เลย นอกจากรักเงินของเขาเท่านั้น ในใจของคนตระหนืออย่างรุนแรง ก็จะมี ความละโมภ ความเห็นแก่ตัว ความหลงลืม และความเจ้าเล่ห์เพทุบาย เพิ่มปริมาณขึ้นอย่างมากมาย แต่ก็มีที่ที่น่าสังเกต ก็คือมีอย่างหนึ่งลดลงอย่างมากมาย เหมือนกัน สิ่งนั้นก็คือความพอใจในสุขสัมผัส (sensuality) ลักษณะที่แลเห็นเด่นของกายทิพย์ชนิดนี้อีกประการหนึ่ง ก็คือมีเส้นขนานตามแนวนอนหลายเส้นตัดรูปวงรีออกเป็น ส่วน ๆ ดู ๆ ไปก็คล้าย ๆ กับเป็นเสมือน “ลูกกรงใจ” คือขังความรู้สึกนึกคิดของเขาไว้ให้คิดอะไรไม่ออกเลย นอกจากเรื่องเงินเท่านั้น ลูกกรงดังกล่าวนี้มีสีน้ำตาลเข้ม เป็นเส้นตรงแนวนอนและมองเห็นเป็นเส้นเด่นชัด โดยเฉพาะด้านบนของแถบ ส่วนตอนล่างของแถบจะค่อย ๆ จาง เลือนรางไปที่ละน้อย

ตัวอย่างที่ให้ไว้นี้เป็นแบบสุดโต่ง คือแสดงถึงคนตระหนี่อย่างร้ายกาจจริง ๆ ซึ่งก็คงจะไม่มีบ่อยนัก แต่สำหรับคนทั่วไป ซึ่งก็คงจะมีความตระหนี่แฝงอยู่ในสันดานมากบ้างน้อยบ้างนั้นก็จะมีสีอันแสดงถึงความละโมภเข้มข้นมากน้อยตามส่วน (คือสีแดง เลขที่ ๕ แถวที่ ๒) และก็จะมีเส้นแนวนอนเกิดขึ้นบ้าง ๑ หรือ ๒ เส้น ก็เรียกได้ว่ายังไม่ถึงกับเป็น “ลูกกรงใจ” ช่งตนเองไว้เสียเลยทีเดียว สำหรับตัวอย่างที่แสดงไว้นี้ ก็หมายความว่าบุคคลผู้นี้ได้ตัดตนเองขาดจากโลกภายนอกโดยสิ้นเชิงและดังนั้นความสันสະเทือนของเรื่องอื่น ๆ จากโลกภายนอก ก็ไม่สามารถจะฝ่า “ลูกกรงใจ” เข้าไปถึงความสำนึกของเขาได้เลย และก็คงจะเป็นเพราะเหตุนี้เองที่ทำให้เขาหลีกเลี่ยงสิ่งยั่ววนเกี่ยวกับสุขสัมผัสต่าง ๆ เสียได้ (เพราะกลัวจะต้องเสียเงิน จึงยอมเป็นอยู่อย่างอด ๆ อยาก ๆ ไม่ยอมกิน ไม่ยอมเที่ยวเตร่เหมือนคนอื่น ๆ) แต่ในเวลาเดียวกัน เขาก็ไม่ได้รับความเห็นอกเห็นใจหรือความรักจากญาติมิตรของเขาเลย แม้ความรู้สึกเลื่อมใสในศาสนาอย่างแท้จริง ก็เกิดขึ้นในใจของเขาไม่ได้เช่นเดียวกัน (เพราะเขาถือศาสนาเงินเสียแล้ว) โดยนัยนี้ “ลูกกรงใจ” ดังกล่าว จึงให้ผลแก่จิตใจของเขาทั้ง ๒ ทาง คือมันทำให้

คุณธรรมภายนอกเข้าไปสู่จิตใจของเขาไม่ได้ และคุณธรรมภายในของเขาก็ไม่มีทางที่จะหลั่งไหลออกมาสู่โลกภายนอกเลย บุคคลเช่นนี้หุ้มห่อตัวเองอยู่ภายในกระเปาะ คือความเห็นแก่ตัวเป็นใหญ่ไม่มีโอกาสที่จะไหลออกมาแลเห็นแสงตะวัน คือทำความดีเพื่อผู้อื่นบ้างเลย และตราบโหดที่พื้นจิตใจของเขายังเป็นอยู่เช่นนี้ ก็เป็นอันหมดทางก้าวหน้าโดยสิ้นเชิง ความละโมภอย่างรุนแรงได้เป็นเครื่องตัดความเจริญ (ในทางใจ) ของเขาไว้หมดทุกทาง มันเป็นเครื่องพันธนาการที่สลัดออกได้ยากเหลือเกิน ถ้าหากว่าใครปล่อยให้มันเข้าสิงใจได้เสียครั้งหนึ่งแล้ว ก็จะต้องเป็นผู้มีตมิตปิดทวารไปอีกนานเท่านั้น

ความหดหู่ท้อแท้

ความรู้สึกเช่นนี้แสดงให้เห็นโดยภาพที่ ๑๘ ซึ่งก็คล้าย ๆ กันกับภาพที่ ๑๗ (ของคนตระหนี่) หลายอย่างเป็น แต่ว่าในภาพที่ ๑๘ นี้ เส้นตรงตามแนวอนมมีสีเทาคล้ำ ๆ แทนที่จะมีสีน้ำตาล และลักษณะโดยทั่วไปก็ก่อให้เกิดความรู้สึกอับเฉาเศร้าใจแก่ผู้พบเห็นเป็นอย่างยิ่ง ความจริงในกรณีของความหดหู่ใจนี้ คุณลักษณะดั้งเดิมต่าง ๆ ของ

จิตใจก็ยังคงมีอยู่เช่นเดิม เป็นแต่ว่ามันได้ลดฐานะลงไปเป็นลักษณะรอง โดยมี “เส้นร่องไห้” (weeping lines) หนา ๆ โพล่ขึ้นมาเป็นลักษณะเด่นแทนที่ รูปดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นอารมณ์ของบุคคลผู้หนึ่ง ซึ่งกำลังมีใจหดหู่ท้อแท้อย่างหมดอาลัยตายอยากเลยทีเดียว ซึ่งสภาวะของจิตใจของเขาตอนนี้ก็เหมือนกับของคนตระหนี่อยู่อย่างหนึ่ง คือเป็นการพรากตนเองออกจากสังคมมนุษย์ และรู้สึกว่าเขาเองเป็นผู้อ้างว้างโดดเดี่ยว หาผู้เห็นใจและเข้าใจไม่ได้เลย อันที่จริงความรู้สึกเช่นนี้ของบุคคล ถ้าไม่รุนแรงเหลือเกิน ผลที่ออกมา ก็จะไม่หนักหนาแบบนี้ คือจะมีเส้นแนวนอนเช่นนั้นเพียงไม่กี่เส้น และก็อาจปรากฏอยู่เพียงชั่วคราวเท่านั้น ในกรณีที่อ่อนกว่านี้ เมฆหมอกแห่งความรู้สึกเศร้าหมองก็อาจจะไม่ทันก่อตัวขึ้นจนถึงเป็นแถบเช่นนั้น คือคงจะมีปรากฏเพียงเป็นปุยเมฆสีเทาคล้ำบาง ๆ เท่านั้น

สำหรับผู้ที่ยอมแพ้แก่ความรู้สึกเช่นนี้ ก็เท่ากับเป็นการปล่อยให้หมอกแห่งความหมองหวังนั้น ท่อหุ้มจิตของเขา มากขึ้น จนในที่สุดเขาจะรู้สึกว่าโลกนี้มีแต่ความมืดมิด และคับแคบเสียเหลือเกิน การกระทำเช่นนั้นก็เป็นการทำให้วิวัฒนาการของเขาต้องหยุดการก้าวหน้าและเป็นการทำลาย

โอกาสอันควรจะฟังได้ฟังถึงหลายประการ นอกจากนั้นยังจะทำให้ผู้คนอีกหลายคนซึ่งเกี่ยวข้องกันพลอยหมดกำลังใจ และเกิดความหดหู่สิ้นหวังตามไปด้วย กล่าวได้ว่าไม่มีความรู้สึกใด ๆ ที่จะมีอำนาจแพร่เชื้อเหมือนโรคติดต่อได้มากเท่ากับความรู้สึกเช่นนี้เลย ความสิ้นสะเทือนของมันแผ่ออกไปเป็นวงกว้าง พร้อมกับพาเอาเชื้อแห่งความท้อระทมดริ้วหมดแรงเข้าไปสู่กายทิพย์ของคนทั้งปวงที่อยู่ใกล้เคียงทั่วไป ทั้งนี้ไม่ว่าวิญญาณนั้น ๆ จะเป็นวิญญาณที่แบ่งภาคมาเกิด (reincarnation) หรือไม่ก็ตาม ดังนั้นคนที่ยอมให้ความหดหู่เข้ามาครอบงำจิตใจของตนได้นั้น ย่อมได้ชื่อว่าเป็นผู้เบียดเบียน และเป็นอันตรายแก่คนทั้งปวงทั้งที่ตายไปจากโลกนี้แล้ว และทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยปัจจุบันนี้ อันเป็นสมัยที่บุคคลส่วนมากตกเป็นทาสของความตึงเครียดทางประสาทและความวิตกกังวลกันทั่วไป จึงเป็นการยากที่เราจะสามารถต่อต้านโรคติดต่อทางอารมณ์ ที่ส่งความสิ้นสะเทือนแรงให้เราเดินทางไปสู่หลุมฝังศพเร็วขึ้นอยู่ตลอดเวลาได้

บุคคลที่สามารถจะต่อต้านอิทธิพลอันชั่วร้ายนี้ได้ ก็คือผู้ที่สามารถเข้าใจว่า เราเกิดมาเพื่ออะไร ผู้ซึ่งได้ศึกษา

เรื่องราวของชีวิต ทั้งจากแง่ปรัชญาและแง่สามัญสำนึก การที่เราสามารถจะต่อต้านอำนาจชั่วร้ายนี้ได้ก็เนื่องมาจากความจริงว่า เมื่ออิทธิพลอันชั่วร้ายมีอำนาจแพร่ขยายตัวเหมือนโรคติดต่อได้เพียงใด อิทธิพลอันดีงามและสูงส่งก็มีอำนาจแพร่ขยายตัวได้พอ ๆ กันเพียงนั้น และคนที่มิสติปัญญาพอที่จะรักษาตัวให้มีความสุขอยู่ท่ามกลางความตึงเครียดและความบีบคั้นต่าง ๆ ได้ ก็จะเป็นจุดศูนย์กลางสำหรับแพร่ความสุขให้แก่ผู้อื่นได้เหมือนกัน บุคคลเช่นนั้นจะเป็นเสมือนดวงอาทิตย์ที่ชุบชีวิต และก่อให้เกิดพลังอันเข้มแข็งและความสุขแก่ทุก ๆ คนที่อยู่ใกล้เขา และด้วยการกระทำเช่นนี้ก็ได้อธิบายว่าเป็นผู้ช่วยของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของซึ่งเป็นแหล่งใหญ่แห่งชีวิตและความสุขทั้งมวล ดังนั้นขอให้เราแต่ละคนจงช่วยกันพึ่งกำแพงคุกแห่งความรู้สึกหดหู่ ท้อแท้ให้แตกสลายไปเสีย พร้อมกันนั้นก็จะได้เป็นการช่วยให้หนักโทษคือวิญญูณที่ถูกกักขังอยู่ภายใน “คุกมืด” นั้น ให้ได้รับอิสระภาพมีโอกาสออกมาชมแสงตะวัน คือความรักของพระเจ้าโดยทั่วกัน

บุคคลประเภทศรัทธาจริต

มีบุคคลอีก ๒ ประเภทที่ข้าพเจ้าใคร่ขอแนะนำให้ท่านรู้จักกายทิพย์ของเขาเพื่อการศึกษาเปรียบเทียบดูข้อแตกต่างระหว่างกันและกัน ประเภทแรกคือบุคคลที่ได้แสดงไว้ในรูปที่ ๑๙ ซึ่งจะขอตั้งชื่อเรียกว่าศรัทธาจริต ซึ่งเมื่อศึกษาตามสีในรูปนั้น เราจะเห็นว่า เขามีสีม่วงอยู่หน่อยหนึ่ง ซึ่งแสดงว่าเขามีความสามารถที่จะตอบสนองต่ออุดมคติอันสูงส่งอยู่บ้างเหมือนกัน อันที่จริงลักษณะที่เด่นที่สุดของเขา ก็คือสีน้ำเงินซึ่งได้ขยายตัวใหญ่ขึ้นมาก อันเป็นเครื่องแสดงว่าเขามีความโหมเียงในทางศาสนาอย่างเข้มแข็งอยู่ แต่ข้อบกพร่องที่เป็นเครื่องตัดคะแนนตัวเองในเรื่องนี้ ก็คือว่าสีน้ำเงินซึ่งมีอาณาเขตกว้างขวางพอสมควรนั้น มีส่วนที่เป็นสีน้ำเงินบริสุทธิ์อยู่เป็นอัตราส่วนเล็กน้อย ที่เหลือซึ่งเป็นส่วนใหญ่ ปรากฏว่ามีสีขุ่นข้นและมีดครีမ်ผสมอยู่ด้วย ซึ่งแสดงว่าความเลื่อมใสศานาของเขานั้น ยังมีความต้องการลาภผลเป็นส่วนประกอบอยู่ด้วย

สีเหลืองซึ่งมีอัตราส่วนน้อยมาก แสดงว่าสติปัญญาของเขายังพัฒนามาเป็นส่วนน้อย คือยังไม่พอที่จะคุ้มครอง

ความเชื่อความเลื่อมใสของเขาให้ประกอบไปด้วยเหตุผลอันสมควร เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงอาจทำให้เขาอดเป็นผู้เชื่ออย่างงมงายไร้เหตุผลไม่ได้ในบางครั้งบางคราว ในด้านความรักอันประกอบไปด้วยความรู้สึกที่อ่อนโยนและความสามารถปรับตัวเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ เขาก็มีอยู่บ้างพอสมควรประมาณ แม้ว่าจะไม่มากมายนัก แต่ที่สำคัญก็คือความพอใจในสุขสัมผัส (sensuality) รู้สึกว่ามีมากเกินไป ระดับคนธรรมดาสามัญทั่วไป นอกจากนั้นความหลงกลวงและความเห็นแก่ตัวก็เป็นลักษณะที่เด่นชัดของเขาด้วยเหมือนกัน ในเรื่องนี้มีความจริงที่แปลกประหลาดอยู่อย่างหนึ่งว่า ความพอใจในกามคุณอย่างรุนแรง กับนิสัยที่โน้มโน้มไปทางศานานั้นทั้งสองอย่างนี้บ่อยครั้งปรากฏว่ามักมาคู่กันในคน ๆ เดียวกัน (It is a remarkable fact that extreme sensuality and the devotional temperament are so frequently seen in association—page 100)*

* ในกรณีอันแปลกประหลาดไม่น่าเป็นไปได้แบบ paradox เช่นนี้ ใครขอให้ท่านผู้อ่านระลึกไว้ด้วยว่า คุณลักษณะ๒ อย่างในประโยคข้างต้นนั้น ไม่ได้มีความหมายเป็นสมการหรือ equation ซึ่งจะต้องเท่ากันหรือเสมอกันในทุกกรณี กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ แม้ผู้ที่มีความโน้มเอียงในทางศานา (บางคนหรือแม้ส่วนมาก) จะเป็นผู้ที่มีความโน้มเอียงในกามคุณรุนแรงก็จริง แต่ก็มิได้หมายความว่า ผู้ที่มีความโน้มเอียงในกามคุณอย่างรุนแรง จะต้องเป็นคนมีใจโน้มเอียงทางศานาด้วย (เพราะส่วนมากจะไม่เป็นเช่นนั้น) เช่นเดียวกับความจริงที่ว่า

จึงทำให้คิดว่าน่าจะมีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งบางอย่างระหว่างลักษณะทั้ง ๒ นี้บ้างเป็นแน่ ในทางหนึ่งอาจเป็นเพราะว่าลักษณะทั้งสองนั้น เป็นการแสดงออกของบุคคลที่ถืออารมณ์เป็นใหญ่ไม่ค่อยจะได้ใช้เหตุผลนักก็ได้กระมัง ที่น่าสังเกตอีกอย่างหนึ่งก็คือสีต่าง ๆ ในรูปร่างของเขา ปรากฏว่ามีขอบเขตไม่แน่นอน กล่าวคือมักจะจางเข้าหากัน ทำให้บอกไม่ได้ชัดเจนว่าสีไหนตั้งต้นและสิ้นสุดลงที่ไหนกันแน่ ลักษณะเช่นนี้ก็คงจะเป็นสัญลักษณ์ของแนวความคิดค่านึงของบุคคลประเภทนี้ ซึ่งยังมีความเลื่อมใสในทางศาสนาอย่างเลื่อนลอย คือยังจับหลักการและเหตุผลอะไรไม่ได้ อย่างแน่ชัดก็เป็นได้

คนหน้าด้านจะต้อง มีความอดทนด้วย แต่คนที่อดทนไม่ได้หมายความว่าต้องเป็นคนหน้าด้าน หรือว่าคนโกหกจะต้องมีความจำดี แต่คนที่มีความจำดี ไม่จำเป็นต้องโกหกก็ได้ เหตุผลในเรื่องนี้ในทางกฎแห่งกรรมและการปฏิบัติก็คือ ยิ่งเราพยายาม ต่อสู้กับกิเลสรุนแรงเพียงใด กิเลสก็จะต่อสู้กลับมา (fight back) ด้วยความรุนแรงเพียงนั้น เพราะการชำระกิเลสนั้นไม่มีใครที่จะกระทำได้ โดยไม่มีการต่อสู้ นักปฏิบัติจะประสบ ความสำเร็จ “เพราะรอดตายของกิเลสซึ่งมองไม่เห็น” นั้นเป็นไปได้ หรือเหมือนกับ ว่าเราซื้อของโดยเงินผ่อน ถ้าอยากหมดหนี้เร็ว ก็ต้องผ่อนเงินก้อนใหญ่ ต้องทนลำบากมากในช่วงระยะเวลาสั้นจึงจะหมดหนี้เร็ว หนี้ในที่นี้คือหนี้เวรเก่านั่นเอง การเร่งความเพียรในการปฏิบัติธรรม ก็เป็นการเร่งเวรกรรมเก่าให้ตามมาทันเร็วขึ้นเหมือนกัน แนวความคิดนี้ อยู่ในหนังสือเรื่อง SAMADHI โดย Mouni Sadhu. สำนักพิมพ์ ALLEN & UNWIN Ltd.

อย่างไรก็ตาม เท่าที่กล่าวนี้เป็นการอธิบายเพิ่มเติมจากเหตุผลที่อธิบายไว้ในฉบับภาษาอังกฤษของหนังสือเรื่อง “กายทิพย์” นี้เท่าที่นึกเป็นอย่างไร ขอฝากผู้รู้ให้สันนิษฐานเองด้วย.

อย่างไรก็ตาม ขอให้ท่านผู้อ่านโปรดเข้าใจในกรณีเช่นนี้ ก็เช่นเดียวกันกับในกรณีอื่น ๆ คือเรากำลังกล่าวถึงแง่ต่าง ๆ ของบุคคลประเภทธรรมดาสามัญเท่านั้น ดังนั้นที่แสดงให้เห็น นี้จึงเป็น กายทิพย์ของบุคคลที่ถือศาสนาแบบทั่วไป โดยมิได้ใช้สติปัญญาเป็นเครื่องนำทาง ไม่ใช่เป็นลักษณะแห่ง กายทิพย์ของบุคคลผู้ถือศาสนาที่มีความรู้ความเข้าใจอัน ประกอบด้วยหลักการและเหตุผลที่ถูกต้องเลย

บุคคลประเภทพุทธิจิต (ขอบคิดหาเหตุผล)

ความแตกต่างระหว่างบุคคลประเภทที่แล้ว คือ ศรัทธาจริตกับบุคคลประเภทนี้ ดังแสดงไว้ในรูปที่ ๒ นั้น คงจะทำให้ท่านผู้อ่านต้องสะดุ้งด้วยความประหลาดใจไม่มากก็น้อย ในรูปที่แล้วมา (ของบุคคลประเภทศรัทธาจริต) นั้น เราจะเห็นว่าลักษณะที่เด่นชัดคือความศรัทธาในศาสนา และ ความรู้สึกอันรุนแรงในกามคุณ ส่วนสติปัญญาก็พอมิให้เห็น อยู่บ้างเล็กน้อย แต่พอมมาถึงรูปที่ ๒ นี้ ปรากฏว่าไม่มี ศรัทธาในศาสนาอยู่เลย และความรู้สึกในกามคุณก็มีลดน้อย ลงไปมาก แต่สติปัญญาปรากฏว่าได้พัฒนาขึ้นจนเกินสัดส่วน ที่พอดี (abnormal degree) ความรักอันอ่อนโยน (affec- tion) และการปรับตัวเองให้เข้ากันได้กับผู้อื่นก็มีน้อย และมี

คุณภาพไม่ดีอีกด้วย เพราะถูกความเจริญทางสติปัญญา (intellectual development) บดบังเสียเกือบหมด (คือ จะรักใคร่สักคนหนึ่งก็ต้องคิดหาเหตุผลต้นปลาย มีการวิเคราะห์สังเคราะห์กันอย่างอลหม่าน ทำให้ขาดรสชาติ ไปเกือบหมด) การที่สติปัญญาของเขาเป็นตัวการบดบัง ความรู้สึกอันอ่อนโยนแห่งความรักเป็นต้นนี้ไปได้นั้นก็ เพราะว่าโดยส่วนรวมแล้ววิญญาณของเขาเองก็ยังไม่ได้พัฒนาไปไกลหรือสูง พอที่จะทำการวิจัยและวิจารณ์ได้ ถึงขนาดนั้น

อนึ่ง ในกายทิพย์ของบุคคลประเภท (ที่ใช้สติปัญญา) เช่นนี้ก็ยังมีความเห็นแก่ตัว ความโลภมากปรากฏอยู่ด้วย เหมือนกัน แม้ความอิจฉาริษยาก็ยังมีเค้าแอบแฝงอยู่พอ ให้เห็นได้ นี่คือความบกพร่องของบุคคลประเภทนี้

อย่างไรก็ตาม ลักษณะที่เห็นได้เด่นชัดของเขาก็คือ สีเหลืองทองอันมีบริเวณกว้างใหญ่ อันแสดงถึงสติปัญญา ของเขา ซึ่งได้พัฒนามาแล้วเป็นระยะไกลพอสมควรทีเดียว ในความพยายามของเขาที่จะค้นคว้าหาความรู้ในแง่ต่าง ๆ ระหว่างอาณาบริเวณสีเหลืองทั้ง ๒ ด้าน จะเห็นมีรูปทรงกรวย

หรือสามเหลี่ยมมุมแหลมเป็นสี่เหลี่ยมมุมฉากสว่างแทรกตัวขึ้นตรงกลาง นี่แสดงให้เห็นว่าเขามีความภูมิใจในความรู้ความสามารถของเขา และมีความมั่งกัใหญ่ใฝ่สูง คือทะเยอทะยานอยากหาความรู้เพื่อเกียรติยศชื่อเสียงให้ยิ่งขึ้นไป และเมื่อได้สิ่งที่ใฝ่ฝันมาจริง ๆ แล้ว เขาก็จะใช้มันไปเพื่อประโยชน์แห่งการค้นคว้าต่อไปอีก คือมีใ้ว่าจะกอบโกยมาเพื่อประโยชน์อันจะเกิดแก่ตนถ่ายเดียว

เป็นอันว่าเมื่อกกล่าวโดยรวบยอด คือโดยการคิดคะแนนรวมกันแล้ว บุคคลทั้งสองประเภทที่กล่าวมาแล้ว คือศรัทธาจริตและพุทธิจริต ซึ่งดูเหมือนว่าจะดีมากนั้น ต่างก็มีข้อบกพร่องอยู่พอ ๆ กัน แม้ว่าต่างฝ่ายจะมีข้อดีอยู่หลายประการก็ตาม ดังนั้นในบทต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะได้เสนอเรื่องราวของบุคคลผู้ได้พัฒนามาถูกส่วนแล้ว ผู้ซึ่งมีคุณสมบัติเหล่านั้นอยู่ครบทุกประการมากบ้างน้อยบ้าง แต่เขาก็สามารถทำให้มันสมดุลย์กันคือ นำเอาคุณลักษณะทั้งหมด (ทั้งดีและชั่ว) นั้นมาใช้ประโยชน์ เพื่อเป็นเครื่องเสริมกำลังให้แก่ตนเอง แทนที่จะให้มันคอยตัดคะแนนและเบียดเบียนกันเองเหมือนดังแต่ก่อน

บทที่ ๑๙

บุคคลผู้ที่พัฒนาแล้ว

คำว่า “พัฒนา” แล้ว (developed) มีความหมายในด้านเปรียบเทียบเท่านั้น คือไม่ให้หมายความว่าเป็นผู้ถึงจุดสูงสุดแล้ว ดังนั้นสมควรถ้าข้าพเจ้าจะต้องอธิบายให้แจ่มชัดในที่นี้เสียก่อนว่า คำนี้มีความหมายกว้างขวางและลึกซึ้งเพียงใด ภาพประกอบของเรื่องนี้ (ภาพที่ ๒๑) จึงเป็นภาพที่แสดงถึงสภาพของบุคคลผู้มีใจ เริ่มจะเข้าสู่ภาวะอันบริสุทธิ์จริง ๆ คือผู้ที่ได้ตั้งปณิธานอย่างเด็ดขาด และประกอบด้วยปัญญาเห็นในสภาวะธรรมของโลกแล้วว่า “เป็นผู้ที่มีได้มุ่งหวังโลกามิสอย่างใด นอกจากจะมุ่งธรรมซึ่งอยู่เหนือโลกนั้น” (set his affection of things above, not on things of earth) ดังนั้น บุคคลผู้ที่กล่าวถึงนี้ จึงยังมีใช้ผู้ที่พัฒนาไปไกลมากแล้วจนถึงขนาดเป็นผู้วิเศษดังที่เราอาจจะคิดหมายไปไกลถึงขนาดนั้น เพราะสำหรับผู้ที่ได้บรรลุธรรมอันสูงและประณีตขนาดนั้นแล้ว จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงอีกมากมายทั้งในด้าน

ขนาดและตำแหน่งของสีต่าง ๆ ภายใน (กายรังสีของเขา) นั้น อย่างไรก็ตาม แม้เพียงที่ได้แสดงไว้ในรูป ก็เป็นการแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนแล้วว่า เขาเป็นผู้ที่แสวงหาสัจธรรมชั้นสูงจริง ๆ คือเป็นผู้ที่ได้ตั้งความปรารถนาของเขาไว้เหนืออามิสของโลก และเป็นผู้ที่มีชีวิตอยู่เพื่ออุดมคติจริง ๆ ในบรรดาบุคคลเหล่านี้บางคนก็อาจมีความก้าวหน้าในด้านหนึ่งเป็นพิเศษของตนโดยเฉพาะ ซึ่งอาจจะไม่เหมือนกับผู้อื่นในระดับเดียวกัน แต่ถึงอย่างไร ๆ บุคคลเช่นนี้ก็เป็นผู้ที่ได้พัฒนามาแล้วโดยสม่ำเสมออย่างมีสมดุลย์ (คือไม่มากเกินไปในด้านหนึ่งและน้อยเกินไปในอีกด้านหนึ่ง) จะเรียกว่าเป็นลักษณะของบุคคลโดยเฉลี่ยในระดับ (สูงขนาด) นี้ก็ได้

ก่อนอื่นเราจะได้พิจารณารูปที่ ๒๑ อันแสดงถึงกายรังสีของเขา ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับรูปที่ ๕ และ ๘ แล้ว ก็จะทำให้เห็นว่าเขาได้พัฒนามาไกลแล้วเพียงใด เมื่อพิจารณาดู ท่านจะเห็นว่า ได้มีคุณสมบัติที่ดี ๆ หลายประการปรากฏขึ้นแล้ว โดยที่ผิวพื้นภายนอกนั้นบัดนี้ปรากฏมีรัศมีเปลือมพรายพร้อมทั้งมีแสงสีที่น่าดูอย่างยิ่งหลายอย่าง อันแสดงว่าเมื่อมาถึงขั้นนี้ เขาได้มีความรักชนิดที่ประณีตสูงชันกว่าเดิม ประกอบด้วยความเลื่อมใสในศาสนา ความเห็นอกเห็นใจ

ผู้อื่น ก็มีมากขึ้นกว่าเดิมอีกด้วย ที่เป็นไปได้ทั้งนี้ก็เพราะสติปัญญาของเขาได้เลื่อนระดับ คือมีความประณีตขึ้น และมีความใฝ่หมั่นไปในทางวิญญาณมากขึ้น (คือมากกว่าทางวัตถุ) ความนึกคิดของเขาในตอนนั้น (แม้ว่าจะคงเกี่ยวข้องกับโลกอยู่บ้าง) แต่ก็มีเป้าหมายเพื่อความสมบูรณ์ทางจิตอยู่เสมอ ข้อความที่จะบรรยายสภาวะตอนนี้ได้ดีที่สุด น่าจะมาจากหนังสือเรื่อง **"ภูมิเทวะจัน"** ซึ่งเป็นหนังสือเล่มที่ ๖ ของสมาคมของเรานั่นเอง ในหนังสือเล่มนั้นมีข้อความบรรยายไว้ดังนี้

“กายรังสีตอนนี้ ประกอบด้วยสารวัตถุอันละเอียดเหลือที่จะประมาณได้ เป็นสารวัตถุที่สุขุมประณีตอย่างหาที่เปรียบในโลกนี้ไม่ได้เลย ทุก ๆ อณูและปรมาณูเป็นสิ่งที่มีชีวิต มีสภาพเรืองแสง ไหวระริก เหมือนดาวที่เป็นประกายระยิบระยับอยู่บนท้องฟ้ายามราตรี การเดินทางเพื่อการพัฒนาอันยาวนานแสนนาน จนมาถึงขั้นนี้ ได้ทำให้กายนี้ปรากฏเป็นรูปทรงวงรีที่มีแสงและสีสุกสกาวยุ่ตลอดเวลา ความสันสะเทือนที่มีอัตราสูงยิ่งของแสงสีดังกล่าวทำให้เกิดความเป็นสภาพ **"เลื่อมรัศมี"** ไปทั่วบริเวณผิวพื้น (high vibrations

sending ripples of changing hues over the surface) สภาพดังกล่าวนี้เป็นสิ่งที่เหลือวิสัยที่นัยน์ตาของมนุษย์ทั่วไปจะมองเห็นหรือคาดฝันให้ใกล้เคียงกับความจริงได้ มันเป็นความงามที่สุกปลั่ง แวววาม และอ่อนหวานสุดถ้อยคำรำพัน

เพื่อให้ได้มโนภาพที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง ขอให้ท่านผู้อ่านลองนึกวาดภาพแห่งดวงอาทิตย์ตกของประเทศศอียิปต์ไว้เป็นภูมิหลังก่อน ว่ามีความงามเพียงใด ต่อจากนั้นจงเพิ่มเติมความงามอันอ่อนหวานมหัศจรรย์ของท้องฟ้าในยามอัสดงที่ประเทศอังกฤษเพิ่มเข้าไปด้วย ครั้นแล้ว จงนำเอาผลบวกของความงามทั้งสองอย่างนั้น มาเพิ่มความสุกสกาบ และความรุ่งโรจน์ขึ้นไปอีกเป็นทวีคูณตรีคูณหรือกี่เท่าก็ได้ และท่านก็จะได้ผลเป็นความงามอันลึกล้ำ น่าพิศวงของความ **"เลื่อมรัศมี"** ของกายรังสีดังกล่าว

“แต่นั้นแหละ ถึงแม้ท่านจะนึกวาดภาพไปสักเพียงไร มันก็ยังเป็นการไกลต่อความเป็นจริงอยู่นั่นเอง ท่านลองนึกถึงเด็ก ๆ ที่วาดภาพดวงอาทิตย์ตก ด้วยสี

จากทึบสีที่แก้ไข้ในโรงเรียนอนุบาลดูก็ได้ แล้วลองคิดดูว่าภาพดวงอาทิตย์อัสดงที่แกวาดขึ้นมาด้วยฝีมือ และเครื่องมือขนาดนั้น กับความงามของดวงอาทิตย์อัสดงที่แท้จริง ซึ่งท่านเห็นได้เมื่อยามเย็นนั้น จะใกล้เคียงสักเพียงใด ในทำนองเดียวกันมโนภาพของเราทั้งหลาย เกี่ยวกับความงามของกายรังสีในชั้นนี้ ถึงเราจะนึกวาดภาพขึ้นได้สักเพียงใด เมื่อเปรียบเทียบแล้วมันก็คงมีค่าเท่ากับภาพดวงอาทิตย์ตก ซึ่งเด็กอนุบาลวาดขึ้นมาด้วยสีน้ำของเด็ก ๆ เท่านั้นเอง จะหวังให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริงกว่านั้น ย่อมเป็นไปได้เลย เพราะความจริงย่อมมีอยู่ว่า การที่บุคคลจะสามารถเข้าชมความงามอยู่เหนือโลกของสิ่งนี้ได้เต็มที่ ก็มีอยู่ทางเดียว คือการยกจิตของตนให้พ้นจากโลก โดยอาศัยการพัฒนาความสามารถทางทิพยจักขุนี้เท่านั้นเอง

“ประกายไฟอันประกอบด้วยพลังชีวิต ซึ่งมาประชุมกันสรรค์สร้างกายรังสีดังกล่าวขึ้นมา เป็นธรรมชาติมาจากเบื้องบน และมีสายสัมพันธ์ติดต่อกับกายรังสีดังกล่าวโดยผ่านทางเส้นด้ายอันละเอียดอันมีแสงประกายในตัวและไหวระริกอยู่ตลอดเวลา ผู้ที่

ได้เห็นภาพนี้แล้ว จะต้องทวนนึกไปถึงบทกวีบทหนึ่งของ Dzyan ซึ่งกล่าวไว้ว่า “ประกายทิพย์ห้อยลงมา จากดวงเพลิง โดยมีสายใยที่ละเอียดที่สุดของโฟฮัต (Fohat) ผูกอยู่” และก็ต้องตระหนักว่าคำบรรยาย นั้นช่างเหมาะสมกันดีเหลือเกิน

“เมื่อวิญญานได้พัฒนาไปเป็นลำดับ ก็สามารถ จะได้รับพลังมากขึ้นทุกทีจากแหล่งอันยิ่งใหญ่ ซึ่ง สามารถส่งมาให้ได้ไม่มีวันหมดอันมีอุปมาเหมือนห้วง มหาสมุทรแห่งพลังทิพย์ฉะนั้น พลังดังกล่าวนี้ จะหลั่งไหลลงมาทางสายใย ซึ่งทำหน้าที่เป็นเสมือนสื่อ ต่อเชื่อมอยู่ตลอดเวลา ในระหว่างนี้สายใยนั้นจะ ค่อย ๆ ขยายตัวออก เพื่อให้การไหลลงของพลังจาก เบื้องบนเป็นไปได้โดยสะดวกยิ่งขึ้น จนกระทั่งเมื่อได้ เลื่อนระดับถึงภูมิย่อยที่เหนือขึ้นไปอีกชั้นหนึ่งแล้ว ตอนนั้นเราจะนึกวาดภาพว่าเป็นเสมือนหนึ่งสายธารที่ต่อ เชื่อมโลกมนุษย์กับโลกสวรรค์ให้ต่อกันก็ได้ ครั้นเมื่อ สูงขึ้นไปอีก มันก็จะกลายเป็นรูปทรงกลมมหึมา ส่งน้ำพุแห่งชีวิตลงมาให้แก่กายรังสีเพิ่มมากขึ้นทุกที จนกระทั่งกายรังสีนั้นดูประหนึ่งว่าจะละลายหายไป

ลำแสงที่พวยพุ่งลงมาเฝ้าอาบอยู่โดยรอบ การบรรยาย เพื่อให้เห็นความลึกซึ้งของตอนนี้ ก็คงจะต้องขออ้าง คำจากบทกวีข้างต้นเพิ่มเติมอีกครั้งหนึ่ง คือ “สาย สัมพันธ์ระหว่างผู้เฝ้าดู (watcher) และเงา (shadow) ของเขาจะใกล้ชิดขึ้น และมีสภาพเฝ้าอาบไปด้วยรัศมี ยิ่งขึ้นทุกขณะ ถ้าจะเปรียบเทียบก็คงจะเป็นเสมือนว่า แสงอาทิตย์ในยามเช้านั้น บัดนี้ได้แรงกล้าขึ้นกลายเป็น ความสว่างอย่างเต็มที่ในเวลาเที่ยงวันแล้ว และขณะนี้เอง ลูกไฟดวงใหญ่ (flame) ก็ได้กล่าวกับประกายไฟ ดวงน้อย (spark) ว่า สูเจ้าคือตัวเรา ภาพของเรา และเงาของเรา เราได้ห่อหุ้มเจ้าไว้แล้ว สูเจ้าได้เป็น วาहन vahan (คือพาหนะ) ของเรามาจนถึงวันที่เจ้า จะมาอยู่กับเรา อันเป็นวันที่เจ้าจะได้กลับมาเป็นเรา และเป็นผู้อื่นอีกครั้งหนึ่ง คือเป็นทั้งตัวเจ้าเอง และก็ตัวเราเองด้วย。”

อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็ต้องขอยอมรับว่า การบรรยาย ให้ท่านเห็นภาพของสภาวะเหนือโลกด้วยภาษาของโลกนั้น เป็นการยากเย็นแสนเข็ญเพียงไร และถึงจะบรรยายไป สักเท่าไร ก็คงไม่ถึงความจริงอยู่นั่นเอง แม้อย่างนั้น คิลปิน

ของเราก็ได้พยายามอย่างสุดฝีมือที่จะใช้พู่กันของเขาวาดภาพ ซึ่งเหลือวิสัยของพู่กันและสีในโลกนี้จะระบายออกมาให้ตรงกัน หรือเท่ากับความเป็นจริงได้ และแม้ว่าภาพที่แสดงไว้นั้น จะห่างไกลกับความเป็นจริงมากก็ตาม ข้าพเจ้าก็เชื่อมั่นว่า มันก็พอจะทำให้ท่านผู้อื่นได้เห็นเป็นคำมูล เพื่อเป็นจุดเริ่มต้น แห่งการใช้มโนภาพของท่านได้บ้าง ทั้งนี้ก็คงจะดีกว่าที่จะ ไม่มีต้นเค้าหรือจุดเริ่มต้นเพื่อเป็นแนวทางเสียบ้างเลย

คุณลักษณะอีกประการหนึ่งที่เราจะละไว้ใน การบรรยายเสียมิได้ก็คือ การที่บุคคลผู้มีบารมีแก่กล้าถึงขนาด นี้แล้ว สามารถเป็นเครื่องมือหรือทางผ่านของกระแสพลัง จากเบื้องบนได้ดียิ่งขึ้น กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เป็นเสมือน สื่อกลางนั่นเอง เมื่อดูจากภาพประกอบ เราจะเห็นได้ว่า มีพลังดังกล่าวนี้พุ่งออกจากกายรังสีของเขาทุก ๆ ด้าน ทั้งนี้ ก็เพราะว่าลักษณะของจิตใจของเขาที่ประกอบไปด้วยความ ไม่เห็นแก่ตัวกิติ ความยินดีที่จะให้ความช่วยเหลือแก่ผู้อื่นกิติ และความเป็นผู้พร้อมที่จะให้ทุกสิ่งทุกอย่างเท่าที่มีกิติ เหล่านี้ เป็นลักษณะอันประณีตและสูงส่ง สามารถเป็นพาหะคือท่อ ทางที่จะให้พลังจากเบื้องบนไหลผ่านตัวเขาลงมา โดยไม่ขาด รั่วและต่อจากนั้น ก็จะได้ไปถึงบุคคลต่าง ๆ เหล่าอื่นที่

ยังไม่สามารถจะรับกระแสพลังอันประณีตนั้นได้โดยตรง
คือด้วยตนเอง

ประกายแสงที่พุ่งขึ้นเป็นรูปมงกุฎจากเบื้องบนของ
กายรังสีนี้ เป็นเครื่องแสดงให้เห็นความบังดาลใจในทาง
วิญญานซึ่งตอบรับกระแสหรือเสียงเรียกจากเบื้องบน และ
เป็นเครื่องเพิ่มความงามและความสง่าให้แก่บุคคลนี้ยิ่งขึ้น
ประกายแสงพุ่งขึ้นสู่เบื้องบนอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าบุคคลผู้นั้น
จะเป็นผู้ทำงานทางโลกชนิดที่สมมติกันว่าต่ำต้อยเพียงใด
ก็ตาม ทั้งนี้เพราะเมื่อวิญญานของคนได้ตื่นขึ้นทราบชัด
ถึงสภาวะอันแท้จริงของตนเอง และได้เริ่มเข้าใจยิ่งขึ้น
ทุกทีว่าตนเองและสภาวะสูงสุดมีการเกี่ยวข้อสัมพันธ์กัน
ในทำนองใดแล้ว ซึ่งเขาได้จากมาอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าในขณะ
นั้นเขาจะกำลังทำงานชนิดใดอยู่ในโลกแห่งวัตถุก็ตาม เราต้อง
ไม่ลืมว่าเมื่ออยู่ในโลกนี้ แม้บุคคลผู้นั้นจะเป็นผู้ที่มีวิญญาน
อันพัฒนาไปไกลเพียงใดแล้วก็ตาม เขาก็จะต้องมีส่วนที่ถูก
จำกัดอยู่โดยกายหยาบเสมอไป และเขาก็ไม่สามารถจะ
แสดงออก ซึ่งคุณลักษณะเบื้องสูงอันประณีตอย่างยิ่งนั้นได้
เต็มที่เลย แต่เมื่อเขาได้มีโอกาส “มองไปรอบตัว” ในขณะที่
อยู่ในภุมิเบื้องสูงแล้ว เขาก็จะเห็นโอกาสมากมายอย่างไม่รู้

จกจบจกสิ้น ที่จะทำให้เขาแสดงคุณลักษณะออกมาได้
อย่างเต็มที่ ซึ่งโอกาสเช่นนั้นจะนึกไม่ถึงเลย ตลอดเวลา
ที่ยังครองกายเนื้ออันแสนจะอึดอัดขัดข้องต้องแบกภาระ
นานาประการในโลกนี้

กายมโนมัยหรือกายจิต (Mental body)

สำหรับบุคคลผู้ที่ได้พัฒนามาถึงขนาดนี้แล้วนั้น เมื่อเรามา
ศึกษาสังเกตดูกายในระดับต่าง ๆ ของเขา เราก็จะต้อง
ประหลาดใจว่า กายทุก ๆ ระดับของเขารู้สึกว่าจะมี
ความละเอียดประณีต คล้าย ๆ กันไปหมดทุกระดับจริง ๆ
เช่นภาพที่ ๒๒ ก็เกือบจะเป็นเหมือนกับภาพ ๒๑ ทุกประการ
และภาพที่ ๒๓ ก็เหมือนกันโดยส่วนใหญ่กับภาพที่ ๒๒ อีก
ความแตกต่างที่เป็นลักษณะประจำก็มีอยู่เพียงว่า ความ
สุกสว่างของแสงสีมีระดับหรืออัตราความสิ้นสะท้อนแตกต่าง
กันไปตามธรรมชาติของแต่ละภุมิ เปรียบเสมือนว่าเป็นสี
เดียวกัน แต่คนละ octave เท่านั้น octave ที่กล่าวนี้ก็คือ
ความสุกสว่างหรือความประณีตของสีเดียวกันในแต่ละภุมิ
ต่าง ๆ นั้นเอง

การเปรียบเทียบอีกอย่างหนึ่งที่ควรจะทำเพื่อความแตกต่าง ก็คือลักษณะของภาพที่ ๑๒, ๙ และ ๖ ทั้งนี้เพื่อจะได้ศึกษาว่า จากมนุษย์ในสมัยดั้งเดิมที่ยังป่าเถื่อนมาจนเป็นบุคคลที่ไม่เห็นแก่ตัวได้ถึงขนาดนี้นั้น มีการเปลี่ยนแปลงมาเป็นขั้น ๆ อย่างไรบ้างในกายละเอียดในระดับต่าง ๆ ของเขา เมื่อตรวจดูอย่างละเอียด เราก็จะพบว่าความหึง ความโกรธ และความเห็นแก่ตัวได้หายไป ส่วนสิ่งที่เหลืออยู่นั้น นอกจากจะได้ขยายตัวออกมาต่าง ๆ กันจนเต็มเนื้อที่ในรูปร่างแล้ว ก็ยังมีความละเอียดในแต่ละสีเพิ่มขึ้น ทำให้เราเกิดความรู้สึกอย่างใหม่เลยทีเดียว เมื่อได้เห็นสีทั้งหลายเหล่านั้น ทั้งนี้เพราะทุก ๆ สีมีความละเอียดและอ่อนละมุนยิ่งขึ้น เพราะความคิดเห็นแก่ตนได้หายไปแล้วในขณะนั้นพร้อมกันนั้นก็ปรากฏเป็นสีม่วงบริสุทธิ์และดาวสีทองขึ้นมาแทนที่ อันแสดงว่าบุคคลผู้นี้ได้มีคุณสมบัติอย่างใหม่ที่ดีกว่าเดิมเพิ่มมากขึ้นมาอีกแล้ว ส่วนกระแสน้ำจากเบื้องบนซึ่งแผ่สำนลงมาสู่กายรังสีของเขานั้น ก็ส่งอำนาจเช่นเดียวกันนั้น ลงมาสู่กายมโนมัยของเขาเหมือนกัน เป็นแต่ว่าจะถึงในปริมาณที่น้อยลงไปเท่านั้น กล่าวโดยรวมรวมกายมโนมัยในกรณีนี้เป็นกายที่ละเอียดมาก เพราะได้พัฒนามาดีแล้ว

และมีความสามารถที่แฝงอยู่ คืออาจก้าวหน้าไปได้อย่างรวดเร็วตาม “มรรค” (The Path) เมื่อเวลานั้นมาถึง

กายทิพย์ (Astral Body)

กายทิพย์ของบุคคลประเภทนี้ ซึ่งแสดงไว้ในรูปที่ ๒๓ นั้น มีลักษณะคล้ายคลึงกับกายมโนมัย คือ mental body ดังที่กล่าวมาแล้วเป็นส่วนมาก อันที่จริงถ้าจะกล่าวว่าเป็นลำเนาหรือภาพฉายของกายมโนมัยนั่นเอง แต่ว่าอยู่ในภูมิต่ำลงมาเช่นนี้ ก็น่าจะเป็นไปได้เหมือนกัน ความจริงข้อนี้แสดงว่าบุคคลเช่นนี้มีความปรารถนาอันอยู่ภายใต้ความบังการของจิตแล้ว (คือไม่ได้อยู่ใต้อำนาจของอารมณ์) ดังนั้นจึงพอจะไว้ใจได้ว่า เขาจะเป็นผู้มั่นคงอยู่ในหลักแห่งเหตุผล และจะไม่ตกเป็นทาสของอารมณ์ได้ง่าย ๆ แแน่ละเขายังอยู่ในฐานะที่อาจจะเกิดความขัดเคืองขึ้นได้บ้างเป็นครั้งคราว และก็อาจจะถูกความอยากมีประการต่าง ๆ ครอบงำได้บ้าง แต่เขาก็มีสติปัญญารักษาตัวพอที่จะข่มอารมณ์อันไม่พึงปรารถนาเหล่านั้นไว้ได้ โดยพยายามต่อสู้กับมันในเมื่อมันเกิดขึ้น คือไม่ปล่อยให้มันลุกลามใหญ่โตขึ้นเรื่อย ๆ ดังนั้นแม้สิ่งเหล่านั้นจะทำให้เกิดการกระทบ

กระเทือนขึ้นในกายทิพย์ของเขาบ้าง มันก็เป็นไปเพียงชั่วขณะ และจะไม่สามารถก่อให้เกิดผลถาวรขึ้นได้ เพราะกำลังต้านทานของความสั่นสะเทือนแห่งคุณธรรมเบื้องสูงของเขาย่อมมีกำลังมากกว่าอยู่แล้ว

ในทำนองเดียวกัน เมื่อเขาพัฒนาต่อไปอีก กายมโนมัยของเขาก็จะกลายเป็นเงาฉายของกายรังสีอีก ทั้งนี้เพราะเขาจะเป็นผู้ทำ พูด และคิด โดยอาศัยเหตุผลของคุณธรรมเบื้องสูงเป็นเครื่องชี้ทางยิ่งขึ้นกว่าเดิม

รัศมีรอบศีรษะนักบุญ

ข้อที่น่าสังเกตมีอีกเรื่องหนึ่งคือแสงสีเหลือง ซึ่งเป็นเครื่องหมายของสติปัญญา คือเมื่อสีนี้ปรากฏขึ้นในรูปวงรีใด ๆ ก็ตาม ตำแหน่งของมันจะอยู่ที่ตอนบนคือในบริเวณใกล้เศียรศีรษะเสมอไป ด้วยเหตุนี้จึงเป็นต้นเค้าของแนวคิดเรื่องรัศมี หรือแสงอันเป็นวงกลมสว่างรอบศีรษะของนักบุญ หรือผู้วิเศษ ทั้งนี้ก็เพราะสีนี้เป็นสีที่เด่นเห็นได้ง่าย ในบรรดาสีต่าง ๆ ของกายทิพย์ และบุคคลผู้ฝึกหัดในเรื่องทิพยจักขุจวนจะเป็นผลสำเร็จแล้ว ก็มักจะแลเห็นสีนี้ก่อนอื่น และบางครั้งก็อาจเป็นสีที่แลเห็นได้บ้างเหมือนกัน แม้ไม่ต้องอาศัย

ความสามารถทางทิพยจักขุดังกล่าวเลย เพราะเมื่อบุคคลผู้มีการพัฒนามาแล้วตามสมควร จะเป็นในด้านใดก็ตาม กำลังใช้สมองอย่างหนักเป็นพิเศษ เช่นกำลังแสดงปาฐกถาอยู่หรือกำลังเทศน์อยู่เป็นต้น ความสามารถในด้านสติปัญญาของเขาในตอนนั้น จะถูกนำออกมาใช้อย่างเต็มที่และในช่วงนี้เอง ที่แสงสีเหลืองจะสุกสภาวะแจ่มใสเป็นพิเศษ

ในบางกรณีที่ข้าพเจ้าเคยเห็นมา แสงทิพย์นี้มีความสว่างถึงขนาดที่ข้ามพรมแดนทิพย์มาปรากฏขึ้นในโลกวัตถุยานี้ให้เป็นที่แลเห็นได้สำหรับบุคคลทั่วไป ผู้แม้ไม่ได้เคยอบรมทางทิพยจักขุมาเลย ในกรณีเช่นนี้ ที่เป็นดังนี้ได้นั้น มิได้หมายความว่าความสิ้นสะเทือนของสสารที่เป็นทิพย์ ได้ลดอัตราลงมาต่ำกว่าระดับปกติจนทำให้ข้ามพรมแดนที่กั้นไว้ ระหว่างภูมิทิพย์และภูมิวัตถุของโลกนี้ได้ แต่อันที่จริงเป็นเพราะว่า ความสิ้นสะเทือนในอัตราเดิมนั้น ถูกเร่งเร้าด้วยความรุนแรงเป็นพิเศษ จนกระทั่งทำให้เกิดความสิ้นสะเทือนตอบสนองขึ้นมาได้ในโลกของวัตถุอันหยาบและหนักคือโลกนี้ และไม่ต้องสงสัยเลยว่าต้องเป็นเหตุดังกล่าวนี้เอง ที่ในสมัยก่อน จะต้องมิผู้ที่ได้เห็นปรากฏการณ์ของแสงสีดังกล่าวนี้บ้างแล้ว จึงเกิดเป็นประเพณีขึ้นใน

สมัยกลางที่ว่าศิลปินมักจะวาดรัศมีสีเหลืองไว้รอบ ๆ ศีรษะ นักบุญเพื่อให้เป็นลักษณะที่เด่นกว่าผู้อื่น นอกจากนี้ใน วงกลมรัศมีของพระเยซูคริสต์นั้น ยังปรากฏว่ามีรูปกางเขน วาดไว้อีกด้วย ซึ่งเรื่องนี้เมื่อมองในแง่ของการค้นคว้าทางนี้ ก็มีทางที่จะเป็นจริงได้เช่นนั้นเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะได้เคย มีการสังเกตมาแล้วว่า ในรัศมีของบุคคลผู้ที่ได้พัฒนามา อย่างสูงแล้วนั้น มักจะมีรูปทรงเรขาคณิต (geometrical figures) ปรากฏขึ้นมาด้วย ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความคิด ที่สูงส่ง และมีผลในระยะไกลบางประการ รูปทรงเช่นนี้เรา ได้ให้ตัวอย่างไว้บ้างแล้วในหนังสือเรื่อง THOUGHT-FORMS (พลังแห่งความคิด)

ภาพประกอบทั้งหลายในเล่มนี้ ถ้าท่านผู้อ่านสามารถ นำมาเปรียบเทียบกันและกันได้ ก็จะเกิดประโยชน์ คือทำ ให้เกิดความรู้ความเข้าใจกว้างขวางขึ้น ประการแรกก็คือ เปรียบเทียบกายรังสีกับกายมโนมัยและกายทิพย์ในขั้นนั้น ๆ เพื่อจะได้ทราบว่ากายในระดับทั้ง ๓ มีความสัมพันธ์กัน อย่างใดและเพียงใด เพราะอันที่จริง กายมโนมัยและ กายทิพย์ ก็เป็นปรากฏการณ์แต่ละอย่างของกายรังสีนั่นเอง ประการที่สองคือเปรียบเทียบกายทิพย์ทั้ง ๓ ในรูปที่ ๗, ๑๐

และ ๑๓ เพื่อจะได้ทราบว่า กายซึ่งถูกสร้างขึ้นมาจากด้วยตัณหา (desire body) ในระดับต่าง ๆ นั้นได้พัฒนาก้าวหน้ามาแล้ว มากน้อยเพียงใด กายเหล่านี้ผู้บรรลุนิพพานแล้วจะเห็น ได้ง่ายที่สุดและอันที่จริง บุคคลใด ๆ ก็ตาม เมื่อเริ่มบรรลุนิพพานความสามารถในทางจิตแล้ว ก็มักจะให้เห็นเสมอ รูปที่ ๖, ๙ และ ๑๒ อันเป็นชุดหนึ่งก็ดี และรูปที่ ๕, ๘, ๒๑ อีกชุดหนึ่ง ก็ดี ควรนำมาเปรียบเทียบกันด้วย เพื่อจะได้เห็นความ ก้าวหน้าของบุคคลว่า ได้แสดงผลออกมาเช่นใดในกาย ชั้นสูงของเขา

ในจำนวนหนังสือของสมาคมพรหมวิทยาของเรานั้น มีอยู่หลายเล่มที่บรรยายถึงเรื่องการพัฒนาทางวิญญาณนี้ โดยเฉพาะ และในหนังสือเหล่านั้นก็ได้ให้รายละเอียดว่า ใน การพัฒนามากกว่าจะถึงระดับนั้น ๆ บุคคลจะต้องมีคุณธรรม เช่นไรและเพียงไรบ้าง เรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่ง แม้ว่า อาจจะนอกขอบเขตของหนังสือเล่มนี้ก็ตาม ท่านผู้อ่านที่ต้องการ ศึกษาเรื่องนี้ให้ละเอียดยิ่งขึ้นโปรดอ่านเรื่อง INVISIBLE HELPERS (ผู้ช่วยเหลือที่มองไม่เห็นตัว) บทที่ ๑๙ ถึง ๒๑, และควรอ่านเรื่อง IN THE OUTER COURT and THE PATH OF DISCIPLESHIP ของ Annie Besant ด้วย

จากหนังสือเหล่านี้ ท่านผู้อ่านจะได้ทราบว่าในการพัฒนา (ทางวิญญาณ) นั้น เราจะต้องปลูกฝังคุณธรรมใดบ้างไว้ในตัวของเราเอง นอกจากนั้นเราจะได้ทราบอีกด้วยว่า จุดหมายปลายทางของการพัฒนาคืออะไร และเมื่อเราได้กระทำเหตุ คือปลูกฝังคุณธรรมต่าง ๆ ได้อย่างเต็มที่แล้ว เราจะได้รับผลคือความรุ่งโรจน์อันสมบูรณ์อย่างยิ่งเพียงใด อย่างน้อยเราก็จะได้ทราบว่าหลังจากที่เราได้เฝ้าเวียนกิดเวียนตาย นับครั้งไม่ถ้วนอยู่ในโลกนี้แล้ว เราก็จะได้เรียนบทเรียนแห่งชีวิตโดยสมบูรณ์ คือจะได้ทราบว่าชาติเกิดของเราแต่ละชาตินั้น มีความมุ่งหมายหรือจุดประสงค์อย่างไร ต่อจากนั้นแหละเราจะได้เข้าถึงสภาวะที่อาจเรียกได้ว่าเป็น “การลุกขึ้นของคนตาย” (resurrection of the dead) ซึ่งท่านนักบุญ เซนต์ ปอล ใฝ่ฝันและทำความเพียรเพื่อให้บรรลุให้ได้ ณ ที่สภาวะดังกล่าวนี้เอง เราจะได้เป็นผู้พ้นแล้วจากความเกิดและความตาย พ้นจากเครื่องผูกพันทั้งปวงและแล้วก็เป็นที่อิสระตลอดไปยิ่งขึ้น สามารถจะช่วยเพื่อนมนุษย์ทั้งหลายให้ก้าวหน้าไปตามทาง ซึ่งเราได้ผ่านมาแล้วด้วยตนเอง จนกระทั่งเขาเหล่านั้นได้พบแสงสว่างและชัยชนะ ซึ่งบัดนี้ก็ได้เป็นของเราแล้วโดยสมบูรณ์

อย่างไรก็ตาม ขอให้ท่านผู้อ่านทราบไว้ด้วยการบรรลุสภาวะดังกล่าวนี้ เป็นสิ่งที่ทุก ๆ คนสามารถกระทำได้เสมอเหมือนกันหมด เป็นแต่ว่าบางคนอาจทำได้เร็วกว่าคนอื่น และบางคนก็ต้องการเวลามากกว่าคนอื่นเท่านั้น แม้ว่าในปัจจุบันวิญญานของคนบางคนจะยังมีสภาพเป็นเสมือน “เด็ก” (young) (คือยังด้อยพัฒนาและหยาบหรือโง่อยู่มาก) ก็ตาม แต่ก็เป็นที่เชื่อได้ว่า มีโอกาสที่ได้รับความช่วยเหลือให้หลุดพ้น (salvation) อยู่ในอนาคตเสมอสำหรับคนทุกคน สิ่งที่เกิดกันเขาไว้มิให้ได้รับความช่วยเหลือให้หลุดพ้นได้ในขณะนี้ก็คือความหลงผิดของเขาเอง ซึ่งทั้งนี้เขาจะต้องได้รับการช่วยเหลือให้พ้นไปจนได้อย่างแน่นอน ดังนั้นสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าของทุกคน จึงไม่ใช่ความหวังชั่วนิรันดร์ (eternal hope) แต่เป็นความแน่นอนชั่วนิรันดร์ (eternal certainty) ต่างหาก ทุกคนต้องเข้าถึงภาวะอันสูงสุดนั้นอย่างแน่นอน เพราะพระผู้เป็นเจ้าทรงมีพระประสงค์เช่นนั้น (that is God's will for them) การที่พระองค์ให้เขามีชีวิตขึ้นมา ก็เพราะมีพระประสงค์เช่นนั้นอย่างเดียว (that is the sole object for which He called them into existence) อันที่จริงแม้ในปัจจุบันนี้ โลกก็กำลังพัฒนาไปในทางนี้อยู่แล้ว

และอำนาจ (ในทางวิญญาณ) ก็กำลังทวีขึ้นเรื่อย ๆ แน่หนอน
 ว่าความสว่างซึ่งเปรียบเหมือนเวลาเช้าในตอนนี้จะต้องทวี
 ความเข้มข้นขึ้น จนเป็นความรุ่งโรจน์เต็มทีเสมือนแสงอาทิตย์
 ในยามเที่ยงวันจนได้ โอกาสในการพัฒนาทางวิญญาณ
 ของมนุษย์ยังมีอยู่อีกอย่างลึกซึ้งและกว้างขวางสุดสายตา
 นี้กล่าวตามความรู้ลึกของเขา ในการ (ใช้สมาธิ) เพ่งมองไป
 เบื้องหน้าอย่างไกลที่สุด อย่างไรก็ตาม มีสิ่งหนึ่งที่เรารู้ได้
 อย่างแน่นอน สิ่งนั้นก็คือนั่นคือที่สุดขอบฟ้า นั่นคือความรุ่งโรจน์
 อันศักดิ์สิทธิ์ หาขอบเขตมิได้ และสุดวิสัยที่จะบรรยาย
 ออกมาเป็นคำพูด หรือภาษาหนังสือได้อย่างแท้จริง

บทที่ ๒๐

รังสีแห่งสุขภาพ

พลังชีวิต

เท่าที่แล้มาแล้ว ข้าพเจ้าได้บรรยายถึงร่างกายในระดับต่าง ๆ ของมนุษย์ซึ่งมีส่วนสัมพันธ์กับภูมิในระดับสูงขึ้นไปมาโดยตลอด แต่ยังมีอยู่อีกเรื่องหนึ่งซึ่งสมควรจะต้องกล่าวถึงเสียด้วย เพื่อให้เรื่องนี้สมบูรณ์ขึ้น เรื่องนั้นก็คือนิสารวัตฤอันละเอียดซึ่งบุคคลผู้ที่ได้พัฒนาความสามารถทางทิพยจักขุแล้ว จะเห็นว่าเป็นส่วนที่ประกอบกันขึ้นเป็นรังสีแบบ aura ของมนุษย์ วัตฤดังกล่าวนี้ส่วนใหญ่อยู่ในสภาวะที่ละเอียดซึ่งเรียกว่า อีเธอร์ (etheric) และเป็นต้นเค้าของสิ่งทีบางครั้งเราเรียกว่ารูปร่างจำลองของบุคคลนั้น ๆ ในสภาวะที่ละเอียด (the etheric double) ก่อนอื่นใครขอให้ท่านผู้อ่านทราบไว้ด้วยว่า รังสีแบบ aura นี้มิใช่เป็นกายต่างหากจากกายเนื้อเลย แต่เป็นส่วนหนึ่งของกายเนื้อนั่นเอง ผู้ที่ได้พลังทางทิพยจักขุแล้ว จะเห็นรังสีแบบ aura (หรือว่าแสงของกายเนื้อ) นี้เป็น

กลุ่มหมอกสีส้มปนเทา มีแสงเรืองอ่อน ๆ แทรกซ้อนอยู่ในส่วนที่ทึบแข็งของกายเนื้อและปรากฏพุ่งออกมานอกกายเนื้อเล็กน้อย ดังจะเห็นได้ในรูปที่ ๒๔ และ ๒๕ วัตถุละเอียดนี้เป็นสื่อเชื่อมระหว่างกายทิพย์กับกายเนื้อ และในเวลาเดียวกันก็ทำหน้าที่อันสำคัญ คือเป็นพาหะของพลังชีวิตในโลกวัตถุนี้ด้วย

พลังชีวิต (vital force) ดังกล่าวนั้น หลั่งไหลมาสู่เราจากดวงอาทิตย์ ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดของชีวิตในด้านลึกซึ่งภายในด้วยเหมือนกัน ไม่ใช่จะเป็นเครื่องทำให้เกิดแสงสว่างและความร้อนในโลกฝ่ายวัตถุ (หยาบ) อย่างเดียว ในบรรยากาศของโลกจะมีพลังเช่นนี้อยู่เต็มไปหมดและตลอดเวลา ซึ่งพลังนี้จะมีคามเข้มข้นเป็นพิเศษในเมื่อมีแสงแดดส่องแรงกล้า อันที่จริงการที่ร่างกายของเราดำรงชีวิตอยู่ได้ก็เพราะได้ดึงดูดพลังดังกล่าวนี้เข้าไปหล่อเลี้ยงนั่นเอง และการดึงดูดพลังนี้เข้าไปเพื่อหล่อเลี้ยงร่างกาย ก็เป็นหน้าที่ประการหนึ่งของวัตถุละเอียดที่เรียกว่า etheric matter นี้เอง โดยจะดูดเข้าไปผ่านทางอวัยวะภายในที่เราเรียกว่าม้าม (spleen) อวัยวะของเราชิ้นนี้มีคุณสมบัติพิเศษคือสามารถคัดเลือกและแปรรูปพลังดังกล่าวในขณะที่ผ่านมันเข้ามา ซึ่งทำ

ให้เกิดผล คือทำให้พลังนั้นมีการเปลี่ยนรูปไปโดยประการต่าง ๆ ผิดไปจากเดิม

อันที่จริง พลังดังกล่าวนี้ก็เช่นเดียวกับพลังอื่น ๆ คือเป็นสภาพที่แลเห็นไม่ได้ แต่เนื่องจากมันอยู่ในบรรยากาศรอบ ๆ ตัวเรา มันก็ดูดเอาอนุภาคเป็นจำนวนล้าน ๆ ซึ่งไม่มีสีสรรวรรณะแต่อย่างใด แต่ทว่าเป็นสิ่งที่สามารถถูกเร้าให้ทำงานได้อย่างดียิ่ง หลังจากทีอนุภาคเหล่านี้ ได้ดูดซึมเข้าไปในร่างกายมนุษย์ได้ผ่านม้ามแล้ว อนุภาคเหล่านี้ จะเกิดมีสีกุหลาบอ่อนอย่างสวยงาม และต่อจากนั้นมันก็จะไหลเป็นกระแสผ่านไปทั่วร่างกายโดยผ่านทางเส้นประสาท ในทำนองเดียวกันกับเมล็ดโลหิตวิ่งไปตามเส้นโลหิตฉะนั้น และในกรณีของอนุภาคจากบรรยากาศนี้ มันสมองเป็นตัวการทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางของการไหลเวียนดังกล่าว ในภาพประกอบ ศิลปินได้พยายามแสดงให้เห็นว่าการไหลเวียนของกระแสดังกล่าวนั้น เพื่อให้เป็นแนวทางกว้าง ๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจเท่านั้น ทั้งนี้จะให้ถือเป็นเสมือนแผนที่แสดงรายละเอียดอย่างถูกต้องนั้นย่อมนำไม่ได้

เห็นได้ชัดว่า การไหลเวียนเช่นนี้เป็นของจำเป็นสำหรับการทำงานของเส้นประสาทด้วย เพราะหากพลังนี้ถูกถอนออกไปแล้ว ก็จะไม่มีความรู้สึกปรากฏอยู่เลย ตัวอย่างเช่น ในฤดูหนาวจัด เราย่อมทราบกันดีว่า อวัยวะเช่นแขนขาของเรา บางครั้งอาจจะเกิดชาหรือเป็นเหน็บจนไม่มีความรู้สึกอะไรเลย ที่เป็นดังนั้นก็เพราะว่า พลังชুবชีวิต (vital force) ดังกล่าวไม่ได้ไหลไปมาตามเส้นประสาทของแขนขานั้นนั่นเอง

จริงอยู่บางท่านอาจจะให้เหตุผลว่า ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะโลหิตไม่มีการไหลเวียนต่างหาก แต่ผู้ที่เคยได้เรียนวิชาสะกดจิต (mesmerism) มาแล้ว ย่อมทราบได้ดีว่ามีการทดลองอย่างหนึ่ง ที่สามารถทำให้เกิดการหมดความรู้สึกแก่แขนขาได้เหมือนกัน ทั้งนี้โดยการนำแท่งแม่เหล็กมาลูบผ่านไปมาเหนืออวัยวะนั้น การกระทำเช่นนี้ไม่ได้มีผลกระทบกระเทือนต่อการไหลเวียนของโลหิตเลย เพราะแขนขาดังกล่าวนั้น ก็ยังคงมีความอบอุ่นอยู่เช่นเดิม แต่การทำเช่นนั้นทำให้เกิดการหยุดชะงักในการไหลเวียนของพลังชีวิตซึ่งไหลไปมาตามอวัยวะนั้น และทำให้เกิดพลังแม่เหล็กขึ้นมาแทนที่ โดยนัยนี้เส้นประสาทของบุคคลนั้นก็ยังมืออยู่ตามเดิม และเท่าที่เราสามารถมองเห็นได้ มันก็ยังอยู่ในสภาวะเป็นปกติทุกประการ

แม้อย่างนั้นมันก็ไม่ยอมทำงานตามหน้าที่ที่เคยทำคือ การส่งรายงานไปสู่สมอง และสาเหตุของเรื่องนี้ก็คือว่าของไหล (fluid) คือพลังที่เคยซบชีวิตมันนั้นไม่สามารถจะติดต่อกับสมองของบุคคลผู้ถูกสะกดนั้นได้ แต่ถูกบังคับให้ติดต่อกับสมองของผู้สะกดแทน

มนุษย์ "ฟองน้ำ"

สำหรับบุคคลที่มีสุขภาพดี ม้ามจะทำหน้าที่ของมันเป็นอย่างดี ซึ่งทำให้พลังชีวิตถูกดูดมาไว้เป็นจำนวนมาก และแผ่รังสีออกไปจากทุกส่วนของร่างกายทุกขณะ ดังนั้นบุคคลที่มีสุขภาพดีจึงสามารถส่งบางส่วนของกระแสของเขาไปให้แก่อีกคนหนึ่งได้โดยตั้งใจ และพร้อมกันนั้นเขาก็ส่งกระแสแห่งความเข้มแข็งและความมีชีวิตชีวาออกไปให้ผู้อื่นที่มาเกี่ยวข้องอีกด้วย แม้ว่าการกระทำในประการหลังนี้จะ เป็นไปโดยไม่ได้ตั้งใจก็ตาม ในทางตรงกันข้าม บุคคลผู้ อ่อนแอซึ่งจะเป็นด้วยเหตุใดก็ตาม ไม่สามารถจะดูดเอาพลัง ในบรรยากาศของโลกมาใช้ตามความประสงค์ของตนได้เพียงพอ บุคคลเช่นนี้บางครั้งก็ดูดเอาพลังชีวิตของคนอื่นมาใช้ เพื่อ ประโยชน์ของตนเองได้บ้างเหมือนกัน ทั้ง ๆ ที่ตนเองก็ไม่ได้

ตั้งใจเลย ในกรณีเช่นนี้เขาจะเป็นเสมือนฟองน้ำดูดเอาน้ำเข้ามาไว้ในตัวฉะนั้น อย่างไรก็ตามคนที่จะถูกเขาดูดเอาพลังไปได้ นั่น ก็ต้องเป็นคนที่ sensitive คือมีตัวเป็นสื่อ รักษาพลังของตนไว้ไม่ได้อยู่ด้วย (ไม่ใช่คนธรรมดาทั่วไปทุกคน) กระบวนการเช่นนี้ จะเป็นไปโดยไม่ได้ตั้งใจทั้งสองฝ่าย ฝ่ายที่ได้รับประโยชน์ชั่วคราว คือผู้ที่ดูดเข้ามา และฝ่ายที่เคราะห์ร้ายเสียประโยชน์คือผู้ที่ถูกดูดออกไป อันที่จริงพวกเราส่วนมากก็มักจะได้เคยมีประสบการณ์เช่นนี้มาบ้างไม่มากก็น้อย คือในจำนวนบุคคลผู้ที่รู้จักกันนั้น อาจมีคนบางคนผู้ซึ่งหลังจากที่มาเยือนเราและกลับไปแล้ว เราผู้เป็นเจ้าของบ้านจะรู้สึกมีความอ่อนระห้อยโรยแรง อย่างหาสาเหตุไม่ได้เลย หรือบางครั้งในการร่วมกันทรงวิญญูณนั้น ถ้าเราไม่เตรียมตัวป้องกันตนเองไว้ก่อนบ้าง พอเลิกทรงแล้ว เราจะรู้สึกที่เกิดอาการหมดเรี่ยวหมดแรงขึ้นมาเองโดยไม่รู้เหตุผลเลย สาเหตุจากกรณีทั้ง ๒ นี้ก็คือพลังของเรา ถูกดูดไปโดยที่เราไม่รู้สึกรู้สีกตัวเลย

การแผ่รังสีดังกล่าวนี้มีผลต่อส่วนที่เป็นวัตถุของรังสี (aura) ของมนุษย์อย่างสำคัญ คือเป็นที่รู้กันดีว่าร่างกายของมนุษย์จะสลดหรือปล่อยอนุภาคของวัตถุที่มีความแน่นที่บวมมาก

ออกมาตลอดเวลา เช่นออกมาในรูปเหงื่อโดยไม่รู้ตัวบ้าง และโดยวิธีอื่น ๆ บ้าง ซึ่งอนุภาคเหล่านี้ผู้ได้ทิพยจักขุจะมองเห็นได้ว่าเป็นหมอกจาง ๆ สีเทา โดยมากอนุภาคเหล่านี้เป็นรูปผลึก ดังนั้นจึงมีปรากฏการณ์ออกมาเป็นรูปทรงเรขาคณิต (geometrical forms) แบบต่าง ๆ และที่พบบ่อยที่สุดนั้นจะเป็นรูป ๖ เหลี่ยมเล็ก ๆ ของไฮเดียมคลอไรด์ หรือว่าเกลือธรรมดาเรานี่เอง ส่วนที่เป็นวัตถุที่ล้อมรอบกายมนุษย์อยู่นี่เองที่บางครั้งมีคำเรียกว่า health-aura หรือรังสีที่เป็นเครื่องแสดงให้เห็นถึงสุขภาพของบุคคลผู้นั้นเองอย่างใกล้ชิด มันเป็นวัตถุที่เกือบจะไม่มีสีเลย นอกจากจะเป็นสีน้ำเงินจาง ๆ พอให้เห็นได้ลาง ๆ เท่านั้นเอง และมีลักษณะเป็นลายเป็นร่อง ๆ หรือย่นเป็นทาง ๆ เพราะประกอบไปด้วยเส้นตรงเป็นจำนวนมากมายับไม่ถ้วน ซึ่งพุ่งออกมาจากทุกขุมชนของร่างกาย เมื่อร่างกายมีสุขภาพสมบูรณ์ดี เส้นตรงก็พุ่งออกมาเป็นแนวขนานกันแยกกันและเป็นระเบียบ แต่เมื่อร่างกายเกิดมีโรคภัยเข้าเบียดเบียน เส้นในบริเวณใกล้เคียงกับส่วนที่เป็นโรคนั้นจะพุ่งออกไม่เป็นระเบียบ คือสับสนกัน บางครั้งก็เอนไปเอนมาทับกันไม่เป็นลำดับ และบางครั้งก็เป็นเส้นหลุบลง เหมือนกับก้านของดอกไม้ที่เหี่ยวแห้งหมดชีวิตชีวานะนั้น

รังสีแสดงสุขภาพของร่างกาย

เหตุผลของปรากฏการณ์ดังกล่าวแล้วเป็นเรื่องที่น่า
 ศึกษาเรื่องหนึ่ง คือการที่เส้นเล็ก ๆ เหล่านั้นพุ่งออกมาเป็น
 แนวเส้นตรงขนานกัน ก็เป็นเพราะว่ามันได้รับแรงขับเคลื่อนจาก
 พลังชีวิต ซึ่งแผ่รังสีอยู่ที่หัวร่างกายที่มีสุขภาพดี แต่พอการ
 แผ่รังสีดังกล่าวหยุดชะงักลง เส้นตรงดังกล่าวก็จะหมดแรง
 และล้มราบลงเกยกันและกันอย่างไม่ระเบียบดังที่กล่าว
 ไว้ข้างต้นนั้น เมื่อใดคนไข้หายป่วย การแผ่รังสีของพลัง
 แม่เหล็กซึ่งเป็นพลังชีวิตก็เป็นไปตามปกติ และเส้นตรง
 เหล่านั้นก็ถูกปลุกให้มีชีวิตชีวทำให้สามารถลุกขึ้นเป็นแนวตั้ง
 (คือเป็นแนวตั้งฉากกับลำตัว) ได้อีกครั้งหนึ่ง ตราบใดที่เส้น
 แห่งรังสีนี้ยังเป็นแนวตรง และมีท่าทางเข้มแข็งดังกล่าวแล้ว
 และตลอดเวลาที่การแผ่รังสียังเป็นไปอย่างสม่ำเสมอ ร่างกาย
 ก็จะได้รับคุ้มครองจากสิ่งที่ชั่วร้ายในทางวัตถุ เช่น เชื้อโรค
 เป็นอย่างดี เพราะเชื้อโรคแต่ละตัวก็จะถูกผลักดันออกไป
 โดยความแรงของกระแสของเส้นตรงที่พุ่งออกมาจากร่างกาย
 แต่ถ้าคราวใดเกิดมีอากาศผิดปกติขึ้นจนร่างกายได้รับความอ่อน
 เพลียก็ดี ได้รับบาดเจ็บก็ดี เหน็ดเหนื่อยมากเกินไป หรือว่า
 ใจของผู้นั้นเกิดความเศร้าสลดหดหู่อย่างร้ายแรง หรือว่า

บุคคลผู้นั้นดำเนินชีวิตหักโหมหรือผิดปกตินานเกินไปก็ดี ร่างกายก็จะต้องการพลังชีวิต เพื่อมาซ่อมแซมสิ่งที่สึกหรอมากขึ้นกว่าปกติ แต่ในเวลาเดียวกัน ประสิทธิภาพในการแผ่รังสีของพลังชีวิตในร่างกายก็กลับลดลงเช่นนั้น ระบบป้องกันตัวของร่างกาย ก็จะได้รับบาดเจ็บทำให้อ่อนแอลงไปมาก เมื่อเป็นเช่นนี้เชื้อโรคก็จะเล็ดลอดเข้ามาสู่ร่างกายได้โดยง่าย

มีความจริงที่ควรจะบันทึกไว้ในที่นี้ด้วยอีกประการหนึ่ง คือว่าเราสามารถใช้เวลาจิตบังคับการแผ่รังสีนี้ที่ขอบนอกของเส้นตรงดังกล่าวนี้ โดยทำให้เกิดเป็นกำแพงกันมิให้เชื้อโรคเล็ดลอดเข้ามาได้ และถ้าใช้พลังจิตเพิ่มขึ้นอีก ก็อาจป้องกันอิทธิพลชั่วร้ายของวัตถุทั้งหยาบและละเอียดจากภูมิทิพย์ได้อีกด้วย ทั้งนี้ตลอดเวลาที่กำลังจิตดังกล่าวนั้น ยังไม่ตกต่ำลง

ภาพประกอบเพื่อแสดงให้เห็นรังสีของกายเนื้อดังกล่าวนี้ อยู่ที่ภาพ ๒๕ และ ๒๖ ซึ่งแสดงให้เห็นรังสีของกายที่มีสุขภาพดี และที่ถูกรอคเบียดเบียนตามลำดับ แต่ใครขอให้ท่านผู้อ่านทราบไว้ด้วยว่า รังสีนี้ยังอยู่ในสภาพ

ที่จัดเป็นวัตถุอยู่ และเกือบจะไม่มีสีเลย ดังนั้นผู้ที่สามารถ
จะเห็น aura นี้ได้ จึงไม่จำเป็นต้องได้ทิพย์จักขุชั้นสูงก็ได้
แม้ผู้ที่เริ่มได้ทิพย์จักขุในขั้นแรก ๆ ก็จะมีเห็นได้ทันที
เพราะมันจะมีประกายเรืองแสงสุกใส และอยู่ในสภาพที่ไหว
ตัวระริกอยู่ตลอดเวลา ส่วนมากจึงเป็นสิ่งที่ผู้ฝึกหัดในด้าน
ทิพย์จักขุ จะเห็นได้ก่อนสิ่งอื่น

บทที่ ๒๑

กายรังสีของท่านผู้มีบารมีแก่กล้า

เป็นความงามอันลึกซึ้งตรงใจอย่างที่สุด

สำหรับบุคคลผู้ที่ยังไม่สามารถจะเห็นกายของมนุษย์ในระดับต่าง ๆ ได้ นั้น ข้าพเจ้าเชื่อว่าภาพประกอบที่ให้ไว้ในหนังสือเล่มนี้ คงจะทำให้ท่านนึกภาพเห็นได้ราว ๆ พอสมควร แม้ว่าจะยังไม่เท่ากับความเป็นจริงก็ตาม และอันที่จริงภาพประกอบเหล่านั้นก็ทำหน้าที่ได้เพียงแค่นั้นเอง แต่สำหรับท่านผู้สามารถเห็นกายในระดับต่าง ๆ ของมนุษย์ได้ด้วยตนเองแล้ว ก็จะสามารถได้ดีว่า แม้ศิลปินในโลกเราจะใช้ความสามารถยอดเยี่ยมเพียงใดก็ตาม ก็จะไม่สามารถระบายภาพออกมาให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริงได้เลย ทั้ง ๆ ที่ภาพนั้นเป็นภาพของภูมิที่อยู่เหนือวัตถุขึ้นไปอีกชั้นเดียว ไม่ต้องกล่าวว่าเมื่อพูดถึงภูมิสูง ๆ ขึ้นไปอีกแล้ว ภาพที่วาดออกมานั้นจะไกลจากความจริงสักเพียงไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมื่อเราจะบรรยายภาพของกายของท่านผู้เป็นนักบุญคือผู้ที่

มีบาร์มีแก๊งล้ามาแล้ว ท่านเหล่านั้นได้บรรลุถึงจุดหมายปลายทางของท่าน และเป็นผู้ที่มีสภาวะความเป็นอยู่เหลือวิสัยที่มนุษย์อย่างเราจะคิดไปถึงได้ ดังนั้นการใช้พู่กันจิ้มสีในโลกนี้ แล้วระบายลงไปบนกระดาษหรือผืนผ้าใบนั้น ท่านผู้อ่านก็คงจะเห็นด้วยกับข้าพเจ้าว่า มันเป็นงานที่เหลือวิสัยที่ศิลปินแม้ที่เชี่ยวชาญที่สุดจะระบายออกมาให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริงได้

ในกรณีดังกล่าวนี้ กายรังสีของท่านได้เพิ่มขนาดขึ้นอย่างมหากาล รังสีที่พวยพุ่งออกมานั้นก็มีประกายเจิดจ้าเหมือนกับแสงอาทิตย์ในเวลาเที่ยงวัน และประกอบไปด้วยความมดงามอันรุ่งโรจน์ สดวิสัยที่จะหาถ้อยคำใด ๆ มาบรรยายได้ ชนิดของสีซึ่งมีประเภทต่าง ๆ ก็ดี ความมดงามของแต่ละสีและที่รวมกันเข้าก็ดี เราก็สามารถจะบอกได้แต่เพียงว่า เป็นสภาวะที่อยู่เหนือถ้อยคำรำพันของมนุษย์อย่างเรา ๆ ท่าน ๆ โดยสิ้นเชิง การศึกษาเรื่องนี้เป็นสิ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่ง แต่ในขณะที่เดียวกันก็เป็นเรื่องที่อยู่เหนือความสามารถที่จะเข้าถึงได้ของบุคคลทั่วไป นอกจากท่านที่ได้พัฒนาทางวิญญาณไปในระดับที่ใกล้เคียงกันตามแนวแห่งมรรค (The Path) เท่านั้น

อย่างไรก็ตาม กายรังสีของท่านผู้มีบุญญาธิการแก่กล้าขนาดนี้แล้วนั้น นอกจากว่าจะมีขนาดใหญ่กว่าของคนสามัญทั่วไปอย่างมากมาแล้ว ก็ปรากฏว่ายังมีการจัดระเบียบของสีภายในนั้นเสียใหม่อย่างสิ้นเชิง ความแตกต่างอีกประการหนึ่งก็คือสีสรรวรรณะทั้งหลายเหล่านั้น จะไม่มีสภาพหม่นคว้างและชนกันหรือเกยกันอย่างอลหม่าน ดังเช่นในกรณีของมนุษย์ธรรมดา (ซึ่งเปรียบเทียบอนุภาคแห่งน้ำเดือดดั่งที่บรรยายไว้ในหน้า ๑๗๔) แต่ทว่าจะจัดระเบียบตัวเองเสียใหม่กลายเป็นวงกลมซ้อนกันหลายต่อหลายชั้น โดยมีแสงที่เป็นพลังแห่งชีวิตส่งรัศมีออกมาจากกายของท่าน ซึ่งเป็นจุดศูนย์กลางตลอดเวลา แสงที่เป็นพลังแห่งชีวิตดังกล่าวนี้จะแทรกซึมไปทุกอณูแห่งรัศมีอันสุกสกาว ทำให้เราสามารถจะกล่าวได้ว่า อนุภาคทุกส่วนในวงรัศมีนั้นเป็นอนุภาคที่มีชีวิตจริง ๆ ไม่ใช่วัตถุที่หาชีวิตมิได้ดังเช่นในโลกของเรา

อย่างไรก็ตาม การจัดลำดับของสีดังกล่าวนี้จะไม่เหมือนกันทุกประการ ในกายรังสีของท่านผู้มีบารมีแก่กล้าทุก ๆ ท่าน ทั้งนี้สุดแล้วแต่ที่ท่านผู้นั้นจะได้มีบุญญาธิสมภารได้อบรมบ่มบารมีมาแล้วมากหรือน้อยเพียงใด ดั่งนั้นเมื่อพูดถึงการจัดระเบียบแห่งสีเป็นหลักแล้วก็กล่าวได้ว่ามีกายรังสี

อยู่หลายชนิดด้วยกัน แต่ก็เป็นที่น่าประหลาดใจว่า ทั้ง ๆ ที่เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ลึกซึ้งเหลือวิสัยของตามนุษย์ธรรมดาอยู่มาก ก็ยังมีประเพณีอย่างหนึ่งเกี่ยวกับการวาดภาพพระพุทธรองค์ ซึ่งเราได้เคยเห็นบนกำแพงวัดแห่งหนึ่งในประเทศศรีลังกา ภาพนั้นวาดขึ้นอย่างหยาบ ๆ แสดงถึงสีภายในรัศมีของพระพุทธรองค์ซึ่งน่าประหลาดที่ว่า ชนิดของสีที่ดีและการจัดระเบียบของสีที่ดี ปรากฏว่าตรงต่อความจริงอย่างสมบูรณ์ ในรูปบนกำแพงดังกล่าวนั้น เราจะเห็นพระบรมครู (The Great Teacher) มีรัศมีอยู่รอบพระวรกายและก็ดังที่กล่าวมาแล้ว คือชนิดของสีและการจัดระเบียบของสีที่ดี มิได้เป็นลักษณะที่เราจะเห็นได้ในกายของคนธรรมดา หรือแม้แต่ในกายของผู้มีบุญญาธิการชั้นธรรมดาสามัญ เพราะอันที่จริงกายรังสีแบบนี้เป็นลักษณะของบุคคลที่อยู่ในระดับพระมหาบุรุษ (The Great One) อย่างแท้จริง มีความจริงอีกข้อหนึ่งที่เราจะบันทึกไว้ในที่นี้ด้วยก็คือว่า แนวคิดเรื่องรัศมีที่ออกจากกายมนุษย์นี้มีผู้ทราบมาแล้ว เป็นเวลานาน ดังจะเห็นได้ในภาพวาดในยุคดึกดำบรรพ์ ก็ปรากฏมีรัศมีอยู่รอบกายมนุษย์ในสมัยนั้นเหมือนกัน

ภาพที่ต้องระบายด้วยพู่กันจัมไฟ

อย่างไรก็ตาม แม้จะเป็นการเหลือวิสัยที่จะวาดภาพ กายรังสีของท่านผู้อยู่ในระดับศาสดาออกมาให้เห็นกันได้ แต่การวาดภาพกายรังสีของท่านผู้อยู่ในระดับสาวกรองลงมา ก็น่าจะพอทำได้บ้าง ทั้งนี้เพื่อให้เห็นขนาดและลักษณะ เพื่อเป็นแนวทางไว้ในขั้นต้นบ้าง สาวกเหล่านี้ คือท่านผู้ที่ ในคัมภีร์ทางภาคตะวันออกเรียกว่าเป็นพระอรหันต์ คือท่าน ผู้ที่ได้บรรลุมรรคขั้นที่ ๔ แล้ว (the fourth stage of the path) ข้อความเกี่ยวกับเรื่องนี้โปรดดูได้ในหนังสือ Invisible Helpers คือผู้ช่วยเหลือที่มองไม่เห็นตัวหน้า ๑๗๒ กายรังสี ดังกล่าวนั้นได้วาดไว้ให้ดูพอเป็นแนวทางแล้วในรูปที่ ๒๖ แต่ก็ขอให้ท่านผู้อ่านระลึกไว้ด้วยว่า ท่านจะต้องใช้มโนภาพ ขยายความงาม และความรุ่งโรจน์ให้เห็นออกจากภาพนี้ขึ้นไปอีก จึงจะได้ผลพอจะใกล้เคียงกับความเป็นจริงได้ ทั้งนี้เพราะ มีความบกพร่อง ๒ ประการ ที่เครื่องมือในโลกมนุษย์เรา นี้ ไม่สามารถจะแสดงให้เห็นอย่างสมบูรณ์ได้ ประการที่หนึ่ง ก็คือสีเหล่านั้นเป็นสภาวะที่ละเอียดประณีต และอยู่สูงกว่า โลกมนุษย์ยิ่งกว่าระดับอื่นใดที่เราได้บรรยายมาแล้ว ประการ ที่สองสีเหล่านั้นมีความเรืองรองสุกสกาว คือมีแสงในตัวเอง

อยู่ด้วยในเวลาเดียวกัน คือไม่ใช่สีด้านหรือเป็นของตาย
อย่างในโลกเรา นี่ ถ้าหากจะเปรียบเทียบให้ใกล้กับความเป็นจริง
ข้าพเจ้าก็ใคร่จะกล่าวว่า การที่จะระบายภาพเช่นนั้นออกมา
ให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริงได้ ก็น่าจะมีอยู่ทางเดียว คือ
ต้องใช้พู่กันระบายสีเหล่านั้นด้วยไฟ แทนที่จะระบายด้วย
เม็ดยาสีชนิดใด ๆ ในโลกนี้ เพราะถ้าเราระบายด้วยสีในโลกนี้
โดยให้สีเข้มขึ้น ก็จะทำให้สีเหล่านั้นมีขอบพร่อง คือแลดู
คล้ำและมีดมัว ในทางตรงกันข้ามถ้าเราพยายามระบายให้สี
อ่อนลง ก็จะไปเสียหรือขอบพร่องในด้านความสุกสว่างจนได้

แต่เมื่อเราได้พยายามวาดภาพของกายรังสีของบุคคล
ประเภทอื่นมาแล้ว ก็ย่อมเป็นการสมควรที่จะเสนอภาพ
กายรังสีของท่านผู้มีบุญเห็นปานนี้ให้ท่านทราบด้วย
อย่างน้อยแม้เพียงเป็นแนวทางเพื่อให้เกิดมโนภาพได้บ้าง
ก็คงจะเป็นการดีกว่าไม่ได้รู้หรือเห็นอะไรเสียเลย
สำหรับเรื่องขนาดนั้น เราจำเป็นต้องย่อลงมาหลายเท่า เพื่อให้
เล็กลงกว่าขนาดของกายมนุษย์ในอัตราส่วนของภาพที่แล้ว ๆ
มา เพราะหากไม่ย่อลงเช่นนี้แล้ว กายรังสีของพระอรหันต์
ในอัตราส่วนเดียวกันนั้นจะต้องกว้างและยาวหลายหลายทีเดียว
ในหนังสือเล่มนี้เราจึงได้ย่อกายของท่านให้เล็กลงไปอีก

เพื่อให้กายรังสีดังกล่าวนั้นเต็ม ๒ หน้าคู่ ดังแสดงในภาพดังกล่าวแล้ว และในการพิจารณาคุณภาพนี้ ก็ใคร่ขอให้ท่านใช้มโนภาพและกำลังจิตขยายความงามนั้นออกไปอีกให้สุดความสามารถ นั้นแหละท่านจึงจะเข้าถึงความงามที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงได้

ผู้ที่ได้เห็นภาพกายรังสีของท่านผู้มีบารมีแก่กล้าเห็นปานนี้แล้วจะต้องอดตกตะลึงไม่ได้เลย เมื่อได้เห็นคุณธรรมอันสังเกตได้จากแสงสีเหล่านั้นว่า ได้พัฒนาขึ้นมาสู่ระดับที่สูงอย่างน่าอัศจรรย์ คุณธรรมเหล่านั้นคือสติปัญญา ความรักอันบริสุทธิ์ ความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น และความประณีตแห่งจิตเป็นต้น พลังทิพย์ที่พุ่งออกมาโดยรอบดังที่แสดงไว้ในภาพที่ ๒๑ นั้น ได้ทวีความรุนแรงขึ้นอย่างมากมายในรูปนี้ ทั้งนี้เพราะบุคคลผู้ซึ่งมีบุญญาธิการขนาดนี้แล้ว ย่อมสามารถเป็นพาหะหรือสื่อที่เกือบสมบูรณ์คือเป็นทางผ่านของดวงชีวิตและอำนาจของพระวจนะ (Logos) ได้ รอบ ๆ กายท่านมีทั้งแสงสีขาวบริสุทธิ์และสีอื่น ๆ ของรุ้งเป็นประกายอยู่ระยิบระยับตลอดเวลาเหมือนกับประดับด้วยไข่มุกฉะนั้น พลังดังกล่าวแล้วนั้นจะแผ่รัศมีออกมาทำให้บุคคลผู้เข้าไปใกล้ท่าน เกิดความรู้สึกเข้มแข็งขึ้นได้ทันที

จึงเป็นอันกล่าวได้ว่า ทุกคนที่อยู่ในรัศมีแห่งพลังของท่านนั้น จะต้องได้รับผลดีมากบ้างน้อยบ้างโดยทั่วกัน บุคคลเช่นนี้ เป็นเสมือนดวงอาทิตย์ ซึ่งส่องแสงให้แก่บุคคลอื่นโดยรอบ และก็เช่นเดียวกันดวงอาทิตย์ คือท่านเป็นเครื่องปรากฏของ Logos อย่างแท้จริง

ความงามเลื่อมรัศมีของโอบอลด์และไซ่มุกผสมกัน

สำหรับบุคคลผู้เห็นปานนี้ กายของท่านในระดับต่ำลงไป คือกายมโนมัยและกายทิพย์ ก็จะมีลักษณะไม่แตกต่างกันไป จากกายรังสีเท่าไรนัก ความแตกต่างถ้าจะมีอยู่บ้างก็เป็น แต่เพียงว่า แสงและสีเหล่านั้นจะปรากฏออกมาในอัตรา ความสั่นสะเทือนหรือ Octave ที่ต่ำลงไปเท่านั้นเอง ทั้งหมดนี้ก็กล่าวได้ว่า ไม่ว่าจะเป็นกายในระดับใดก็ตาม สีและแสงที่ปรากฏออกมา จะมีสภาพสวยงามเป็นประกาย ระเบียบระยับสลับกันเป็นสีรุ้ง เป็นความงามเลื่อมรัศมีของ โอบอลด์ และไซ่มุกผสมกัน ลักษณะทั้งหมดนี้ก็ขอกล่าว้า อีกครั้งหนึ่งว่า เป็นสิ่งที่มี ความงามเหลือวิสัยถ้อยคำรำพัน จริง ๆ

คนใจบอด

ในการบรรยายเรื่องเหล่านี้ตั้งแต่ต้นมานั้น ข้าพเจ้าก็หวังว่าจะทำให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายได้เห็นความจริงว่าอะไรเป็นตัวตนที่แท้จริงของเรา อย่างน้อยท่านก็จะได้แนวคิดที่ว่าสภาวะที่ควรจะเรียกว่าตัวตนนั้น ไม่ใช่ก้อนแห่งมหาภูตรูปคือดินน้ำลมไฟส่วนหยาบที่ประชุมกันขึ้นเป็นร่างกายห่อหุ้มดวงวิญญาณของเราไว้ และก้อนเนื้อนี้เองที่พวกเราส่วนมากผู้มี “ใจบอด” ทั้งหลายพากันหลงใหลใฝ่ฝันให้ความสำคัญจนเกินสมควร อันที่จริงบุคคลที่แท้จริงคือ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มีองค์สามซึ่งอยู่ภายในคือ the divine trinity within นั้น เราไม่สามารถจะเห็นได้ แต่เมื่อญาณจักขุและปัญญาของเราเพิ่มขึ้นเพียงไร เราก็ก้าวเข้าไปใกล้สิ่งซึ่งถูกบดบังอยู่ภายในยิ่งขึ้นเพียงนั้น และถ้ามหาว่าสิ่งที่ทำให้เราสามารถเข้าไปใกล้ที่สุดได้ คือกายรังสีแล้วไซ้ร้ นั่นก็หมายความว่าเราได้เข้าไปใกล้ความจริงอันสูงสุด เท่าที่ญาณจักขุของเราจะพึงอำนวยให้ได้ ในทำนองเดียวกัน กายที่มีระดับต่ำลงมา เช่น มโนมัยกายก็สามารถจะเป็นสื่อหรือเครื่องอุปกรณ์ให้เราเข้าถึงสภาวะ อันแท้จริงของบุคคลได้เหมือนกัน แม้ว่าจะเป็นในระดับที่ต่ำลงมาบ้างก็ตาม โดยนัยเดียวกันเมื่อพิจารณา

เลื่อนลงมาถึงภูมิทิพย์ เราก็จะเห็นว่า มีม่านคือเครื่องบดบัง หนาที่บดบังขึ้นเป็นลำดับ และส่วนอันเป็นตัวตนที่แท้จริง ของมนุษย์ ก็จะมีปรากฏออกมาให้เห็นน้อยลงกว่าเดิม พอมาถึงภูมิวิบัติคือโลกของเรานี้ เครื่องหุ้มห่อมีความแน่นที่บดบังยิ่งขึ้น หลายเท่าบดบังความจริงไว้หลายต่อหลายชั้น ทำให้เป็นการยากแสนยากที่จะปลดเปลื้องเครื่องพันธนาการอันหนักและ ซ้อนกันอยู่หลายชั้นเช่นนี้ให้ออกไปจนหมดได้

จากความจริงดังกล่าวมาแล้วนี้ คงจะทำให้ผู้อ่านทั้งหลายได้เห็นว่า มนุษย์เราทุกคนมีของดีซ่อนเร้นอยู่ภายใน กายเนื้อหยาบนี้มากมาย เป็นแต่ที่เรามองเห็นสิ่งลึกลับนี้ไม่เห็น เท่านั้น เพราะสิ่งนั้นแฝงอยู่เบื้องหลังและรอคอยจังหวะที่จะ “ขานรับ” ต่อเสียงเรียกเบื้องบนซึ่งจะปลุกให้ตื่นจากความหลับใหลด้วยอำนาจของกิเลสและทำให้แสดงความสามารถออกมายังโลกภายนอกเพื่อให้ผู้อื่นได้เห็นประจักษ์ ต่อพลังที่แฝงอยู่นั้นโดยทั่วกัน เมื่อเราได้ศึกษาเพื่อให้ทราบว่ บุคคลหรือตัวตนที่แท้จริงคืออะไรแล้ว ก็จะได้เป็นการง่ายขึ้น ในการที่เราจะได้ใช้ญาณจักษุมองให้ทะลุกายเนื้อ ซึ่งหุ้มห่อ บดบังความจริงอันล้ำค่าไว้ จากนั้นเราจะได้เห็นคุณค่าของ ความเป็นมนุษย์ว่ามีอยู่อย่างมหาศาลเพียงไร เพราะอันที่จริง

มนุษย์เรานี้ ก็เป็นส่วนหนึ่งของสภาวะอันสูงส่งนั่นเอง การเข้าถึงความจริงดังกล่าวนี้ จะทำให้เราสามารถช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ได้ดียิ่งขึ้น เพราะเราจะได้ทราบความจริงว่า มนุษย์เราทุกคนมีภาวะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ถ้าหากว่า เราจะพึงเป็นผู้สามารถได้รับรังสีอันเป็นทิพย์มากขึ้นกว่าผู้อื่นไซ้ร้ นั่นก็หมายความว่า เรามีหน้าที่จะต้องหาทางให้ผู้อื่นได้รับทราบและรับประโยชน์จากรังสีนั้นด้วย โดยนัยเดียวกัน ถ้าหากว่าเราจะพึงก้าวขึ้นบันไดมาได้สูงกว่าผู้อื่น นั่นก็หมายความว่า เรามีหน้าที่จะต้องยื่นมือออกไปช่วยดึงผู้อื่นให้ตามเราขึ้นมาด้วย เมื่อเราได้ศึกษาถึงกระบวนการแห่งวิวัฒนาการโดยอาศัยประสบการณ์ทั้งหลายที่ผ่านมา และได้เข้าถึงสัจธรรมอันสูงส่งและลึกซึ้งยิ่งขึ้นเพียงใด เราก็จะเห็นคุณค่าของ Logos ซึ่งมีเจตนาอันบริสุทธิ์อันเต็มไปด้วยความเสียสละมากขึ้นเพียงนั้น สภาวะดังกล่าวนี้มีความงดงามประทับใจเหลือที่จะพรรณนา มีความสมบูรณ์เกินกว่าความคิดของเราที่จะนึกฝันถึง การได้มีโอกาสเห็นหรือเข้าถึงความจริงดังกล่าวนี้แม้ชั่วขณะเดียวจะทำให้เกิดความประทับใจไม่ลืมเลือน และเราจะได้รับความบันดาลใจให้ทำความเพียร เพื่อรู้แจ้งสภาวะนี้ให้จงได้ กล่าวได้ว่า

การได้เห็นหรือรู้ความจริงดังกล่าวนี้ จะมีผลทำให้เราสามารถ
 ทุ่มเทและอุทิศทุกสิ่งทุกอย่างและทำความเพียรทุกประการ
 เท่าที่สามารถเพื่อผล คือความก้าวหน้าขึ้นไปอีกแม้เพียง
 น้อยนิดก็ตามที เพราะบุคคลผู้ทำงานให้กับพระผู้เป็นเจ้านั้น
 จะสามารถทำงานได้ชั่ววันรันดร มิใช่เพียงชั่วขณะ (ที่กายเนื้อ
 ของเขายังดำรงอยู่เท่านั้น) และผลงานของบุคคลผู้เห็นปานนั้น
 จะคงปรากฏอยู่ตลอดไปชั่วกัลปาวสาน.

หมายเหตุท้ายเล่ม

๑. คำว่า Chain Period คำนี้มีความสัมพันธ์กับคำว่า
 Doctrines of Cycles หรือคำสอนเรื่องวัฏฏะ หลักการของ
 สมาคมพรหมวิทยามีว่า ปรากฏการณ์ทุกอย่างในสากล
 จักรวาลนี้เป็นวงกลม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับเอกภพ (uni-
 verse) หรือโลก (globe) หรือว่าเหตุการณ์ใด ๆ ในเอกภพ
 หรือโลกหนึ่ง ๆ ก็ตาม เช่นศตวรรษ ทศวรรษ ปี เดือน
 ฯลฯ หรือวันและคืน การตื่นและการหลับ และเรื่องที่เกิดขึ้น
 ซ้ำ ๆ กันอยู่ในชีวิตมนุษย์

สิ่งที่เรารู้มาจากสิ่งที่เราไม่สามารถจะรู้ได้ (that which
 we can know emerges from that which is unknow-
 able) และหลังจากระยะเวลาเป็นกัป ๆ (คือหลายล้านปี

คือ eons) ปราบฏการณ์นั้น ๆ จะหมุนตัวกลับมาสู่ที่เดิมอีก พร้อมกับนำเอาผล คือประสบการณ์ที่ได้รับมาในระหว่างระยะเวลาอันนานแสนนานนั้นด้วย ดังนั้นโลกและดาวเคราะห์ต่าง ๆ ที่มีวัตถุต่าง ๆ ชนิด ทั้งที่เห็นได้และที่เห็นไม่ได้ ซึ่งทั้งหมดก็มีส่วนสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในช่วงคลื่นแห่งปรากฏการณ์หรือชีวิตที่อุบัติขึ้นในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ นั้น ก็อยู่ภายในสมมติฐาน (hypothesis) นี้เหมือนกัน ดังนั้นคำว่า chain period จึงหมายถึงระยะเวลาอันนานแสนนาน สำหรับช่วงคลื่นแห่งชีวิตช่วงหนึ่ง ๆ จะต้องผ่านไป ๗ ครั้ง รอบโลก ๗ โลกของยุคหนึ่ง โดยที่การผ่านไปครั้งหนึ่ง ๆ นั้นมีชื่อเรียกว่า round หรือรอบหนึ่ง ๆ

๒. causal body and ego สองคำนี้มีความหมายอาศัยกันและกัน อย่างไรก็ตาม คำว่า ego ที่ใช้ในหนังสือของสมาคมพรหมวิทยานี้ มีค. เหมหมายต่างกับคำว่า ego ที่ใช้ในวิชาจิตวิทยาสมัยปัจจุบัน โดยที่มีความหมายบ่งถึงศูนย์กลางของความรู้สึกหรือวิญญาณ (consciousness) ซึ่งในวิชาจิตวิทยาขั้นสูงเรียกว่าตัวตน (the self) ในวิชาพรหมวิทยา คำว่า ego หมายถึงบุคคลที่แท้จริง ผู้ซึ่งแบ่งภาคลงมาเกิดเป็นครั้งคราว เพราะฉะนั้น เพื่อความสะดวก

จะเรียก ego นี้ว่าเป็น soul ก็ยอมได้ คำนี้ใช้หมายถึง ลักษณะของดวงจิต ซึ่งมีส่วนสัมพันธ์อย่างแยกไม่ออกกับ ญาณเบื้องสูง ซึ่งได้รับการแผ่รังสีมาจาก spirit ดังนั้น กายรังสีหรือ causal body จึงเปรียบเหมือนบ้านของ ego นั้นเอง กายรังสีนี้ทำหน้าที่เป็นเครื่องทำให้ความคิดที่เป็น นามธรรมนั้นปรากฏออกมาเป็นแสงสีให้แลเห็นได้ด้วยอำนาจ ทิพยจักขุและในขณะเดียวกันก็ทำหน้าที่เป็นคลัง คือเก็บ รวบรวมประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้รับในระหว่างการเวียนว่าย ตายเกิดนั้น ฟังทราบว่ เราไม่ควรคิดว่ากายนี้มีที่อยู่แห่งใด แห่งหนึ่งในอวกาศ แต่ควรจะถือว่าเป็นสภาวะอันซับซ้อน ซึ่งเกิดขึ้นจากความสั่นสะเทือนในอัตราต่าง ๆ กัน ซึ่งจะแสดง อิทธิพลต่ออนาคตของเราอีกด้วย กายนี้เรียกว่า causal โดยถือตามหลักว่ายังอยู่ในภูมิแห่งเหตุและผล

หมายเหตุ เรื่องเกี่ยวกับท่านผู้แต่งเรื่อง

“กายทิพย์” คือ C.W. LEADBEATER

เรื่องที่น่าสนใจสำหรับชาวพุทธ เกี่ยวกับท่านผู้แต่งเรื่องกายทิพย์ ก็คือ ท่าน C.W. Leadbeater ผู้แต่งเรื่องนี้ได้เป็นผู้หนึ่งที่ได้มีบทบาทในการช่วยฟื้นฟูพระพุทธศาสนาในประเทศศรีลังกา ในสมัยที่ยังอยู่ใต้อำนาจการปกครองของอังกฤษ โดยได้เป็นผู้แต่งบทความคำถามคำตอบฉบับย่อของพันเอก ออลค็อตตาร์ด คือทำให้ง่ายขึ้นสำหรับเด็ก ๆ อ่านพอเข้าใจได้ แม้พันเอก ออลค็อตตาร์ดเอง ซึ่งเป็นนายกของสมาคมพรหมวิทยาเจ้าของหนังสือชุดนี้ ก็ได้เป็นผู้คิดประดิษฐ์ธงฉัพพัฏฐรังสีขึ้น เพื่อให้เป็นเครื่องหมายรวมใจของชาวพุทธทั่วโลก ธงนี้ต่อมาก็ได้เป็นที่รับรองนำมาใช้โดยองค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก ซึ่งปัจจุบันนี้มีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่ประเทศไทย คือที่ถนนสุขุมวิทระหว่างซอย ๑ กับซอย ๓ แม้ ดร. แอนนี่ เบสันท์ ซึ่งเป็นผู้ร่วมแต่ง “พลังความคิด” (ซึ่งสำนักค้นคว้าทางวิญญาณได้จัดพิมพ์ฉบับแปลแล้ว) ก็ได้เป็นประธานของสมาคมพรหมวิทยาต่อจาก

พันเอก ออลค็อตต์ ด้วย นับว่าสมาคมพรหมวิทยา (THEO-SOPHICAL SOCIETY) นี้ แม้ว่าจะไม่ได้เป็นสมาคมของชาวพุทธโดยตรงก็จริง แต่ก็ได้เป็นผู้มีส่วนช่วยเหลือพระพุทธรศานายุไม่น้อย เพราะสมาชิกของสมาคมนี้ ได้เลเห็นความสำคัญของพระพุทธรองค์อยู่เป็นอันมาก ดังข้อความที่กล่าวถึงในบทที่ ๒๑ ของหนังสือเล่มนี้เป็นต้น ข้อความละเอียดในภาษาอังกฤษโปรดดูในวารสาร WFB REVIEW ขององค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก (World Fellowship of Buddhists) ฉบับเดือน Jan.-Feb. 2524/1981 ในภาคข่าวรายการ U.S.A. ภายใต้หัวข้อเรื่อง A Public Tribute Commemorating Bodhisattva Olcott

ความงามอันเลื่อมรัศมีที่สุดวิสัยถ้อยคำรำพัน

คุณธรรมใด ๆ ที่เขาได้บำเพ็ญเป็นบารมีในระหว่างที่เวียนเกิดเวียนตายมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วนนั้น เมื่อมาถึงขั้น (ที่ได้พัฒนามาแล้ว) นี้ คุณธรรมอันประณีตและสูงส่งเหล่านั้น จะมาประชุมกันและร่วมกันแสดงปรากฏการณ์อันสุกใส เรืองรองเป็นรัศมีเลื่อมพรายแบบโอปอล (Wondrous opalescent hues) แลดูระยิบระยับน่าดูมาก ความสั่นสะเทือนที่มีอัตราสูงยิ่งของแสงสีดังกล่าวทำให้เกิดความเป็นสภาพ “เลื่อมรัศมี” ไปทั่วบริเวณผิวพื้นของกายนี้โดยทั่วไป (high vibrations sending ripples of changing hues over the surface) เรียกว่า เป็นความงามของไข่มุกและโอปอล ผสมกันโดยแท้ (หน้า ๑๕๖, ๑๖๘, ๒๓๑, ๒๖๘)

ดอกฟ้าและโตมผู้จองหอง

ท่านสามารถเดินเซ็ดหน้าซูดออย่าง
ทรงงออกไปจากร่างกายซึ่งกำลังจะพัง ได้
หรือยัง? ถ้ายัง โปรดพยายามพัฒนา
กายทิพย์ของท่าน เพื่อ “ดอกฟ้า” อันจะ
อยู่คู่กับท่านไปตลอดพัน หมื่น หรือแสน
ปีเถิด อย่ามัวพัฒนาแต่เพียงเศรษฐกิจ
และร่างกาย ซึ่งเป็นการพัฒนาเพื่อ “ทิ้ง”
ไว้ให้แก่ดาวเคราะห์ดวงนี้อยู่เลย

- ไอริส.

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์วิญญาน ๔๗/๒ ถนนสามเสน
 บางลำพู กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐
 โทร. ๒๕๖๒-๒๐๒๕

น.ส. ศรีเพ็ญ จัตตะศรี ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

กายทิพย์

- * การพัฒนาของมนุษย์
- * กายในระดับต่าง ๆ ของมนุษย์
- * ความหมายของสีต่าง ๆ
- * กายต้นเค้าของกายเนื้อ
- * การพัฒนาในยุคแรกของมนุษย์
- * บุคคลทั่วไป
- * อารมณ์อันรุนแรงที่เกิดขึ้นโดยฉับพลัน
- * บันทึกถาวร
- * บุคคลผู้พัฒนาแล้ว
- * รังสีแห่งสุขภาพ
- * กายรังสีของท่านผู้มีบารมีแก่กล้า

ความงามชั้นเลิศมณีที่สุกวิสัยถ้อยคำร่ำพัน

คุณธรรมใด ๆ ที่เขาได้บำเพ็ญเป็นบารมีในระหว่างที่เวียนเกิดเวียนตายมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วนนั้น เมื่อมาถึงขั้น (ที่ได้พัฒนามาแล้ว) นี้ คุณธรรมอันประณีตและสูงส่งเหล่านั้น จะมาประชุมกันและร่วมกันแสดงปรากฏการณ์อันสุกใสเรืองรองเป็นรัศมีเลื่อมพรายแบบโอปอล (Wonderous opalescent hues) แลดูระยิบระยับนำดูมาก ความสั่นสะเทือนที่มีอัตราสูงยิ่งของแสงสีดังกล่าวทำให้เกิดความเป็นสภาพ “เลื่อมรัศมี” ทั่วบริเวณผิวพื้นของกายนี้โดยทั่วไป (high vibrations sending ripples of changing hues over the surface) เรียกว่า เป็นความงามของไข่มุกและโอปอลผสมกันโดยแท้